Lewis R. Walton

Omega

„Potrivirea cu lumea este cea care face ca poporul nostru să-şi piardă direcţia. Pervertirea principiilor adevărate nu s-a făcut dintr-odată. Îngerul lui Dumnezeu mi-a arătat această situaţie în simboluri. Părea ca şi cum un hoţ s-ar fi strecurat pe furiş din ce în ce mai aproape, însuşindu-şi în mod treptat, dar sigur, identitatea lucrării lui Dumnezeu”.

(*The Upward Look – Privirea sus –, pg.202*)

*

Scurtă notă introductivă

Suntem gata să începem o istorisire despre oameni care au existat cu adevărat.

Vom vedea un timp de prilej deosebit în care, la începutul secolului XX, cerul a încercat cât se poate de limpede să îndeplinească a doua venire a Domnului. Şi vom vedea cum, făcând unele greşeli tragice, oamenii au întârziat cu mulţi ani acest eveniment.

Pe măsură ce parcurgem această istorisire dinamică, atât de plină de învăţăminte tulburătoare, trebuie să ne reamintim, că aceşti fraţi, din trecutul nu prea îndepărtat, au făcut greşeli care sunt dureros de asemănătoare cu acelea pe care le facem şi noi azi de multe ori. Ei nu au fost oameni neînsemnaţi pe care să-i putem îndepărta din minte ca pe nişte rataţi, ci au fost floarea recoltei şi foarte preţioşi inimii lui Dumnezeu. Când ei greşeau, Ellen White îşi petrecea adesea noaptea întreagă rugându-se lui Dumnezeu pentru ei. Faptul că uneori greşeau ar trebui să ne facă să ţinem minte cât de slabi suntem. Dacă am fi fost în locul lor poate că am fi făcut cu uşurinţă aceleaşi greşeli.

Întâmplările lor sunt istorisite nu ca să ne facă să-i condamnăm, ci ca să ne ajute să învăţăm. Biblia relatează, fără părtinire, vieţile unor bărbaţi ca Petru, David şi Moise, atât cu căderile cât şi cu biruinţele lor, ca să ţinem minte că şi cel mai bun poate să greşească cumplit, dacă nu-şi supune în permanenţă voinţa sa lui Dumnezeu.

Atunci când vedem însă asemenea căderi, niciodată să nu facem totuşi greşeala de a pierde încrederea în biserica lui Dumnezeu. Cândva, în viitor, ne aşteaptă o ultimă încercare teribilă. Ea va fi atât de puternică încât biserica „va da impresia că este pe cale să cadă”. Totuşi avem făgăduinţa că nu va cădea. Ea va rămâne în timp ce păcătoşii din Sion vor fi cernuţi (Solii alese vol. II pg.380). Observaţi că în zguduirea

(care, cred eu, este tot una cu ultima apostazie numită *Omega*), păcătoşii din Sion, nu credincioşii devotaţi lui Dumnezeu, sunt cei care părăsesc biserica.

Dumnezeu a călăuzit această biserică prin multe fixrtuni. În anul 1850, câţiva conducători proeminenţi au părăsit-o atacând cu înverşunare Spiritul Profetic şi pe James White în calitate de conducător (bucurându-se într-adevăr, când, cu un anumit prilej, au aflat că fratele White a fost bolnav). Şi totuşi în timpul acestei apostazii, biserica şi-a dublat numărul membrilor! În 1865, conducătorii din Iowa au încercat să despartă de biserică întreaga Conferinţă Iowa şi totuşi biserica a continuat să crească. În 1889, Dudley M. Canright a părăsit pastoraţia şi a scris o carte în care atacă adventismul, dar în timpul vieţii lui, biserica a crescut de la 25.000 de membri la 175.000! Dr. J.H. Kellogg a prezis odată „naufragiul total" al bisericii, dar până la moartea lui, biserica a crescut de şapte ori, la peste o jumătate de milion de persoane. Se observă un fenomen identic în toate aceste evenimente: de câte ori biserica a trebuit să facă faţă unei apostazii, ea nu numai că a supravieţuit, dar a şi crescut!

Şi de ce nu? Unde altundeva se poate găsi o grupare întemeiată de credincioşi care să corespundă atât de bine criteriilor biblice referitoare la ultima biserică a lui Dumnezeu? Unde altundeva, în toată lumea, poate cineva să găsească o denominaţiune organizată care are solia despre timpul judecăţii, vesteşte căderea Babilonului, păzeşte poruncile lui Dumnezeu, sfinţeşte Sabatul, aşteaptă venirea Domnului şi are Spiritul Profetic?

Şi astfel, pe măsură ce citim despre greşelile din trecut, să ne reamintim că Dumnezeu încă iubeşte această biserică, are grijă de ea şi o va folosi ca să-şi ducă la îndeplinire lucrarea Sa.

Dacă a existat vreodată un timp când nu trebuia să părăsim corabia, acum este acesta.

Lewis R. Walton Mission Bay, San Diego

Prolog

Vom merge oriunde… să facem orice

I

În dimineaţa zilei de 7 septembrie 1540, papa Paul al III-lea stătea disperat în camera de primire din palatul papilor de pe colina Vaticanului, întrebându-se probabil dacă lucrurile ar putea să ia o întorsătură şi mai rea.

De-a lungul Europei, reforma protestantă ardea ca un foc, întinzându-se peste ţări unde puterea catolică părea nu de mult să fie stăpână absolută. Pentru italianul slab cu ochi întunecaţi, care stătea pe tronul lui sculptat, ea constituia motivul permanent al coşmarurilor sale.

Brusc, cugetările sale fură întrerupte. În faţa sa se prezentă o mică grupă de preoţi care aşteptaseră o audienţă. Unul dintre ei s-a desprins de restul grupului. Era slab, aproape pleşuv, cu un nas proeminent şi cu un mers şchiopătat, uşor de observat, (dobândit pe câmpul de bătaie din Spania, în timpul vieţii lui anterioare de soldat). Se numea Íñigo de Loyola şi avea un proiect cu un caracter vădit militar.

„Sfinte Părinte", a implorat el în cuvinte parafrazate de renumitul autor catolic Malachi Martin, „papalitatea şi Biserica Romano-Catolică se află într-un necaz de moarte. Este nevoie de o armă cu totul nouă pentru a duce lupta în acest război total. Dă-ne un privilegiu cum n-a mai fost dat altul până acum. Fă-ne independenţi de autorităţile locale şi direct răspunzători în faţa Sfinţiei Voastre… Vom merge oriunde şi în orice timp, oricât ne va costa în viaţa şi confortul nostru, ca să facem orice…" 1

Ceva în aspectul acestor bărbaţi a atras atenţia papei. Ei nu erau ca preoţii obişnuiţi îngrăşaţi de prea mulţi ani de viaţă îmbelşugată. Erau slabi şi disciplinaţi şi cheia disciplinei lor stătea în pregătirea lor. Preoţii care se alăturau acestui grup erau supuşi unei iniţieri riguroase. Din când în când ei păstrau o tăcere absolută timp de mai multe săptămâni. Sub supravegherea abilă a unui îndrumător, ei practicau o formă mistică de meditaţie, supunând treptat voinţele lor acestui îndrumător, până ce fiecare dintre ei ieşea din acest regim, de mai multe săptămâni, ca un luptător spiritual pe deplin învingător în bătălie – un slujitor devotat papei în mod complet.2

Cu alte cuvinte ei foloseau unealta misticismului religios.

Misticism. A fost o armă pe care mulţi protestanţi nu aveau cum s-o identifice. E a folosea o logică captivantă, asemănătoare celei care se găseşte în multe religii orientale şi putea să se dovedească atât de formidabilă, încât dacă o persoană nu era un cercetător profund al Cuvântului, o putea încurca într-un labirint de întrebări la care n-ar fi putut să răspundă, ca să-l lase dezorientat şi lipsit de apărare.

Malachi Martin, care a fost odată un membru al ordinului lor,

este unul dintre cei mai însemnaţi scriitori ai timpului nostru. Cartea sa cea mai de seamă „Keys of this Blood” ar trebui să fie citită de oricine. Ea ne ajută să ajungem la o înţelegere profundă a forţelor ascunse care modelează lumea noastră. În alta din multele sale cărţi, el descrie cum primul mare proiect al lui Loyola a fost să declare război Reformei.

Prima lor ţintă importantă, dezvăluie Martin, a fost „noile biserici protestante apărute pretutindeni în Europa”. Ei au început să ducă lupta chiar în teritoriile acestor duşmani ai papalităţii. „Se războiau în controverse publice cu regii, dezbăteau în universităţile protestante... se infiltrau deghizaţi în teritoriile potrivnice şi se mişcau pretutindeni pe ascuns. Ei se găseau peste tot”. 3

Niciodată mai înainte nu existase un Ordin ca acesta. Paul al III-lea avea acum o armată care, cu o strălucire agresivă, avea să ducă războiul cu inamicul. Denumirea ei era Societas Jesu – Societatea lui Iisus. Aveau să devină cunoscuţi în istorie sub numele simplu de iezuiţi.

n

Forţele lui Loyola aveau să obţină un succes impunător, recuperând mare parte din Europa pentru papalitate. Şi într-o zi, târziu, în secolul al 20-lea, doi dintre fiii săi spirituali, membri ai ordinului iezuit, aveau să schiţeze un plan pentru terminarea lucrării începute de Loyola. Strategia lor putea să distrugă Reformaţiunea şi să reunească creştinătatea sub influenţa Romei. Aproape pe neobservate, ideile lor aveau să pătrundă în bisericile protestante atât de temeinic încât, pe măsură ce secolul 20 se apropia de încheiere, buletinele de ştiri puteau să proclame:

„Baptiştii reiau legăturile cu catolicii” „Evanghelicii se apropie de catolici” „Catolicii şi evanghelicii îşi strâng mâinile” „Catolicii şi evanghelicii acceptă legăturile de căsătorie între ei” „Catolicii şi protestanţii semnează angajament de unitate”.

Puţini adventişti nu au reuşit să observe brusca schimbare a evenimentelor de pe pământ, care ne apropie de o lume în mod evident gata pentru revenirea lui Iisus. Dar în toate acestea se află o ironie: noi am fost aici mai înainte – cu mult înainte. Pentru că acum nu este pentru prima dată când adventismul a ajuns faţă-n faţă cu un potenţial sfârşit al lumii. Aşa ceva s-a mai întâmplat şi la începutul secolului 20, dar când poporul lui Dumnezeu s-a aflat în faţa acestui

moment de aur, el a căzut în mod dezastruos într-o masivă apostazie, pe care Ellen White a numit-o „Alfa unei crize teribile”.

În mijlocul acestei grele încercări ea a scris o avertizare pentru adventiştii din generaţia viitoare. Totul are să se întâmple din nou. Biserica lui Dumnezeu va avea de înfruntat o altă apostazie, evident, de proporţii teribile. Ea a numit-o „Omega” şi a „tremurat” pentru poporul nostru.

m

Istorisirea noastră începe odată cu ivirea zorilor anului 1900 când lucrarea lui Dumnezeu ar fi putut să fie repede terminată. Ea se sfârşeşte în amurgul unui secol chinuit, cu umbrele nopţii coborând în mod vizibil peste oraşele noastre, peste mediul nostru înconjurător, peste lumea noastră politică. Şi pentru adventiştii de astăzi, toate aceste noutăţi se contopesc într-o enormă întrebare: De data aceasta suntem noi gata? Sau suntem înclinaţi să facem aceeaşi greşeală care a fost făcută la începutul acestui secol agitat?

Istorisirea noastră se numeşte:

OMEGA. Biserica lui Dumnezeu la un pas de cumplita încercare.

Aş dori să te-ajut, dacă mi-ar fi cu putinţă i

Era întâia zi de Anul Nou, 1900, şi viitorul părea tot atât de strălucitor ca şi o dimineaţă de primăvară. În întreaga Americă economia era în plină ascensiune. „Furnalele ard”, exclama un senator, „fusele îşi cântă cântecul lor. Fericirea şi bunăstarea se îndreaptă spre noi”.

Tânărul senator de Ohio nu era singurul de această părere. La 1 ianuarie 1900 viitorul părea plin de promisiuni. Pentru moment lumea era, în general, liniştită. China, cu sutele ei de milioane era încă deschisă pentru călătorie şi pentru Evanghelie. Înlăuntrul ţării imense, pe care fiii şi fiicele ei o numeau Marea Rusie, mai era încă o clipă de răgaz. Curând războiul şi revoluţia aveau să alunge nevinovăţia, dar mai aveau să treacă aproape douăzeci de ani până ce zăngănitul armelor din afara palatului de iarnă al ţarului avea să schimbe pe neaşteptate mersul istoriei şi ocaziile favorabile pentru lucrarea lui Dumnezeu. Mari sdiimbări se întrezăreau la orizont, asemenea cenuşiului îndepărtat al unei rafale de vânt care vesteşte apropierea iminentă a unei furtuni, dar de Anul Nou 1900, puţini oameni au putut vedea altceva decât strălucirea soarelui.

„Dacă cineva nu a putut să facă bani în anul care a trecut, cazul

lui este fără speranţă”, jubila editorul unui ziar, iar un cleric din New York radia de bucurie că „legile au devenit mai drepte, conducătorii mai omenoşi, muzica mai plăcută şi cărţile mai înţelepte”.

Una dintre puţinele voci, în dezacord cu opinia generală, aparţinea unei doamne de 72 de ani, care se întâmpla ca în acest 1 ianuarie să se aflã în New South Wales, Australia. Numele ei era Ellen White şi de mai mulţi ani ea se exprimase din ce în ce mai lămurit cu privire la teribilele probleme care aveau să se abată în curând asupra lumii. „Curând va fi moarte şi distrugere, criminalitatea va spori şi vor avea loc mişcări primejdioase şi pline de cruzime împotriva bogaţilor care s-au considerat mai presus de cei săraci”. Oamenii vor perfecţiona „cea mai puternică maşină capabilă să rănească şi să omoare”, a spus ea, şi armele perfecţionate în acest fel vor face ca oamenii „să nu se simtă în siguranţă în niciun loc” de pe pământ.

Toate acestea, a avertizat ea, aveau să influenţeze în curând lucrarea încredinţată bisericii. Ea a prezis că „trecerea dintr-un loc în altul, ca să răspândească adevărul, va fi curând limitată de primejdii dintr-o parte şi din alta” şi îndemna poporul lui Dumnezeu: „Lăsaţi mijloacele şi lucrătorii să se răspândească pretutindeni”. 4

Ciudate cuvinte, cu totul nepotrivite cu dispoziţia din acele zile şi mult mai greu de ascultat decât meditaţiile măgulitoare ale reverendului Newell Hillis care vorbea adunării sale din Brooklyn despre cărţile mai înţelepte şi muzica mai plăcută. Dar pentru adventiştii de ziua a şaptea, avertizarea Ellenei White merita o mai atentă examinare. În trecut, ea avusese dreptate în repetate rânduri. Când biserica alesese să nu ţină seama de ea, suferise în cele din urmă pierderi grele.

Puţini oameni au putut să înţeleagă aceasta în dimineaţa strălucitoare a Anului Nou, 1900, dar prezicerile (îi erau pe cale să se împlinească. Chiar în acealună, Lenin avea să fie eliberat din închisoarea din Siberia şi avea să; i lerge de-a latul Rusiei către siguranţa Europei de vest. În Europa naţiunile îşi alcătuiserădeja alianţe care aveau să i (conducă direct către primul război mondial. Şi în Zürich, un tânăr student, numit Albert Einstein, scria formule ciudate şi se întreba cu privire la posibilitatea de a transforma materia în energie. Patruzeci şi cinci de ani mai târziu ideea lui avea să lumineze, într-o dimineaţă, cerul Hiroshimei.

Pentru lume părea să fie dimineaţă, dar în clepsidra istoriei era

târziu, foarte târziu. Trecuseră doisprezece ani de când Ellen White spusese bisericii că ploaia târzie încearcă să cadă. Deja legea duminicală fusese discutată pe larg în America. Acum se prezenta o scurtă licărire de pace şi prosperitate, destinată să dea poporului lui Dumnezeu o ultimă ocazie favorabilă pentru a termina repede lucrarea Sa. Şi întrebarea care confrunta biserica era extrem de simplă: Va înţelege poporul Său cât de urgent era acel moment, sau se va scălda în lumina ultimei zile liniştite a istoriei până ce prilejul oferit avea să dispară?

În această primă zi a lui ianuarie, Ellen White s-a sculat devreme şi, aşa cum îi era obiceiul, s-a spălat cu buretele, s-a îmbrăcat şi s-a îndreptat repede spre masa de scris. Era o deprindere dobândită de mulţi ani. Momentele de dimineaţă erau cele mai bune, eliberate de confuzia orelor aglomerate de treburi ale zilei. Şi dacă sculatul dimineaţă devreme era adesea urmat de nopţi dureroase, ea învăţase să facă faţă situaţiei cât mai bine. La ora dejunului, de obicei, ea avea deja în urma ei câteva ore bune de scris.

În această dimineaţă cugetul ei era împovărat cu o problemă deosebită care, în ultimii ani, devenise o preocupare majoră: Ce se întâmpla cu lucrarea medicală adventistă? Dacă era o parte a misiunii sale, pe care biserica nu-şi putea permite s-o compromită, aceasta era lucrarea medicală, evanghelismul medical, „braţul drept” al soliei. Totuşi aici exista un motiv crescând de îngrijorare. De curând sosiseră relatări neliniştitoare din Battle Creek, Michigan, unde se afla cea mai de seamă instituţie medicală a bisericii.

În primul rând, împotriva repetatelor îndemnuri ale Ellenei White, oraşul devenise o mare şi tot mai greu de condus, colonie adventistă. De ani de zile ea atrăsăse atenţia cu privire la primejdiile datorate concentrării de bani şi oameni într-un singur loc şi totuşi, în anul 1900, instituţiile adventiste dominau oraşul. Aproape de malurile râului Kalamazor se înălţau clădirile editurii Review and Herald, unde conducerea, atrasă de profituri străine, accepta orice lucrare de tipărire pentru aproape orice client dispus să plătească. Drept consecinţă, Review tipărea acum unele materiale care nu aveau nimic de a face cu adventismul.

O stradă mai departe, Dime Tabernacle fusese pregătit pentru a primi 3400 de persoane. Aici, 173 de Şcoli de Sabat funcţionau în fiecare Sâmbătă dimineaţa, grupurile se luptau pentru putere şi,

pentru scurt timp, fondurile zecimii fuseseră, de fapt, deviate pentru a acoperi cheltuielile de întreţinere ale bisericii. La o milă depărtare se găseau birourile Conferinţei Generale, Colegiul din Battle Creek, uzina, în curs de dezvoltare, pentru producerea de alimente sănătoase, un orfelinat şi o mie de credincioşi îngrămădiţi pe o suprafaţă atât de plină de speculanţi de proprietăţi imobiliare, încât martori oculari amuzaţi (şi uneori dezgustaţi) o numeau „câmpul adventist de exploatare minieră”. 5

Pentru Ellen White, care cugeta la propăşirea bisericii, în această dimineaţă de An Nou, asemenea ştiri erau profund neliniştitoare. Acest fel de vieţuire, doar pe jumătate consacrat, amânase deja a doua venire a Domnului. Aceasta era acum întârziată, cu zeci de ani întârziată. Încă din anul 1883 ea spusese că Domnul ar fi venit cu mult înainte. „Dacă după marea dezamăgire din 1844 adventiştii ar fi rămas statornici în credinţa lor şi ar fi mers uniţi pe căile deschise de providenţa lui Dumnezeu, Hristos ar fi venit mai de mult”. 6

Ea a repetat aceasta în termeni aproape identici în 1894 şi în 1898 şi a publicat-o în două din cele mai larg răspândite cărţi ale sale: „Marea Luptă” şi „Hristos Lumina Lumii”. Şi chiar în acest an, 1900, avea să exprime aceeaşi idee încă o dată, în volumul 6 din Mărturii pentru Comunitate: „Dacă planul lui Dumnezeu ar fi fost dus la îndeplinire de către poporul Său, Hristos ar fi venit mai de mult pe pământ”. Dar de data aceasta ea va adăuga o observaţie critică despre ce înseamnă exact să se îndeplinească planul lui Dumnezeu:

„Posibilităţile materiale să nu fie folosite în procurarea de cât mai multe înlesniri acolo unde lucrarea este de a întemeiată. Nu adăugaţi clădiri după clădiri acolo unde sunt concentrate acum multe interese”. 7

Toate acestea au scos în evidenţă o problemă care a scăpat rapid de sub control la Battle Creek: toţi aceia care erau la conducerea instituţiilor au făcut exact ceea ce ea îi sfătuise să nu facă. Mijloacele materiale, talentele şi eforturile fuseseră concentrate în instituţii mari şi greu de condus, în timp ce în regiunile sărace ale lumii lucrarea suferea din lipsă de fonduri.

Din nefericire, această lipsă de îndrumare s-a reflectat în acelaşi fel şi în vieţile membrilor laici. Bucurându-se de prosperitatea care trebuia să-i ajute să termine repede lucrarea lui Dumnezeu, mulţi

dintre ei au devenit preocupaţi de obţinerea bunurilor materiale, adăugând casă după casă şi investiţie după investiţie, ca şi cum lumea în care trăiau avea să dureze o veşnicie, întârzierea revenirii Domnului nu a fost o taină. Ea a fost cauzată de lipsa persistentă a celor ce pretindeau a fi poporul lui Dumnezeu de a lua serios în consideraţie revederea cu Iisus.

Acum criza se apropia de un punct ailminant. Exista un pericol nedesluşit ca a doua venire, atât de mult împiedicată de cei care pretindeau că o proclamă, să fie amânată pentru o lungă perioadă de timp. De fapt, în decurs de câteva luni, Ellen White avea să dezvăluie faptul că biserica era chiar la un pas de această posibilitate. Poate va trebui să rămânem aici, în această lume, încă mulţi ani, din cauza nesupunerii, aşa cum s-a întâmplat cu copiii lui Israel", a spus ea în 1901, „dar, pentru numele lui Hristos, poporul Lui nu trebuie să adauge păcat după păcat, învinuind pe Dumnezeu de consecinţele umblării lor greşite". 8

În felul acesta biserica a fost avertizată; ei puteau să rămână în această lume mai mult decât ar fi fost de dorit şi motivul era, pur şi simplu, lipsa de consacrare în credinţa pe care o mărturiseau. Oriunde în Battle Creek se putea vedea dovada acestui fapt şi poate nicăieri nu era mai evidentă decât la Sanatoriu.

m

Sanatoriul din Battle Creek era o clădire imensă, un complex în stil victorian, care se întindea pe aproape o cincime de milă de-a lungul străzii Washington. Aici, a 11 tras atenţia Ellen White, o mie de angajaţi începuseră să (-onsidere lucrarea lor nu ca pe o misiune, ci ca pe o carieră confortabilă, pe jumătate lumească. Pentru o biserică

Îl e; pendentă de evanghelismul sanitar, acesta era un pericol care cu greu putea fi exprimat în cuvinte. Însemna că, în înţeles operaţional, o instituţie vitală pentru biserică era pe moarte.

De mai mulţi ani, semnalele ce veneau de la Sanatoriul din Battle Creek deveniseră neliniştitoare, lăsând să se întrevadă posibilitatea că masiva instituţie putea de fapt să fie pierdută pentru solia adventă. Chiar din anul 1895, Dr. J.H. Kellogg, conducătorul lucrării Uied icale, întemeiase Colegiul Misionar Medical American. Numele suna destul de asigurător, un fel de terminologie hi ne aleasă ca să liniştească temerile participanţilor la intiunirile de constituire. Dar când i s-a cerut să scoată în evidenţă caracterul adventist al

acestuia, Kellogg a arătat că expresiile liniştitoare nu dau pe faţă întotdeauna întregul adevăr. „Aceasta nu este o şcoală sectantă”, a răspuns el morocănos, „şi aici nu vor fi predate doctrine sectante”. 9

În 1900, Sanatoriul era cea mai puternică forţă în biserică şi dădea de înţeles că, dacă biserica dorea să asigure viitorul celei mai mari instituţii a ei, avea să aibă de a face, mai devreme sau mai târziu, cu Dr. Kellogg.

Kellogg era un bărbat scund şi energic care, la vârsta maturităţii, alerga prin împrejurimile Battle Creek-ului în costum şi ghete albe şi care, se relata, în timp ce mergea la lucru cu bicicleta, adesea îşi dicta corespondenţa unui secretar care alerga gâfâind pe lângă el. Era un personaj complex şi fascinant, cu un dar înnăscut pentru medicină şi capabil să se facă respectat, un om în stare să plângă în timp ce citea scrisoarea Ellenei White la grupa de rugăciune şi care, mai târziu, putea s-o acuze de plagiat, care putea, se pare, să facă aproape orice în afară de faptul de a rezista ispitei de a conduce Sanatoriul din Battle Creek pe drumul înşelător al supradezvoltării.

Dusă prea departe, această greşeală putea să provoace o întreagă cascadă de probleme: supraconcentrarea de bunuri materiale, prăbuşirea spiritualităţii, pierderea influenţei personale, care făcuse lucrarea medicală adventistă atât de eficace.

Pe lângă acestea, puteau să apară şi alte probleme: dificultăţi în conducere, datorii, criză financiară. Rezultatul putea să fie reducerea lucrării medicale adventiste doar la încă o organizaţie în plus, cu nimic deosebită de cele din lume, nevoită să depună mari eforturi în întrecerea cu alte spitale care puteau (în sens lumesc) să fie bine înzestrate, mai bine conduse şi mai prospere.

Era un scenariu de coşmar, mai ales pentru o biserică în care lucrarea medicală misionară era privită ca braţul drept al soliei ei şi Ellen White încerca cu disperare să oprească această situaţie mai înainte de a atinge punctul din care să nu mai fie posibilă întoarcerea. De câţiva ani ea îi scrisese Dr. Kelloggrugându-l să pună capăt proiectelor sale ambiţioase în Battle Creek şi să trimită surplusul de fonduri în câmpurile misionare care se luptau cu greutăţi şi primejdii de tot felul şi unde, lipsa de bani, ameninţa ca lucrarea să fie aproape paralizată. Ea primise de la Dr. Kellogg, ciudatul răspuns că autorizaţia de funcţionare a sanatoriului îi interzicea să trimită bani în afara statului Michigan.

Era un argument ingenios, superficial convingător, dacă cineva nu înţelegea posibilitatea de manipulare legală cuprinsă în toate acestea, dar era destul de limpede pentru Ellen White, care poate văzuse, cu ochiul unui profet, birourile capitonate ale avocaţilor, ochii dibaci care cercetau documentele şi un bărbat scund şi vânjos, îmbrăcat în costum alb, aşteptând liniştit, în timp ce avocaţii săi îşi făceau lucrarea, cu capul uşor înclinat spre spate şi bătând lent şi ritaje cu degetele pe braţele fotoliului său. „Mi-au fost arătate lucruri care mi-au umplut sufletul cu o durere profundă", scria ea în 1898. „Am văzut oameni lucrând mână-n mână cu avocaţii, dar Dumnezeu nu era în mijlocul lor… Am fost împuternicită să spun că tu nu acţionezi sub inspiraţia Duhului lui Dumnezeu". 10

Astfel, chiar din 1898, ea atrăsese atenţia asupra manevrelor legale care periclitau lucrarea medicală şi împlinirea în timp a declaraţiilor ei este uimitoare. Chiar în acel an, Kellogg a modificat cu dibăcie structura Sanatoriului din Battle Creek într-o formă care avea să-i cauzeze, într-o bună zi, excluderea din biserică. În 1897, autorizaţia de funcţionare a Sanatoriului expirase. După legea din Michigan societatea trebuia să fie dizolvată, bunurile sale vândute şi să fie formată o nouă asociaţie. Dacă cineva dorea să introducă o schimbare, aceasta era o ocazie de aur şi Dr. Kellogg n-a lăsat-o să-i scape.

În iulie 1898, bunurile Sanatoriului din Battle Creek au fost vândute unui grup condus de Dr. Kellogg, care a format imediat o nouă asociaţie. Deţinerea de acţiuni limitată până atunci doar la adventişti, a fost îngăduită acum oricui era dispus să semneze un document prin care Sanatoriul se angaja să fie „nedenominaţional, nesectant, umanist şi filantropic". Pentru cei care protestau împotriva unui asemenea limbaj prea liberal, Kellogg avea deja răspunsul pregătit: era doar o simplă formalitate, îi asigura el, datorită căreia asociaţia putea să se bucure de „avantajele legilor statului, „11 dar în realitate, autorizaţia de funcţionare a societăţii nou formate era întocmai acel fel de document din care se pot ivi surprize neplăcute şi în anul 1906, fălcile capcanei aveau să devină prea evidente. În preajma rupturii sale cu biserica, doctorul avea să declare că autorizaţia de funcţionare a asociaţiei interzicea orice activitate cu caracter „sectant" sau „denominaţional şi, fără menajamente, avea să spună bisericii ce s-a ales din marele ei vis de pe malurile râului Kalamazor: Denominaţia nu

are şi nu va avea niciodată dreptul de proprietate asupra Sanatoriului, pentru că el aparţine publicului”. 12

În 1898 Keonducătorii bisericii acceptaseră explicaţia liniştitoare a lui Kellogg cu privire la o capcană care avea să-i coste într-o zi foarte mult şi, curând, Kellogg a venit cu o altă propunere: de ce să nu se unească fiecare sanatoriu care aparţinea bisericii în America, sub o singură conducere centralizată. Oriunde erau întemeiate noi sanatorii, în loc să fie asociaţii separate, să devină „asociaţii auxiliare, inseparabil legate de Battle Creek”. 13 Propunerea lui Kellogg ţintea să-i asigure controlul asupra întregii reţele de tratamente medicale a bisericii.

Ellen White a recunoscut imediat pericolul. Centralizând multe instituţii sub o singură conducere, însemna să se dea câtorva oameni controlul asupra lucrării medicale şi întregul sistem să depindă de îndemânarea (şi spiritualitatea) câtorva conducători puternici. Dacă ei dau greş, dacă administrează necorespunzător sau îşi pierd viziunea lor spirituală, întregul sistem poate fi vătămat, în loc să fie cea mai mare binecuvântare a adventismului, lucrarea medicală putea deveni cea mai mare problemă a lui, eşec de proporţii colosale care putea da înapoi lucrarea cu o generaţie.

Împreună cu alţi conducători, ea s-a opus cu energie acestei idei, dar curând, au apărut semne că s-ar putea să ţie prea târziu. Pericolele asupra cărora atrăsese mereu atenţia în Battle Creek prinseseră rădăcini. Sanatoriul, CU bogăţia sa în bani şi privilegii, atrăgea oameni care erau împotriva Ellenei White şi a conducătorilor care o susţineau. Mulţi din aceşti critici erau oameni talentaţi, instruiţi în teologie sau medicină. Unul era un compozitor talentat ale cărui imnuri captivaseră odată spiritul soliei advente.

Unii dintre cei finanţaţi, se zvonea, din banii care curgeau din belşug în sanatoriu, au început curând să alcătuiască o carte prin care o acuzau pe Ellen White de înşelătorie. Persoane proeminente au început să vorbească cU îndrăzneală crescândă despre o mare transformare în biserică, despre noi obiective şi o nouă misiune. Şi între timp, încetul cu încetul, pe dedesubt, ocrotiţi de bogăţia de la Battle Creek şi de puterea de convingere a Dr. Kellogg, (I i /. identii aveau să se îndrepte în grabă către obiective încă ascunse cu grijă de toţi, cu excepţia ochilor unei femei de 72 de ani, din Australia, care a văzut, în timp ce dormea, ciudate întruniri şi conferinţe nocturne şi un

bărbat îmbrăcat în alb cu o putere de convingere ce nu se poate exprima prin cuvinte omeneşti.

IV

Aceasta este deci problema care împovărează mintea Ellenei White, în timp ce, răsărind în ziua de Anul Nou, loarele încălzeşte cerul de vară de deasupra

Cooranbongului. Marele braţ medical al bisericii, atât de necesar ca să dărâme prejudecăţile şi să deschidă uşile pentru solia adventă, se separa inexorabil de adventism. Ellen White ia o coală albă de hârtie, ridică tocul şi cuvintele încep să curgă către George Irwin, preşedintele Conferinţei Generale: „Dragă frate Irwin… salvează-l pe Dr. Kellogg de el însuşi. El nu ia în seamă sfaturile pe care ar trebui să le urmeze”. 14

Anul 1900 şi şansele de a termina lucrarea lui Dumnezeu nu au fost niciodată mai prielnice. Pentru moment, pacea domneşte aproape peste întreaga lume. De la Mâine la Manilla, de la Paris la Conton, se poate merge aproape oriunde cu Evanghelia. Tânjind după o solie a sănătăţii, despre care mulţi dintre ei nu auziseră niciodată, oamenii descoperă exerciţiile în aer liber şi caută să-şi împlinească cerinţele nesatisfăcute de o nesăbuită manie pentru întrecerile cu bicicleta. Aceia care pot merge la Battle Creek sosesc cu miile, inconştienţi de luptele care se dau în spatele cortinei, impresionaţi chiar şi de priveliştea parţială a adevărului.

Îngerii neobosiţi au făcut tot ce putea cerul să facă spre a pregăti lumea pentru solia adventă. Marea solie a ploii târzii cu privire la biruinţa în Iisus a fost prezentată. Pretutindeni au loc evenimente profetice. Este de neconceput ca un asemenea prilej să poată fi irosit şi totuşi aşa s-a întâmplat. Sanatoriul din Battle Creek este pe cale să se despartă de biserică, fondurile sale sunt întrebuinţate greşit, organizarea sa legală este manipulată. La Review and Herald este acceptat spre tipărire un material atât de inadmisibil, încât Ellen White este îngrijorată chiar şi pentru aceia care vor fi expuşi la el în procesul de tipărire. Teologia fundamentală a bisericii va fi pusă în curând la încercare de idei nou apărute, care vor ameninţa adevăruri de importanţă vitală, cum ar fi Sanctuarul din cer.

Căutând cu disperare să protejeze biserica de primejdie, ea va avertiza în curând pe părinţii adventişti să-şi ţină copiii departe de Battle Creek unde ei pot fi „influenţaţi prin insinuări… introduse ca să slăbească încrederea în pastorii noştri şi în solie”. 15

Ziua de Anul Nou 1900. În Shangai vapoarele britanice se rotesc alene în geamandurile lor de pe râul Huang, încălzindu-se la soarele visător de iarnă. La St. Petersburg, nobilimea rusă alunecă cu repeziciune în săniile lor roşii de-a lungul malului Nevei, apoi se grăbeşte spre casă ca să se îmbrace pentru petrecerea de seară. Şi în Berlin, contele Alfred von Shliessen ştie deja că atunci când va începe războiul, va tăia de-a curmezişul câmpiile i îetede lipsite de apărare ale Belgiei. El ştie pentru că hârtiile sunt deja întocmite.

Şi în scrierile bisericii Adventiste, cuvintele fac un ultim şi disperat efort de a fi luate în seamă, mai înainte de a fi prea târziu. „Unelte omeneşti sunt instruite şi-şi folosesc puterea lor inventivă pentru a pune în funcţiune ca mai puternică maşinărie capabilă să rănească şi să i icidă… Puneţi la îndemână mijloacele prin care lucrătorii noştri să se răspândească pretutindeni”. 16

Ultimele clipe însorite se îndepărtează de poporul lui Dumnezeu, în timp ce ei cumpără şi vând proprietăţi, clădesc anexe la Sanatoriul din Battle Creek şi încep să se amuze cu îndoielile care par a fi tot atât de interesante ca Hi un foc de artificii la 4 iulie. Curând o scrisoare scrisă de Ellen White, cu puţine zile înainte de Crăciun, va ajunge ic biroul Dr. Kellogg: „Îţi scriu aşa cum ar scrie o mamă fiului ei. Aş dori să te ajut, dacă mi-ar fi cu putinţă… Aş I li ni s-a te văd, dacă s-ar putea… Dacă vei primi soliile de avertizare pe care ţi le-am trimis, vei fi scăpat de o mare inccix: are”. 17

Toate lucrurile sunt deci pregătite. La fel ca Israel la Iordan, poporul lui Dumnezeu mai are doar puţin de mers pănii în Ţara Făgăduită.

Este timpul ca solia adventă să înainteze ca un foc în câmpul cu fân.

Este timpul pentru contraatacul diavolului. Este timpul pentru o apostazie numită *Alfa*.

Am primit trista veste i

18 Februarie, 1902. În aerul rece al dimineţii, înainte de ivirea zorilor, înăuntrul bolţilor de cărămidă şi piatră ale Departamentului de Pompieri din Battle Creek, a sunat gongul de alarmă. Luminile au început să se aprindă, oamenii să bâjbâie buimăciţi la nasturii de alamă de la tunicile lor grosolane încheiate la două rânduri, în timp ce la parter se aşezau hamurile pe caii de la pompa de incendiu. Un vizitiu s-a urcat pe scaunul ei, a apucat în mână hăţurile şi maşina greoaie a

început să zăngăne pe pavajul de cărămidă, alungând liniştea dimineţii întunecate de iarnă. Era marţi şi Sanatoriul din Battle Creek avea să ardă până la temelie.

În parcul din jurul sanatoriului, schimbul de noapte se străduia să-i pună la adăpost pe cei patru sute de pacienţi, în timp ce clădirea principală devenea o coloană de flăcări. Pompierii s-au luptat eroic, la urma urmei aceasta era cea mai mare şi mai importantă clădire din Battle Creek, dar nimic din ce puteau face nu părea să potolească iadul de flăcări. Într-adevăr, unul dintre ei a declarat mai târziu că apa turnată peste flăcări părea doar să le sporească furia. La ivirea zorilor, cea mai mare parte I marelui complex dispăruse, rămânând doar o grămadă de ruine fumegânde sub cerul de iarnă.

Dr. Kellogg se întorcea de pe coasta Pacificului când; i aflat despre tragedie de la un reporter de ziar în gara din (-hicago. El a trecut imediat la acţiune. După ce s-a urcat în tren, a cerut secretarului său să-i aducă o masă şi şi-a petrecut restul călătoriei ghemuit asupra ei, schiţând planuri pentru o nouă clădire.

Ellen White a reacţionat îndată ce a auzit ştirea. „Astăzi am primit trista veste a arderii Sanatoriului din Battle Creek”, a scris ea pe un ton care nu lasă să se întrevadă nicio urmă de autoîndreptăţire de felul: „V-am spus eu că aşa o să se întâmple?” Pentru ea lucrarea lui Dumnezeu era totuşi lucrarea lui Dumnezeu şi instituţiile bisericii îi erau întotdeauna scumpe, chiar dacă se rătăciseră de idealul lui Dumnezeu. „Aş dori să rostesc cuvinte înţelepte, dar ce aş putea să spun? Suntem îndureraţi, alături de toţi aceia ale căror interese vitale sunt legate de această instituţie… Putem, desigur, să plângem cu cei ce plâng”. 18

Ea nu s-a arătat totuşi surprinsă. De mai multe săptămâni ea îşi făcuse griji cu privire la evenimentele din Battle Creek. Nopţile îi deveniseră „foarte agitate” din cauza presimţirii nenorocirii ce avea să vină. Acum aceasta venise. Atâţia ani de trudă se risipiseră în fum şi lucrarea medicală fusese greu vătămată. Dar cu toată paguba suferită, această nenorocire ar fi putut să aibă urmări extrem de favorabile. Cât timp existase, Sanatoriul din Battle Creek fusese cel mai de seamă argument împotriva sfatului lui Dumnezeu cu privire la construcţii prea mari. Acum acest argument dispăruse, se transformase într-o grămadă de cărbuni plini de apă, sub lumina palidă a răsăritului soarelui de iarnă şi Ellen White avea de dat un îndemn hotărât fraţilor

care aveau să se întrunească în curând, ca să rezolve toate acestea: sub nicio formă să nu reclădească la Battle Creek. În schimb, să construiască un număr de instituţii mici ca astfel problemele trecutului să nu mai reapară şi, în felul acesta, cât mai multe zone geografice să poată fi accesibile soliei advente. „O răspundere solemnă apasă asupra acelora care au avut în grijă Sanatoriul din Battle Creek. Vor construi ei tot în B attle Creek o instituţie mamut sau vor îndeplini planul lui Dumnezeu de a întemeia astfel de instituţii în mai multe locuri?” 19

Tragic aşa cum era, dezastrul oferea prilejul de a se întoarce de pe drumul greşit mai înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. Conducătorii bisericii aveau să înţeleagă curând că oricât de rău a fost focul, situaţia putea să devină şi mai rea.

Întrebarea Ellenei White a fost una la care fraţii urmau să răspundă foarte curând şi la acest punct, istorisirea decurge de la sine, căpătând un avânt nerealizat probabil de actorii din acel timp. Fraţii care aveau să hotărască asupra acestei probleme se aflau acum la una < I în acele răspântii invizibile de drum, unde o decizie poate schimba multe şi pentru totdeauna. Ei trebuiau să aleagă dacă să urmeze sfatul Spiritului Profetic, care ar putea să-i oblige să nu ţină seama de bunăstarea personală, să stea neclintiţi în principii şi să accepte unele riscuri politice. Sau puteau alege o cale mai uşoară, optând pentru o variantă de compromis.

Ca să urmeze sfatul Ellenei White, nu era ceva foarte i uşor. Cu o întrebare categorică ea intrase direct în conflict cu Dr. Kellogg şi în aceasta consta ironia situaţiei. Kellogg era un vechi prieten, pentru care ea avea o înaltă consideraţie şi căruia îi plăcea să-i scrie „aşa cum ar scrie o *i*, *în* i mamă fiului ei”. 20 Ea îl încurajase să studieze medicina să ajutase s-o poată face. El îşi însuşise ştiinţa medicală n! un geniu deosebit, un doctor înnăscut cum nu mai fusese altul şi acum era unul dintre cei mai renumiţi medici din America. În ciuda loviturii dată de foc, Kellogg era totuşi considerat o forţă puternică, un bărbat amabil, deosebit, plin peste măsură de idei în toate domeniile, de la arhitectura spitalului până la teologie şi era înconjurat de prieteni puternici.

Când fraţii s-au întrunit ca să hotărască ce să facă, el a fost capabil să avanseze argumente formidabile în liivoarearedădirii-Sanatoriului labattle Creekargumente pe care avea să le dezvolte cu putere convingătoare pe măsură ce vorbea înaintea colegilor săi vrăjiţi. Să plece din Battle Creek? Dar Battle Creek era

însuşi adventismul. Toate se aflau aici: Conferinţa Generală, Casa de Editură (Review), Dime Tabernacle, industria de alimente sănătoase. Aici se puteau găsi lucrători şi resurse. Aici era obişnuită lumea să vină (şi Kellogg avea dreptate: Henry Ford, Harvey Firestone şi chiar membrii unor familii regale din Europa aveau să vină la Battle Creek pentru tratament). Să părăsească toate acestea? Şi pentru ce? Pentru nişte mici instituţii răspândite prin locuri despre care nimeni nu auzise vreodată? Şi în afară de aceasta, şi aici flerul lui Kellogg pentru efecte dramatice a putut să se desfăşoare din plin, pe măsură ce le prezenta cu gesturi teatrale, iată, planurile au fost deja întocmite.

Pe scurt, ca cineva să se expună înaintea lui Kellogg, aflat în formă excelentă, însemna să rişte să asculte idei atât de bine exprimate, încât a vota împotriva lor putea să pară ca şi cum şi-ar fi pierdut propria judecată.

(Desigur, exista un factor la care fraţii ar fi făcut bine să mediteze mai înainte de a intra în camera de comitet: Kellogg nu putea să vadă viitorul.)

Mai erau şi alte lucruri pe care fraţii puteau să le aibă în vedere în acel agitat început de primăvară al anului 1902. Greşeala de a nu ţine seama de atât de des repetatele avertizări ale Spiritului Profetic făcuse deja mult rău bisericii. Când una din instituţiile lui Dumnezeu dispare în infernul dinainte de ivirea zorilor, nu este din cauză că Dumnezeu nu poate să-şi protejeze lucrarea Sa. Desigur, când se întâmplă aşa ceva, cea mai firească întrebare este: de ce? De ce a îngăduit El să se întâmple aceasta?

Dacă cineva ar fi meditat îndelung la această întrebare, multe răspunsuri i-ar fi trecut prin minte, împotriva avertizărilor şi apelurilor repetate, se îngăduise ca o instituţie să se îndepărteze atât de mult de planul lui Dumnezeu, încât a alunecat, în mod vădit, în afara umbrelei de protecţie pe care altfel Dumnezeu ar fi pregătit-o. Putea să însemne aceasta că el îngăduise pierderea pentru că, pur şi simplu, instituţia devenise prea nefolositoare pentru biserica Sa, ca să justifice mai departe vreo intervenţie divină chiar şi numai pentru siguranţa ei fizică? (La fel se exprimase şi Ellen White, spunând lămurit că „Dumnezeu va înlătura din cale marele sanatoriu”) 21 Dacă era aşa, atunci problemele legate de el erau mult prea mari pentru a se recurge la o ispititoare „soluţie” de compromis. Aici era vorba despre principii, principii de felul celor pentru care sunt plătiţi conducătorii angajaţi în

lucrarea lui Dumnezeu.

S-a spus că aviaţia este 99% plictiseală şi 1% teroare adevărată. Poate există o variantă a acestei zicale care s-ar putea aplica conducătorilor din lucrarea lui Dumnezeu. Uneori se poate ivi o situaţie în care, într-un singur moment, trebuie să dovedeşti, chiar cu riscul carierei, că meriţi salariul pe care l-ai primit o viaţă întreagă. Când se întâmplă aşa ceva, este un lucru teribil să-L trădezi pe Domnul.

Aceasta este ceea ce făcea ca acea răscruce de (I ramuri misterioasă şi invizibilă să fie atât de importantă.

Este adevărat, lucrarea a fost vătămată prin focul oedorit de nimeni şi mai puţin decât toţi de Ellen White. Dar mai exista încă o şansă de a schimba lucrurile fără a mai pierde ceva în plus. Mai era încă timp. Şi ce se putea face? Să se respingă chiar şi cele mai atrăgătoare, în i parenţă, argumente cu privire la reclădirea sanatoriului, sii se acţioneze după sfatul dat de Dumnezeu şi să se creeze i în lanţ de mici instituţii sanitare rurale care să asigure, a insistat Ellen White, cea mai bună atmosferă posibilă 1 îi – ntru o adevărată lucrare medicală misionară.

Aşa trebuia să se procedeze şi adventismul putea să prezinte lumii un exemplu de cum se poate oferi cea mai bună îngrijire medicală posibilă, la un preţ cât mai mic posibil.

Aşa trebuia să se procedeze şi adventismul putea să dovedească, cu mult înainte, că cheltuielile pentru îngrijirea sănătăţii nu trebuie să ducă la falimentul naţiunii.

Aşa trebuia să se procedeze chiar dacă, pe termen scurt, putea să ofenseze părerile omeneşti şi să provoace împotrivirea câtorva vechi prieteni.

Cu alte cuvinte trebuia să se acţioneze prin credinţă.

S-au spus multe cu privire la nevoia de neprihănire prin credinţă. Atunci a fost timpul şi locul în care conducerea trebuia să acţioneze potrivit acestei idei. La urma urmei, credinţa înseamnă a te încrede în Dumnezeu, îndeajuns ca să urmezi sfatul Lui. Comunităţilor li s-a spus să procedeze astfel. Cei noi convertiţi au de ales adesea între Sabat şi slujba lor. Zecimea trebuie plătită chiar dacă contul în bancă este mic, deoarece credinţa te obligă să fii corect înaintea lui Dumnezeu (şi să ai încredere că El va avea grijă de necesităţile vremelnice ale fiecăruia). Dar acum fraţii erau confruntaţi ai o situaţie în care o decizie greşită putea să trimită o solie confuză în câmpul

misionar mondial: cum să te încrezi în Domnul din tot sufletul tău când nu te poţi încrede în El ca să alegi locul cel mai bun pentru un spital?

Mai era încă puţină vreme, nu prea multă, dar poate suficientă. Lucrarea putea fi încă terminată mai înainte ca înspăimântătoarele probleme care pândeau secolul 20 să se năpustească peste o lume încrezătoare care nu bănuia nimic. Şi această situaţie, poate mai mult decât a ştiut oricine, putea depinde de ceea ce s-a întâmplat în încăperea de întrunire a comitetului. Pentru că decizia greşită luată acolo cu privire la ceva ce părea lipsit de importanţă cum ar fi clădirea unui sanatoriu (la Battle Creek), a putut să declanşeze un lanţ de evenimente care aveau să cufunde adventismul în cea mai mare criză a istoriei lui de 58 de ani şi să oblige biserica lui Dumnezeu să mai rămână încă mulţi ani" pe acest pământ.

Luni, 17 martie 1902, un mare grup de conducători ai bisericii s-au întrunit la Battle Creek. Kellogg era acolo, strălucind de entuziasm, zugrăvind imagini verbale ale unei noi clădiri magnifice şi, deşi avertismentele Ellenei White nu împliniseră încă o lună, fraţii ascultau încântaţi, prinşi în atmosfera greşit orientată spre politică, colegialitate şi logica afacerilor. Nimeni n-a putut să combată argumentele doctorului: Battle Creek era adventismul, Sanatoriul a înscris biserica pe harta lumii şi a renunţa acum în mod laş, plecând în altă parte, învinşi de un foc, putea să însemne a transmite o solie greşită. I Vntru cei încă tulburaţi de sfatul Spiritului Profetic, Kellogg a prezentat o promisiune liniştitoare: noul Sanatoriu nu trebuia să fie prea mare. În loc de a reconstrui amândouă clădirile mai mari, el ar fi dispus să limiteze construcţia numai la o singură clădire de cinci etaje în nuilţime şi circa 135 de metri în lungime.

După o altă catastrofă pustiitoare, Lot s-a rugat, cândva, să meargă în cetatea Ţoar, cu argumentul copilăresc: „este aşa de mică". 22 Acum, grupul din Battle (rx «k a copiat raţionamentul lui în felul lor: dacă reclădind în Battle Creek era o greşeală, nu se puteau reduce dunensiunile ei prin construirea unei clădiri mai mici? În ode din urmă s-a dat aprobarea. Kellogg putea să-şi aibă noua sa instituţie atâta timp cât dimensiunile ei erau im! aţinute în limitele fixate. (Mult mai târziu, inspectând po/. iţiile fundaţiei, aveau să descopere cât de liber intenţionase Kellogg să interpreteze restricţiile impuse).

În felul acesta fraţii au ajuns la un compromis. La o bifurcaţie invizibilă a drumului, ei au ales o direcţie care Miitisfăcea judecata

omenească, înclinaţia politică şi mândria instituţională. Ne întrebăm dacă părăsind locul întrunirii, unii dintre ei au mai avut şi alte gânduri care să-i neliniştească, dacă şi-au amintit că în ocazii anterioare, nesocotirea Spiritului Profetic a adus pierderi inutile, dacă şi-au închipuit că drumul pe care l-au ales avea să ducă biserica lor la o izbitură atât de teribilă, încât a putut fi comparată cu o corabie care se ciocneşte de un gheţar plutitor.

Este important să ne oprim aici şi să ne dăm seama că aceştia nu erau oameni răi care încercau să aducă necazuri asupra bisericii. Mulţi dintre ei erau oameni evlavioşi care în curând au avut motiv să regrete greşeala lor şi cu care Ellen White avea să se solidarizeze atunci când au încercat să scoată biserica din criza pe care o creaseră. Greşeala lor a fost una pe care şi noi în aceleaşi împrejurări, am fi putut-o face cu uşurinţă şi una pe care o putem repeta adesea în timpul vieţii noastre, atunci când alegem să nu ţinem seama de sfatul divin, dacă el nu corespunde propriilor noastre înclinaţii.

Oricum, ei aveau să observe în curând că ceva era foarte greşit în ceea ce priveşte hotărârea lor. Alegând să înlocuiască instrucţiunile clare ale lui Dumnezeu cu propria lor judecată, ei s-au izbit repede de ceva ce adesea apare în calea conducătorilor atunci când fac asemenea greşeli: s-au trezit vârâţi în mod nechibzuit într-o criză financiară.

Cu circa 850 de ani înainte de naşterea lui Hristos, un împărat numit Iosafat a fost confruntat cu o situaţie foarte periculoasă. În ţinuturile pustii ale văii Iordanului, împăraţii păgâni s-au aliat împotriva lui, unindu-şi forţele într-o armată atât de numeroasă încât înfrângerea lui Iuda părea de neevitat. În acel timp de pericol, Iosafat a avut destulă minte ca să-şi dea seama că singurul sfat demn de a fi ascultat era cel care venea de la Dumnezeu şi a făcut singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut: s-a rugat lui Dumnezeu.

În timpul acelei întruniri de rugăciune, un levit necunoscut s-a ridicat şi a declarat că a primit o solie de la Dumnezeu. Noi cunoaştem foarte puţine lucruri despre acel levit. Apare în Scriptură doar în patru versete scurte şi apoi dispare din relatare. Este greu de crezut că doar pe baza unor astfel de recomandări sumare, cineva îşi putea lua răspunderea supravieţuirii unei armate. Mai mult, sfatul lui părea să fie cu totul lipsit de sens.

Confruntat cu un număr considerabil mai mare de duşmani, singura şansă posibilă de supravieţuire a lui Iuda era să stea înăuntrul

zidurilor întărite ale cetăţii. Şi totuşi, Iehaziel le-a spus să părăsească cetatea şi să se expună, în câmp deschis, unui pericol imens.

Pentru oricine era instruit în tehnicile militare, sfatul suna ca ceva absurd. Niciun comandant de armată, cu simţ de răspundere, nu ar fi fost de acord să-şi expună trupele în acest fel. Şi totuşi, împăratul Iosafat a făcut-o. De ce? Pentru că el a crezut că primise sfat de la Domnul. Şi în timp ce şi-a pornit armata spre ceea ce avea să fie o biruinţă uimitoare, el a făcut o declaraţie care ar trebui să existe pusă în ramă pe peretele fiecărui loc de întrunire a comitetului denominaţional de pretutindeni: „Încredeţi-vă în Domnul Dumnezeul vostru şi veţi fi întăriţi, încrede-ţi-vă în prorocii Lui şi veţi izbuti”. 23

Când poporul lui Dumnezeu urmează îndeaproape planul Său, El promite că vor fi fonduri suficiente pentru lucrarea Sa. „Dacă lucrătorii dau dovadă de un spirit de sacrificiu de sine şi de dragoste pentru suflete, lucrarea nu va duce lipsă de mijloace”, a scris Ellen White în „Mărturii” volumul 2 şi în volumul 8 ea a încadrat gândurile sub forma unei făgăduinţe:

„Când Domnul este căutat din toată inima şi păcatul este mărturisit, când reforma necesară are loc, se va m; inifesta... zelul... de a înapoia ce a fost reţinut. Domnul îşi va arăta iubirea Lui iertătoare şi se vor ivi şi mijloacele necesare pentru achitarea sumelor datorate de instituţiile noastre”. 24

În 1902 datoria instituţională se contura ameninţătoare asemenea unui monstru. Curând a devenit evident că noua construcţie, plănuită de mintea lui Kellogg, avea să coste o mulţime de bani, bani pe care nimeni nu-i avea şi nici nu ştia cum ar putea să-i obţină. Putem să ne închipuim încordarea dureroasă din încăperea de întrunire a comitetului, când un grup de conducători care se implicaseră în programul de construire erau confruntaţi acum cu situaţia stânjenitoare de a nu avea nicio posibilitatea să achite nota de plată.

În cele din urmă, A.G. Daniells, preşedintele Conferinţei Generale, a venit cu o idee pe care nu după mult timp avea să aibă motiv s-o regrete amarnic. El şi-a reamintit că Ellen White dedicase cartea sa „Parabolele Domnului Hristos” scopului de a strânge fonduri pentru şcolile adventiste. Fusese un succes deplin şi Daniells se întreba dacă Dr. Kellogg, un renumit conferenţiar naţional pe teme de sănătate, nu ar putea să scrie o carte populară pe această temă, ca să ajute la strângerea fondurilor necesare la Battle Creek.

Kellogg a fost imediat de acord. El era un scriitor prolific care dicta în tren, de pe bicicletă şi chiar din cada de baie, unui secretar ce părea să-şi îndeplinească bine munca, în ciuda împrejurărilor neobişnuite şi s-a angajat în acest proiect cu mult entuziasm. Subiectul avea să fie desigur, despre sănătate. Dar mai era încă şi altceva cu care el dorea să verifice reacţia publicului şi acum i se oferea cel mai bun prilej.

De câtva timp el tot medita asupra unor idei noi cu privire la natura lui Dumnezeu. Această Entitate despre care vorbim în Sabat, despre care cântăm şi uneori încercăm s-o descriem, ce era Ea în realitate? Era Dumnezeu cu adevărat o Fiinţă situată într-un loc numit cer? Sau mai exista şi o altă alternativă ce strălucea de posibilităţi interesante: nu se putea ca El să fie prezent în tot ceea ce crease?

Dacă era aşa, atunci pentru mintea omenească se deschideau perspective cu totul noi. Dacă Dumnezeu era în toate lucrurile, însemna că El era de asemenea, din punct de vedere fizic, o parte din noi. Acceptarea acestei idei atrăgea după sine concluzia că nimic nu mai putea împiedica omenirea să devină ce voia.

Pe scurt, în primăvara lui 1902, J.H. Kellogg, căruia tocmai i se încredinţase viitorul lucrării medicale adventiste, se juca cu ceva ce se numeşte misticism. El căzuse în plasa a ceea ce noi numim astăzi „Era Nouă”.

Toate acestea aveau să-şi găsească expresia în manuscrisul alcătuit la cererea lui A.G. Daniells. Cartea sa se va intitula The Living Temple” (Templul viu). Kellogg Ura apucat cu energie de lucru, şpriind cu furie ca să completeze cartea în timp record şi la începutul verii a terminat-o, tocmai la timp ca să poată pleca în Europa într-o vacanţă prelungită de vară.

În felul acesta zarurile au fost aruncate. Sanatoriul din Battle Creek avea să fie reconstruit împotriva sfatului Kllenei White şi în curând fraţii aveau să afle că jucaseră o

I >artidă în care mizele erau mari şi regulile foarte nesigure.

Îl îspectând fundaţiile, într-o zi, la începutul verii, cineva a descoperit un fapt curios: ele erau cu 100 de picioare (aproximativ 30 m) mai lungi decât promisese doctorul şi acum ieşea la iveală că din spatele clădirii aveau să se extindă în semicerc mai multe aripi întinse. În 1904 ci i vinteleellenei White rezumau cu tristeţe situaţia: „Când I) omnul a îngăduit ca marele Sanatoriu din Battle Creek hm fie distrus,

El nu a fost de acord ca acesta să fie reclădit pe acelaşi loc... Dacă acest sfat ar fi fost luat în seamă, ni i în nu ar exista grelele răspunderi legate de Sanatoriul Hinti attle Creek. Aceste răspunderi sunt o povară teribilă.

Instituţia ar fi trebuit să fie împărţită în mai multe părţi. Dar lumina care a fost dată în această privinţă nu a fost urmată". 25

Teribila povară" la care se referise ea era, desigur, financiară. Kellogg reclădea pe scară mare, cu mult mai mare decât orice îşi închipuiseră fraţii şi lucrarea începuse să fie foarte costisitoare. Clădirea din Washington Street se materializa ca o construcţie masivă, în stilul Renaşterii italiene, capabilă, în cele din urmă, să găzduiască mai mult de o mie de pacienţi; cam de zece ori mai mult decât numărul sugerat de EHen White ca fiind ideal. Erau acolo 5 acri de suprafaţă de podea strălucitoare cu încrustaţii de marmoră, lucrată de acelaşi artist iscusit care supraveghease splendida lucrare în mozaic de la Biblioteca Congresului şi părea că nimic nu avea să fie cruţat pentru a face din acest loc „cea mai completă, bine utilată şi perfectă instituţie de acest fel din lume". 26 Povara financiară impusă de un asemenea plan grandios deveni curând ameţitoare.

„Încredeţi-vă în profeţii Lui şi veţi izbuti". Cuvintele atârnau grele pe deasupra Battle Creek-ului. Grele de atmosfera prevestitoare a timpului irosit. Încetul cu încetul, unii dintre fraţi au început să-şi dea seama că aceasta nu era doar o greşeală întâmplătoare. Ceva foarte neplăcut se ivise, de ale cărui dimensiuni erau încă nelămuriţi. Privind înapoi, se putea vedea o înclinare bine definită în dâra lăsată de mersul corăbiei. Vasul îşi schimbase ruta. El se îndrepta acum spre nord, în largul oceanului întins, unde băteau vânturile reci şi unde, ascuns de ceaţa viitorului, stătea la pândă pericolul cel mai cumplit dintre toate: un gheţar plutitor.

IV

Povara financiară cu care era confruntată biserica era destul de serioasă, dar cel puţin valoarea ei putea fi stabilită într-o coloană de cifre. Făcând totalul, se putea cunoaşte dimensiunea veştilor neplăcute. Ceea ce nu-şi putea îngădui biserica era însă o criză teologică. La urma urmei, banii erau doar bani. Era o ruşine să-i pierzi, dar se puteau oricând obţine şi mai mulţi. Bazele teologice ale adventismului erau însă cu totul altă problemă. Zdruncinând credinţa în ele, paguba putea deveni incalculabilă. Şi acum, aşa cum noaptea

vine după ziuă, fraţii au primit o lecţie aspră cu privire la cauză şi efect.

Ei au ales să nu ia în considerare sfatul divin care, probabil, nu li s-a părut chiar atât de important. Drept urmare, ei au încredinţat viitorul lucrării medicale unui om care avea un fel de a vedea lucrurile pe care ei nu începuseră încă să-l înţeleagă. Kellogg a împins cu repeziciune lucrurile într-o harababură financiară profundă, creând astfel stratul următor al crizei. Lăsaţi în voia gândurilor lor imperfecte, ei au căutat modalităţi ca să obţină bani şi au hotărât ca Kellogg să scrie o carte. Aceasta, în schimb, i-a dus treptat într-o dificultate şi mai în are, într-o situaţie critică, ce avea să zguduie biserica în chiar structurile ei cele mai intime. Pentru că mauuşerisiil lui Kellogg conţinea tot ce trebuie ca să provoace o criză de (loctrină fără precedent.

Una dintre cele mai vechi erori din lume este dorinţa I tersistentă a omenirii de a-L reduce pe Dumnezeu doar la () I < >rţă oarecare pe care noi putem s-o manipulăm în vederea. lungerii unui scop: să căpătăm pricepere, să încurajăm cui, să devenim aşa cum a insinuat Lucifer, „ca nişte dumnezei”. Inseparabil de această eroare este gândul că Dumnezeu este o inteligenţă care se găseşte răspândită

peste tot în spaţiu şi materie. Concluzia este că, intrând în legătură cu această inteligenţă, prin meditaţie de exemplu, poţi să devii, după toate probabilităţile, asemenea unui dumnezeu. Aceasta este esenţa multor religii orientale. Este de asemenea şi baza de susţinere a celei mai vechi mi neiuni a lui Lucifer, pornită din Eden, momeala care i-a

Îl n) ins pe Adam şi Eva să comită greşeala fatală.

De câţiva ani Kellogg făcea unele declaraţii cam ciudate cu privire la natura lui Dumnezeu, care arătau că el era în pericol să alunece în această direcţie. „Dumnezeu este în mine”, spusese recent la o întrunire a Conferinţei Generale, „şi orice fac este puterea lui Dumnezeu şi cea mai neînsemnată faptă a mea este o faptă creativă a lui Dumnezeu”. 27 Era o idee fascinantă, ce părea să aducă divinitatea foarte aprobe şi ea a stârnit repede interesul unor binecunoscuţi gânditori denominaţionali. Exista un farmec misterios în insinuarea lui Kellogg că aerul pe care îl respirăm este mediul prin care Dumnezeu îşi trimite, în mod fizic, Duhul Său cel Sfânt în vieţile noastre, că lumina soarelui este „Shekina” Sa vizibilă. Chiar oameni bine instruiţi au reacţionat favorabil la noua concepţie, înflăcăraţi de entuziasmul

evanghelic al lui Kellogg. Acum, aceste sentimente apăreau în colile de şpalt ale noii cărţi pe care el alesese s-o numească „Templul Viu”. În corpul nostru, opina el, se află Puterea care clădeşte, care creează, ea este însuşi Dumnezeu, Prezenţa divină în Templu”. 28

Puţini oameni realizau că această idee putea să te îndepărteze de creştinism şi să te atragă pe tărâmul misticismului religios, în care nu se află spaţiu rezervat pentru Fiinţa Divină sau un loc care se numeşte cer. Dar un bărbat care a simţit imediat pericolul a fost William Spicer, care avea un motiv temeinic; el era un misionar întors de curând din India şi pentru el noua teologie suna aidoma unor idei pe care le auzise în hinduism. Alarmat, Spicer s-a dus la Kellogg sperând, fără îndoială, că toate acestea erau doar o nevinovată neînţelegere care putea fi îndreptată printr-o convorbire personală. Cei doi bărbaţi au luat loc în veranda casei cu 27 de încăperi pe care Kellogg o numise „Reşedinţa” şi, spre surpriza sa, Spicer s-a trezit „dintr-odată prins în miezul unei discuţii despre cele mai controversate chestiuni”.

„Unde este Dumnezeu? a întrebat Kellogg.

„Este în cer”, a răspuns Spicer. „Acolo descrie Biblia că se află tronul lui Dumnezeu şi toate flintele cereşti de sub comanda Sa”.

Kellogg, în vârstă de 50 de ani şi cu 13 ani mai mare decât Spicer, şi-a întins braţul gesticulând către pajiştea din jur, declarând că Dumnezeu era prezent în iarbă, în pomi, în plante, oriunde în jurul lor.

Repetând un punct de vedere exprimat mai înainte în această carte, misticismul era o concepţie foarte străină pentru mulţi creştini. El foloseşte o logică întru totul asemănătoare celei aflate în unele religii orientale şi este adesea susţinut printr-o serie de întrebări menite să împingă pe interlocutor într-un colţ de unde, în aparenţă, nu mai poate găsi portiţa de ieşire. Kellogg a luat din nou iniţiativa punând altă întrebare:

„Unde este cerul?”, a întrebat el.

„În centrul Universului”, a răspuns Spicer. „Unde se află acesta nimeni nu poate spune”.

Răspunsul lui Kellogg a ţâşnit imediat mustind de o logică mistică:

„Cerul este acolo unde este Dumnezeu”, a afirmat el „şi Dumnezeu este pretutindeni”.

Silogismul era clasic, în armonie cu Matreya şi Dignaga din India

secolului P7:

Cerul este unde este Dumnezeu.

Dumnezeu este pretutindeni.

Deci şi cerul este pretutindeni.

Spicer a părăsit întrevederea buimăcit, dându-şi Me mă că aruncase o privire asupra a ceva mult mai imens i i ((ăt îşi închipuise cineva. Aceasta putea să pună biserica lui primejdie. „În această combinaţie de lucruri nu mai fi i mânea loc pentru îngerii care făceau legătura între cer h pământ… Curăţirea Sanctuarului… nu mai avea loc ca mir-un cer foarte îndepărtat. Miezul problemei era – Bură Lirea Sanctuarului". 29

WA. Spicer înfruntase primele rafale ale furtunii şi a înţeles foarte bine semnificaţia lor teribilă. În vara anului 1902, în timp ce lumea era pregătită pentru solia îngerului al treilea şi ultimele clipe de ocazie paşnică se risipeau, unul dintre principalii stâlpi ai credinţei advente era contestat pe neaşteptate. Într-un fel pe care el însuşi nu l-a înţeles pe deplin, Kellogg atacase chiar raţiunea de a fi a adventismului. El atacase doctrina Sanctuarului din cer.

V

În chiar centrul doctrinei advente stătea ideea că în 1844 Iisus intrase în Sfânta Sfintelor din cer pentru actul final al reconcilierii, numit judecata de cercetare.

Adventiştii îşi întemeiază această credinţă pe înţelegerea profeţiei din Daniel 8 şi 9, în care cei 2300 de ani ai timpului profetic începeau cu decretul regelui persan în anul 457 î.Hr. şi se sfârşeau în toamna anului 1844. În toamna acelui an ei reexaminaseră acele profeţii, căutând să înţeleagă de ce nu revenise Hristos, aşa cum preziseseră predicatorii Milerişti. Cercetarea lor i-a condus la o nouă înţelegere a cărţii lui Daniel şi la o teologie niciodată înţeleasă până atunci în lumea creştină, legătura între cei 2300 de ani profetici din Daniel şi Ziua Ispăşirii la evrei. În capitolul 6 vom explora în profunzime cum au ajuns la această concluzie. Acum însă este suficient să spunem că din întreaga lume creştină, această concepţie poate fi găsită numai în adventismul de ziua a şaptea. Este cu totul unică şi din punct de vedere logic de necombătut. Ea pune întregul plan al salvării pe o temelie raţională şi legală şi explică, cu o claritate desăvârşită, cum va rezolva Dumnezeu, în cele din urmă, problema numită păcat.

Dar această doctrină a provocat, de asemenea, multe

resentimente şi pentru un motiv foarte simplu: ea descoperă probleme despre care mulţi creştini ar fi mult mai bucuroşi să nu afle nimic.

Doctrina Sanctuarului ne constrânge să privim, prin credinţă, în Sfânta Sfintelor. Acolo se află chivotul legământului în care se găseşte Legea lui Dumnezeu. În Lege apare Sabatul zilei a 7-a, scris de Dumnezeu în piatră.

O tulburătoare aducere – aminte că şi protestanţii au acceptat, fără murmur, o zi de închinare impusă prin decret de Roma creştină. Şi odată cu înţelegerea mai clară a cărţii lui Daniel vine şi faptul inevitabil că „omul nelegiuirii", prezis în Sfânta Scriptură, nu este o putere păgână. Anticrist este o apostazie care apare înăuntrul credinţei creştine.

În felul acesta doctrina adventistă a Sanctuarului include probleme spinoase, atât pentru protestanţi, cât şi pentru catolici şi ea a fost atacată cu virulenţă încă de la început. Teologi din alte credinţe au ridiculizat-o numin-do încercare transparentă de a explica dezamăgirea din 1844. Uneori atacurile au venit chiar din sânul bisericii, stârnite de aceia care pretindeau că şi ei sunt adventişti.

1) în fiecare parte, atacurile asupra acestei doctrine au venit atât de persistenţe şi intense, încât Ellen White a spus, în cele din urmă, cu disperare: „În ultimii cincizeci de ani, flecare perioadă de erezie a venit peste noi ca să ne apese şi să ne întunece minţile cu privire laânvăţătura din Cuvânt, mai ales aceea referitoare la misiunea lui Hristos în Sanctuarul din cer..." 30 Şi ea a exclamat: „Dumnezeu să mi îngăduie ca flecărelile pornite de pe buze omeneşti să slăbească credinţa poporului nostru în adevărul că există un Sanctuar în cer şi că un model al acestui Sanctuar a îi ist construit odată pe acest pământ". 31

Una dintre cele mai stridente „flecăreli", după cum

Îl găsit de cuviinţă Ellen White s-o numească, a venit de la un fost proeminent pastor adventist, numit D.M. Canright, care de ani de zile îşi îngăduise să lase îndoielile să-i intre în minte şi, în cele din urmă, părăsise definitiv biserica.

III Ceindu-şi ca unic scop în viaţă să atace convingerile sale anterioare. În 1889 el publicase o carte, intitulată

„Renunţarea la adventismul de ziua a şaptea", în care susţinea că „Adventiştii fac ca totul să depindă de vederile lor despre Sanctuar... Dacă ei se dovedesc greşiţi în această privinţă, întreaga lor teorie se

prăbuşeşte”. 32 Apoi el a trecut imediat la un atac asupra Ellenei White, urmat de un asalt împotriva Sabatului, Legii şi stării celor morţi. Aproape de sfârşitul celor 418 pagini ale sale, Canright a ajuns la concluzia că: „Sistemul AZŞ îşi are temelia pe teoriile neconfirmate ale unui bătrân fermier lipsit de educaţie, aflat în ultima parte a vieţii sale şi pe visele unei fete emotive, total lipsită de educaţie, necultivată şi bolnavă”. 33

În timp ce era încă un pastor adventist, Canright s-a plâns odată că el ar fi putut deveni un predicator ovaţionat de mulţime, dacă solia adventă nu ar fi fost atât de nepopulară. Pentru un timp, poate că el s-a bucurat de o clipă de glorie, aşa cum visase. Cartea sa a fost acceptată de un editor important din New York şi au venit curioşi să asculte cum acest fost talentat orator adventist îşi bate joc de prima lui biserică (cartea lui avea să mai fie încă folosită până spre sfârşitul secolului 20 de criticii evanghelici ai adventismului). Dar scurta clipă de existenţă sub soare a lui Canright s-a terminat ca într-o tragedie clasică. Concediat din slujba lui de pastor la o proeminentă biserică protestantă, în cele din urmă a început să rătăcească prin împrejurimile Battle Creek-ului ca o fantomă, vânzând din uşă-n uşă cărţi uzate (unele dintre ele adventiste) pentru un câştig sărăcăcios, cu care să se poată întreţine. În cele din urmă, el s-a trezit fără nimic altceva decât doar cu tristele amintiri a ceea ce ar fi putut să fie. În 1919, când umbrele ultimei sale boli se îngroşau asupra lui, avea să-şi revină pentru o clipă din amurgul în care coborâse, făcând un ultim apel către fratele său: „Rămâi lângă solie, Jasper. Eu am părăsit-o şi acum ştiu că mor ca un om pierdut”. 34

Canright alesese să atace pe faţă doctrina

Sanctuarului, susţinând că adventiştii interpretaseră greşit Daniel 8, 14 şi îl asociaseră din greşeală cu Leviticul 16 care descrie Ziua Ispăşirii la evrei. Hristos S-a dus direct în Sfânta Sfintelor la înălţarea Sa, susţinea Canright (problemă pe care o vom trata în cap.6), şi deci accentul pus de adventişti pe curăţirea Sanctuarului în 1844 era greşit.

Acesta a fost, repet, un atac direct asupra credinţelor de bază ale bisericii şi nu era nevoie să ai un dar deosebit ca să vezi, citind cartea sa, că el nu mai era adventist.

Dar noua provocare faţă de Sanctuar care venea din partea Dr. Kelloggnu era deloc evidentă. Ea putea conduce pe oricine printr-o

serie de paşi, aparent logici, fiecare ascuns de cel următor, în aşa fel, încât era posibil ca, la un moment dat, să se găsească departe de adventism, mai înainte să-şi dea seama că apucase pe un drum greşit. I (: ntru mulţi oameni care doreau să ştie mai multe despre Dumnezeu era interesant să şi-L închipuie prezent în lumina soarelui şi să creadă că El era, din punct de vedere li/. ic, părtaş în fiecare acţiune a vieţii.

Şi totuşi, dacă o persoană era dispusă să mediteze la aşa ceva, teoriile lui Kellogg cuprindeau întrebări care atacau temelia adventismului, întrebări cu care Wilfiam Spicer se ciocnise deja pe veranda lui Kellogg. Dacă Dumnezeu este pretutindeni şi cerul este acolo unde este I) iunnezeu, atunci şi cerul trebuie să fie de asemenea toate. pretutindeni şi dacă este aşa, unde este Sanctuarul? Răspunsul lui Kellogg putea fi dedus din titlul cărţii sale, Templul Viu”. După părerea lui Kellogg, Sanctuarul lui Dumnezeu era în trupul omenesc, un pas îţi logica gândirii e ne-l silea pe cel ce-l făcea să respingă evenimentele din 1844 ca nepotrivite, incompatibile cu noua lumină. Cel mult, 1844 putea să fie îngăduit ca staţie pe drumul HI veiitismului către „maturitate”.

Era o eroare foarte subtilă, neînţeleasă poate pe deplin nici chiar de doctor însuşi şi totuşi unii conducători ai denominaţiunii începuseră s-o recunoască. Spicer o văzuse. Daniells începuse şi el. Ellen White avea să scrie urgent avertismente. Întrebarea care începea acum să se răspândească în Battle Creek era aceasta: Să fie oare tipărită noua carte a lui Kellogg?

Nu era o problemă simplă. Pe măsură ce anul 1902 se apropia de sfârşit, costisitoarea clădire a sanatoriului ameninţa cu explozia unei crize financiare. Apoi, mulţi oameni de bună-credinţă din Battle Creek nu vedeau absolut nimic greşit în carte şi acceptaseră teologia doctorului cu entuziasm evanghelic.

Cu şase luni mai devreme, fraţii se întruniseră să hotărască ce să facă cu privire la Sanatoriul din Battle Creek. Două voci se luptaseră să-şi dovedească credincioşia: Ellen G. White, care pretindea că are o solie de la Domnul, şi John Harvey Kellogg, care strălucea peste măsură de idei măreţe. Fără să-şi dea seama, conducătorii bisericii stătuseră în faţa unei răspântii invizibile, a cărei existenţa fusese identificată doar prin rugăminţile stăruitoare ale unei bătrâne doamne, care putea să vadă venirea dezastrului. Acum, urmările hotărârii lor se rostogoleau treptat asupra lor într-o năucitoare confuzie. Criza financiară. O clădire

nepotrivită pentru misiunea mondială a bisericii. O încercare disperată de a aduna fonduri. Şi rezultatul acestei încercări: o carte care conţinea erezii atât de profunde, încât puteau ameninţa să distrugă adventismul. A fost o atmosferă furtunoasă aceea în care Comitetul Conferinţei Generale s-a întrunit în toamna anului 1902 ca să hotărască dacă să emită sau nu un ordin de tipărire către directorul casei de editură Review and Herald. Hotărârea lor nu a fost de loc uşurată de referatul comitetului de examinare care fusese numit să citească manuscrisul lui Kellog şi să recomande dacă să fie tipărit sau respins. Deja lupta pentru control a devenit evidentă în hotărârea comitetului: majoritatea nu a văzut „niciun motiv ca să nu fie recomandată, „35 un referat semnat de oameni ca A.T. Jones care călătorise şi predicase cu Ellen White în anii de după 1888. Numai doi din cei cinci membri ai comitetului votaseră împotriva cărţii.

Şi atunci s-a întâmplat unul din acele evenimente care schimbă mersul istoriei pentru totdeauna, modificând raportul dintre oameni şi instituţii. Consiliul de toamnă din 1902 a acceptat referatul minorităţii: cartea urma să im fie publicată, iar pentru procurarea fondurilor necesare noului sanatoriu, biserica avea să-şi pună încrederea doar în Dumnezeu.

După toate normele denominaţionale, acesta trebuia să fie sfârşitul întregii poveşti. Dar în 1902 Dr. Kellogg se apropia de un punct fără putinţă de întoarcere. De mai mulţi ani el respinsese soliile Ellen ei White care se împotriviseră planurilor lui, cu scuza obişnuită că ea acţionase bazându-se pe informaţii „false” procurate de duşmanii lui şi că deci mărturiile ei către el erau greşite.

Acum însă se găsea în faţa unei provocări directe din partea organizaţiei bisericii şi avea de luat o decizie. Repede el a recurs la o alternativă: Nu a acceptat oare Review comenzi de tipărire venite din afara bisericii? (Indiscutabil, de multe ori ei procedaseră astfel. În anii precedenţi ei publicaseră chiar material care conţinea spiritism, spre regretul chinuitor al Ellenei White). Îndată a pornit din Washington Street un mesaj către Casa („cntrală de Editură adventistă: tipăriţi 5.000 de exemplare din „Templul Viu” pe cheltuiala lui J.H. Kellogg.

Comanda a fost acceptată! Review, care pe vremea aceea era obişnuită să tipărească materiale neobişnuite, îşi pierduse, după toate aparenţele, în mare măsură, niţiunea de a fi ca instituţie a bisericii, încât cartea lui Kellogg a fost acceptată, înciuda erorilor ei. Oamenii

s-au dus să lucreze în tipografie. Literele au fost culese.

Clişeele au fost pregătite. În sala maşinilor, un maldăr de foi curate stăteau gata să fie apucate de marele tipar cu aburi. Într-o vale liniştită din California, Ellen White a mers la culcare tulburată de o prevestire pe care ea a înţeles-o mult prea bine. „Într-o viziune de noapte am văzut un înger stând cu o sabie ca de foc întinsă deasupra Battle Creek-ului... Nenorocire părea să urmeze după nenorocire”. 36

Pentru Review, timpul putea fi măsurat acum în ore.

O sabie ca de foc i

Arthur G. Daniells, preşedintele în vârstă de 44 de ani al Conferinţei Generale, a lucrat până târziu în seara zilei de 30 decembrie 1902. În timpul puţinelor momente de pauză, el a avut o convorbire amicală, mai întâi cu tânărul său asistent administrativ şi apoi cu J.H. Evans, directorul general al Casei de Editură (Review and Herald PubHshing Company). Era o seară caldă, aşa cum erau iernile din Michigan, fără zăpadă şi liniştite şi cei doi bărbaţi s-au simţit probabil relaxaţi pe deplin şi de comun acord în convorbirea lor. În acel an, altminteri destul de trist, cel puţin Casei de Editură îi mersese bine. Ea era cea mai mare şi mai modernă Casă de Editură din Michigan şi cifrele de afaceri ale anului ce trecuse promiteau un profit substanţial. Pentru o biserică care se lupta cu greutăţile financiare, în Battle Creek, aceasta era o ştire binevenită.

De pe prima stradă, mai sus de Washington Street, clopotul Tabernacolului anunţa o adunare de rugăciune şi probabil că Daniells a aruncat o privire asupra ceasului ca să constate că era ora 7: 30. Dacă aşa s-a întâmplat, atunci acesta a fost ultimul act normal pe care l-a îndeplinit Daniells în acea noapte. Câteva clipe mai târziu luminile s-au stins ca şi cum uzina electrică a oraşului ar fi cedat brusc. De pe partea cealaltă a străzii s-a ivit o lumină înfiorătoare, de neconfundat pentru oricine văzuse sanatoriul arzând. Amândoi bărbaţii s-au repezit la uşă. („lădirea principală a lui „Review and Herald „era în flăcări.

Până când Daniells şi Evans să ajungă în stradă, întreaga sală a maşinilor de tipărit fusese cuprinsă de flăcări. Era o privelişte îngrozitoare, întreruptă de explozii periodice pricinuite de spargerea ferestrelor de la birourile supraîncălzite, o noapte stranie, apocaliptică, plină de strigătele pompierilor, de căderi de sticlă, de zornăitul pompelor de incendiu şi de jeturi puternice de apă care păreau să dispară în foc fără să ajute la nimic. Din timp în timp se putea auzi

zgomotul căderii utilajelor grele, pe măsură ce etajele se prăbuşeau trântind în infernul de jos cea mai bună tipografie din Michigan. Cincizeci şi trei de ani de trudă şi sacrificiu şi instalaţii scump plătite cădeau la pământ sub forma unui şuvoi sălbatic de fier şi litere topite.

În mai puţin de o oră, totul se terminase. Casa de Editură (cu profiturile promise pe 1902) s-a dus, rămânând din ea doar un morman de cărbuni şi cărămizi risipite, cu presele adventiste de tipărit zăcând sfărâmate printre clişeele topite ale cărţii lui Kellogg, „Templul Viu”.

Pierdute în întregime. Într-un singur an pustiitor, cele două instituţii mai importante ale bisericii AZŞ dispăruseră prin foc şi şeful Departamentului de pompieri din Battle Creek a rezumat tot ce se întâmplase mai bine decât oricine: „Este ceva ciudat cu focurile de la AZŞ, căci apa turnată acţiona de parcă ar fi fost benzină”. 37 Timp de mai multe săptămâni, o amintire stranie a atârnat asupra Battle Creek-ului, făcând imposibil de uitat tot ce se întâmplase. În timpul incendiului, luase foc o mare grămadă de cărbuni. Ea a ars complet până în februarie, producând o coloană de fum care amintea tăcută de avertizarea Ellenei White: „Dacă nu va avea loc o reformă, dezastrul va veni pe neaşteptate asupra casei de editură şi lumea va cunoaşte motivul”. 38 Acum îngrozitorul eveniment avusese loc şi solia a fost pictată pe cerul Michigan-ului timp de mai multe săptămâni.

„De mai mulţi ani m-am simţit apăsată de o grea povară în ce priveşte instituţiile noastre”, a scris Ellen White după ce a primit trista telegramă. „Uneori mă gândeam că nu voi mai putea să iau parte la marile întruniri ale poporului nostru, pentru că soliile mele păreau să producă prea puţină impresie asupra cugetelor fraţilor noştri conducători după ce se încheiau întrunirile”. Ea spune cu multă mâhnire cum pleca de la aceste întruniri „apăsată ca un car sub povara lui de snopi”. 39 şi, în timp ce privea încremenită la hârtia subţire şi îngălbenită a telegramei cu îngrozitorul ei mesaj transmis prin rândurile de litere lipite pe ea, poate că şi-a adus aminte de ziua aceea, cu mult timp în urmă, când a început lucrarea de publicare, o zi din vara anului 1849, şi o valiză uzată în care se aflau toate exemplarele din primul număr al lui „Present truth” (Adevărul prezent) şi pe soţul ei James ridicând-o ca să plece pe jos într-o călătorie de 15 mile (aprox.24 km.) spre Middletown, Connecticut.

Cu mult timp în urmă... cu foarte mult timp în urmă. Lucrarea

începuse cu energia extraordinară, pe care numai sacrificiul o poate face să apară, dar unul câte unul, deceniile se scurseseră cu repeziciune. În acei ani care trecuseră, copiii lui Dumnezeu îşi dezvoltaseră un obicei care i-ajefuit în repetate rânduri de posibilitatea de a vedea cerul în timpul vieţii lor: ei învăţaseră să nu ţină seama de sfatul Lui, dacă nu era în acord cu preferinţele lor. Acum lucrarea era mult întârziată. Dacă poporul lui Dumnezeu continua să înainteze în acelaşi ritm, lumea avea să mai aştepte încă mult timp revenirea lui Iisus.

„Mai de mult...” Cuvintele stăruiau asemenea fumului de deasupra Battle Creek-ului. Exista aici o lecţie pentru cei ce se considerau a fi rămăşiţa, o lecţie costisitoare, obţinută cu preţul a două instituţii: aveau ei, în cele din urmă, să se lase călăuziţi de planul lui Dumnezeu pentru organizarea lucrării Sale?

Aceasta era o întrebare la care J.H. Kellogg părea foarte aproape să dea un răspuns irevocabil. El fusese avertizat în repetate rânduri de Ellen White, că noile sale idei teologice îl vor duce pe el şi pe toţi cei care-l urmează pe un teren periculos. Conducerea bisericii refuzase să-i tipărească manuscrisul. El procedase însă de capul lui şi acum ruinele Companiei de Editură „Review and Herald” zăceau sub o coloană de fum de cărbune care înnegrea cerul de iarnă. După orice logică a judecăţii, aici se afla o solie pentru Dr. Kellogg şi totuşi el era pe cale să demonstreze puterea unei alegeri care, după ce-l făcuse să respingă adevărul, îl îndepărta acum şi mai mult de el. Una din primele lui acţiuni după incendiu a fost să-şi ia manuscrisul şi să-l dea unei edituri străine spre publicare. Kellogg se angajase într-o provocare directă faţă de conducerea bisericii şi curând a devenit clar că partida putea să implice mai mult decât doar tipărirea unei cărţi, putea de fapt să includă chiar controlul asupra Conferinţei Generale.

n

La 28 iunie 1905, în timp ce se afla în California, Ellen White a publicat ceva ce putea fi socotit ca cea mai surprinzătoare mărturie dată vreodată bisericii. În aceasta, ea a spus direct că a fost întocmit un plan de a lua în stăpânire proprietatea şi structura bisericii. Acest fragment uimitor, de document, este cel pe care doresc să-l prezint în rândurile care urmează, sub forma în care l-a publicat ea.

O avertizare solemnă

San José, California, Iunie 28, 1905

„Doresc să fac să răsune o notă de avertizare către poporul nostru de aproape şi de departe. S-a făcut un efort de către cei din conducerea lucrării medicale din Battle Creek de a lua în stăpânire proprietatea asupra căreia, înaintea curţilor cereşti, ei nu au niciun drept legal de stăpânire. Scriu aceste rânduri ca să-iprevin pe slujbaşi şi pe membrii laici de a fi înşelaţi de aceia care fac aceste eforturi. Există o lucrare amăgitoare prin care se urmăreşte obţinerea pe ascuns a proprietăţii... Nu voi menţiona nume. Dar există doctori şi pastori care au fost influenţaţi prin hipnotismul exercitat asupra lor de tatăl minciunilor”. 40

Această declaraţie pare să fie destul de surprinzătoare, dar următorul paragraf, într-adevăr, ne uimeşte:

„Am trimis avertismente către mulţi doctori şi pastori, dar acum trebuie să avertizez toate bisericile noastre să se ferească de persoanele care sunt trimise să facă lucrarea unor spioni în conferinţele şi bisericile noastre... Nu pot să arăt acum totul, dar spun bisericilor noastre, feriţi-vă de reprezentanţii care vin de la Battle Creek... Influenţe puternice au lucrat acolo, pe furiş, ca să semene seminţele răului.41

„Spioni”. „Influenţe puternice”. „Feriţi-vă”. În cercurile bisericii nimeni nu auzise până atunci acest fel de limbaj.

În atmosfera colegială, caracteristică comitetelor bisericii, unde chiar cele mai îndrăzneţe contraziceri erau exprimate de obicei pe un ton cât se poate de domol, limbajul ci putea fi socotit a fi tot atât de delicat ca şi strigătul de la mi ezul nopţii. Ceva incredibil de rău se întâmplase. Cineva (sau ceva) încerca să ia în stăpânire adventismul.

Şi această încercare venea din interior. Persoane care pretindeau a crede în adventism erau de fapt înclinate să-l schimbe şi ea dezvăluia aceasta prin cuvinte care nu cmitau să ascundă nimic.

„Există persoane care predică adevărul, dar care nu-şi desăvârşesc căile lor înaintea lui Dumnezeu, care încearcă să-şi ascundă defectele şi încurajează îndepărtarea de Dumnezeu”. 42

Imaginea este cutremurătoare. Aceşti oameni aveau hii pretindă că sunt ceea ce nu erau de fapt. Şi nu era nicidecum o neînţelegere întâmplătoare. Aici era vorba de un grup de oameni care încerca să-şi ascundă defectele în timp ce lucrau cu multă energie pentru câştigarea de adepţi şi Ellen White redă o indicaţie despre tacticile ce aveau să fie folosite: „Furişându-se pe neaşteptate, ei vor folosi cuvinte

măgulitoare şi vor prezenta teoriile lor false cu multă dibăcie şi putere de atracţie”. 43

Am fi tentaţi să îndepărtăm din minte declaraţia ei spunându-ne, cu o clătinare de cap, că aşa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată. Dar istoria dovedeşte cu totul altceva. De fapt prezicerea ei s-a adeverit în mod tragic. La Battle Creek au fost puse în mişcare cu multă dibăcie planuri care, pentru un timp, nu au fost cunoscute decât de conspiratori şi de solul lui Dumnezeu care a văzut întranirile lor în viziune de noapte. În anul 1904 planurile lor erau aproape să se realizeze. Sanatoriul din Battle Creek se îndepărta inexorabil de curentul principal al adventismului, în timp ce Kellogg şi asociaţii lui se angajaseră într-o campanie intensă pentru îndepărtarea fratelui Daniells (care o susţinea pe Ellen White) de la conducerea Conferinţei Generale.

Aceasta nu era o disensiune de moment. Era ceva menit să dureze. Dacă forţele care doreau schimbarea ar fi putut s-o realizeze, ar fi pus mâna pe controlul politic.

Biserica AZŞ era organizată după un sistem democratic. Bisericile locale alegeau slujbaşii prin votul majorităţii. În mod periodic, ele alegeau de asemenea, delegaţi la întrunirile de constituire, ca să reprezinte biserica lor în alegerea conducerii conferinţelor. Conferinţele locale, la rândul lor, trimiteau delegaţi ca să aleagă pe slujbaşii uniunii. Şi când Conferinţa Generală se întrunea în sesiune formală, era folosită aceeaşi procedură democratică pentru alegerea conducerii din întreaga lume.

Era un sistem care funcţiona bine, similar celui al organizaţiilor democratice de pretutindeni în lume, dar care era expus aceluiaşi risc peste tot: nu era imun împotriva manipulărilor celor care aveau abilitate politică. În schimb, lăsa biserica lipsită de apărare în faţa acelora care poate aveau păreri deosebite de cele ale adventismului şi erau hotărâţi să schimbe lucrurile folosind procedee politice.

Există o regulă în politică, aceea că o minoritate bine pregătită poate adesea să manipuleze o majoritate neorgarrizată (sau nepregătită). Cineva pune la vot o propunere sau numeşte o persoană pentru o anumită funcţie. Imediat altcineva se ridică şi aprobă ideea cu entuziasm. Altul se alătură şi apoi încă unul, din diferite locuri, dar aparţinând aceluiaşi grup, până ce se dă impresia că propunerea are o mulţime de susţinători printre cei prezenţi. Până ce majoritatea

nebănuitoare află ce se ascunde în spatele tuturor acestor acţiuni, elanul stârnit I icntru o clipă poate să ducă la un vot încununat de succes.

Pentru aceia care doreau să schimbe adventismul, părea limpede că trebuie să acţioneze în felul acesta: să se folosească de procedee politice ca să încerce să obţină (< introlul administrativ al denominaţiunii. Unde era posibil, cei ce se opuneau schimbării aveau să fie înlăturaţi cu dibăcie. Când urmau să se ivească funcţii libere în conducere, aveau să fie recomandate, pentru acele poziţii, l h fsoane favorabile schimbărilor. Odată numiţi în funcţie, aceşti noi conducători puteau să introducă, încetul cu încetul, schimbări pentru care majoritatea nu ar fi votat niciodată cu bună – ştiinţă. În zonele controlate de ei.

I liserica avea să înceapă să reflecte punctul lor de vedere.

Aceasta avea să ducă la posibilităţi şi mai mari. Având un picior vârât în structura bisericii, oamenii lui Kellogg puteau să înceapă construirea unei reţele, votân – ÎI u-se unul pe altul în poziţii de influenţăm comitetele altor I îi serici, consilii şcolare, conducerile spitalelor şi ale colegiilor, comitetele conferinţei. Cu răbdare şi pe ascuns, adepţii săi puteau să-şi consolideze puterea.

Pare de necrezut? În 1906, Ellen White a scris o scrisoare lui G.C. Tenney în care a descris o conspiraţie a unor persoane care „se legaseră să se susţină unul pe altul” 44 şi în excelenta sa broşură „O sută şi una de întrebări despre Sanctuar şi Ellen White”, fratele Robert W. Olson se exprimă astfel: „Sanatoriul se îndepărta de tot ce caracteriza denominaţia, Casa de Editură devenise, în mare măsură, o întreprindere comercială şi câţiva oameni, în poziţii cheie, exercitau un control excesiv asupra bisericii prin consilii de administraţii legate unul de altul.46

Odată pus în aplicare un plan ca acesta, omeneşte vorbind, putea să fie numai o problemă de timp până ce ideile lor să ajungă să domine biserica, în afară, desigur, de cazul când majoritatea se trezea cât timp mai era încă majoritate”.

Aşa se prezenta scenariul coşmarului, care putea să oprească progresul bisericii, consumând toate energiile sale în certuri interne. Şi oriunde s-a întâmplat aceasta, biserica a încetat de a mai aduce roade. La nivel local, o biserică supusă acestui soi de intrigi avea să dea în vileag semnele clasice ale unei biserici în dezordine. La nivel

instituţional, efectele aveau să fie asemănătoare. Deşi având numele de instituţie adventistă, ea avea să devină din ce în ce mai nefuncţională, proiectând o imagine opusă idealurilor adventismului.

Şi există toate semnele că pe la începutul anului 1903, la Battle Creek, era pe cale să se întâmple ceva asemănător. La Dime Tabernacle, spre exemplu, începeau să se manifeste conflicte tulburătoare. Grupări politice favorabile Sanatoriului se luptau pentru controlul bisericii. Zvonuri răuvoitoare începeau să se răspândească. Vechile prietenii se destrămau. În mod sigur, Dime Tabernacle manifesta simptomele unei biserici dezbinate. În acest timp, Sanatoriul din Battle Creek se îndepărta tot mai mult de biserică şi de idealurile adventiste.

Existau semne că Dr. Kellogg avea în minte o idee încă şi mai grandioasă, adică aceea de a încerca să răstoarne conducerea Conferinţei Generale. Din anul 1901 până în 1903 nu a existat, în mod formal, o preşedinţie a Conferinţei Generale. În schimb, era un comitet de 25 de persoane care alegeau un „preşedinte". În multe privinţe aceasta (tra o idee excelentă, dar ea prezenta o slăbiciune uşor de văzut de oricine era dispus să folosească un truc politic. Conducătorul bisericii adventiste din întreaga lume nu mai era ales de Conferinţa Generală întrunită în sesiune li >rmală, ci era numit de celelalte 24 de persoane din comitet. (-ine putea să controleze pe treisprezece dintre ei, putea să numească pe oricine dorea în această funcţie.

Kellogg nu era omul care să piardă această ocazie şi anul 1903 s-a dovedit a nu fi o excepţie. El a început o campanie intensă pentru îndepărtarea lui A.G. Daniells d (i la conducerea Conferinţei Generale şi deşi în cele din urmă planul său a eşuat, doctorul a recrutat o coaliţie de bărbaţi puternici, cu darul vorbirii, care susţineau teologia Hii şi erau hotărâţi să facă tot ce era posibil ca vederile lui. i fie difuzate în biserică pe calea cea mai largă posibilă. Aceştia erau „bărbaţi proeminenţi", după cum avea să-i descrie Daniells mai târziu, pastori, doctori şi educatori Oare „luaseră pe fată poziţie în favoarea cărţii şi a ideilor.l. n ea". 45

Aceia care au acceptat noua teologie păreau să adopte îi atitudine de evanghelism agresiv, care putea să se fi msforme rapid în spirit războinic, dacă era contrazis, într-o seară, fratele Daniells mergea spre casă de la o 1111, n! nire a Consiliului de toamnă a Comitetului Conferinţei îi i ierale. Era în octombrie 1903; problema

cărţii lui Kellogg cum pusă în circulaţie, împotriva hotărârii Iii loimnaţiunii) devenise o controversă emoţională intensă în biserică. Sub lumina unui felinar de stradă, Daniells i-a oprit să vorbească, pentru câteva minute, cu un lucrător care credea în ideile lui Kellogg şi care făcea „tot ce stătea în puterile sale” să difuzeze cartea. Cei doi bărbaţi au vorbit câtva timp încercând, fără îndoială, să se convingă unul pe altul, când brusc, dispoziţia lucrătorului a devenit acră. „Tu faci cea mai mare greşeală din viaţa ta”, a spus el mânios, adăugând o ameninţare în totală armonie cu maşinăria politică deja pusă în mişcare: „După toată această dezbinare, într-una din aceste zile te vei trezi trântit la pământ şi altul va fi cel care va lua conducerea”.

„Nu cred în profeţia ta”, a replicat Daniells şi apoi el a întrezărit un gând întârziat în limbajul omului, care părea să se fi referit la ceva mai mult decât la propria lui carieră. „Oricum, aş dori mai degrabă să mă rostogolesc în ţărână făcând ceea ce cred în sufletul meu că este drept, decât să mă plimb cu prinţii făcând ceea ce conştiinţa mea îmi spune că este greşit”. Apoi el s-a îndreptat spre uşa de intrare ca să recupereze ce mai putea din odihna acelei nopţi tulburate, meditând, fără îndoială, la ciudata schimbare de comportament care însoţea incursiunile prietenilor săi în această nouă teologie.46

m

Aceasta, dacă cineva se oprea să cugete asupra ei, era una din cele mai mari primejdii pe care o avea de înfruntat biserica. În ultimă analiză, solia adventismului indusese întotdeauna comportarea. Teme-te de Dumnezeu şi dă-l slavă. Aminteşte-ţi de ziua Sabatului ca s-o sfinţeşti. Binecuvântaţi sunt cei ce împlinesc poruncile Sale. Celui ce va birui...

Celui ce va birui. Adventismul nu era o credinţă obişnuită, nici chiar o credinţă creştină obişnuită cu eşecurile ei răsunătoare: cruciadele, inchiziţia, persecutarea evreilor, călcarea tratatelor cu indienii americani, semnate de oameni care cântau despre mântuire în fiecare duminică. Adventismul avea să fie cu totul deosebit. El declara că într-o bună zi, în curând, o generaţie în viaţă va vedea faţa lui Dumnezeu şi credea că va fi un timp, în viitorul apropiat, când adventiştii aveau să dea mărturie, în împrejurări grele, unei lumi care nu putea să înţeleagă de ce trebuie sfinţit Sabatul zilei a şaptea.

Curtea de judecată va trebui să decidă; Poporul contra John Q. Adventist; sunteţi învinuit de violarea Codului Penal secţiunea 1258

(a) (2), nerespectarea obligaţiei de a raporta despre lucrul efectuat în ziua de Sâmbătă şi secţiunea (a) (3), nerespectarea obligaţiei de a îi prezent la serviciul divin din ziua Domnului. Ce ai de spus?

În acel moment nu va exista decât o singură bază pentru a pleda nevinovat: o convingere personală 111 strămutată că Legea lui Dumnezeu poate fi p azită. (Cam < (s fel de impresie ar face în faţa unei săli de judecată plină până la refuz de oameni batjocoritori, dacă John Q., Adventist ar răspunde: „Nevinovat, onorată instanţă, pe le meiul Legii lui Dumnezeu pe care eu însă nu pot s-o păzesc”). Dacă cineva ar dori cu adevărat să distrugă. k 1 ventismul, lăsându-l fără nicio misiune sau solie pentru I impui din urmă, cea mai bună metodă ar fi să producă ((infuzie în mintea adventiştilor cu privire la faptul dacă

Legealui Dumnezeu poate fi păzită de cei care o predică.

„Aici este răbdarea sfinţilor; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu”. 47 Solia adventă nu era deloc comodă pentru cei ce doreau să accepte creştinismul doar pe jumătate. Adventismul ducea noţiunea de biruinţă mult nuit departe decât orice altă credinţă creştină şi aceasta din motive bine întemeiate. Adventiştii aveau solia Sanctuarului, cu nota sa de urgenţă pentru timpul (Srşitului.

„Cei care vor trăi pe pământ când mijlocirea lui

Îl ristos în Sanctuarul de sus va înceta, vor trebui să stea I.na meditator, în faţa unui Dumnezeu sfânt”. Hainele lor \ (în trebui să fie fără pată şi caracterele lor vor trebui să fie curăţate de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu şi propriile lor eforturi stăruitoare, ei vor trebui să fie biruitori în lupta cu puterile răului. În timp ce judecata de cercetare continuă în ceruri, în timp ce păcatele credincioşilor pocăiţi sunt îndepărtate din Sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare specială de purificare, de îndepărtare a păcatelor în poporul lui Dumnezeu de pe pământ”. 48

Prin redescoperirea adevărului despre Sanctuar, adventismul îi dusese pe credincioşi mult mai departe decât fuseseră ei vreodată mai înainte, adică chiar până în centrul cerului, acolo unde o lumină orbitoare plutea deasupra unui loc numit Tronul îndurării şi unde în chivotul Legământului se găsea Legea lui Dumnezeu dată pentru veşnicie. Acolo, actul final al planului de mântuire era acum în plină desfăşurare. De-a lungul istoriei acestui pământ, oamenii au dorit să fie răscumpăraţi. Acum raportul înregistrat al vieţii lor va dezvălui dacă ei au vrut aceasta cu adevărat.

Judecata de cercetare era în plină desfăşurare şi pentru aceia care trăiau în timpul acestui eveniment, viaţa le ridica în faţă o problemă fără precedent: cândva, foarte curând, o generaţie de oameni va fi în viaţă când se va termina judecata de cercetare şi timpul de probă se va încheia. Pentru ei nu va mai fi posibilă convertirea pe patul de moarte. Acei oameni vor trebui să fie gata să-L întâmpine pe Dumnezeu şi Iisus i-a avertizat că în acea zi mulţi vor fi găsiţi nepregătiţi, aşa de nepregătiţi, încât vor dori să fie mai degrabă îngropaţi sub stânci decât să-l vadă faţa.

Dar pentru acest timp de încercare, adventismul avea un răspuns în lucrarea finală a lui Hristos în Sanctuar. Aici, rugăciunile lui Iisus pentru poporul Său aveau să se unească cu puterea enormă a Duhului Sfânt. De la Sanctuar veneau nu numai încercările din timpul sfârşitului, ci şi puterea nemaiîntâlnită de a face lucrarea lui Dumnezeu.

Şi acesta era motivul pentru care era absolut necesar ca ei să facă lucrarea Lui în felul în care voia El.

Aceasta a fost contribuţia fără asemănare a adventismului, adusă teologiei creştine, o solie finală care punea piatra din vârful bolţii la clădirea Reformei. Timp de secole, creştinii crezuseră că mântuirea vine prin credinţa în Hristos. Acceptând aceasta pe deplin, adventiştii au descoperit în Sfânta Scriptură o nouă dimensiune care măsura profunzimea credinţei: prin credinţa în Hristos, întreaga viaţă putea fi adusă în armonie cu Legea divină. „Prin harul lui Dumnezeu şi propriile lor eforturi stăruitoare, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu puterile răului”. 49 Toate acestea au fost spuse cu sentimentul urgenţei, ca şi cum timpul acordat fiecăruia pentru realizarea acestui deziderat ar putea fi foarte scurt. „Noi ne pregătim să-L întâmpinăm pe Cel care, însoţit de cetele di: îngeri sfinţi, este gata să apară pe norii cerului ca să dea celor credincioşi şi drepţi atingerea finală a nemuririi. (îfcând va veni, El nu ne va curăţa de păcatele noastre, nu va îndepărta de la noi pe deplin defectele noastre de caracter, nu ne va vindeca de slăbiciunile noastre de tem-I icrament şi de înclinaţii. Dacă această lucrare va fi făcută lotuşi pentru noi, cavafimmtregmieteminată înainte de Cel moment. Când va veni Domnul, cei care sunt sfinţi vorrămâne sfinţi”. 50

Într-o zi de vară în 1868, într-o scrisoare adresată fiului ei de ziua naşterii, Ellen White scrisese gânduri semănătoare, în care iubirea

mamei se amestecase cu hi) inaţia vechii solii advente: „Să nu te amăgeşti. Dumnezeu 1111 se lasă batjocorit. Nimic altceva în afara sfinţirii nu te va pregăti pentru cer… Caracterul ceresc trebuie să fie dobândit pe pământ sau nu va fi dobândit deloc, niciodată”. 51

A existat un idealism cu privire la această credinţă, ceva mai presus chiar decât visurile reformatorilor care luminaseră lumea cu solia redeşteptătoare a neprihănirii prin credinţă. Luther, Calvin, Knox, toţi au trăit în vremurile aspre ale încheierii lungii nopţi a istoriei, fiecare respingând umbrele în felul lui propriu. Dar acum, ziua care începuse atât de plină de promisiuni în sec. al XVI-lea, era de mult terminată. Istoria omenirii era aproape de sfârşit şi AZŞ aveau o solie care nu fusese dată lumii niciodată până atunci: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-l slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui”. 52

Aceste obiective nu mai puteau fi situate într-un viitor liniştitor de îndepărtat şi adventiştii au început să caute în Biblie exemple despre ce a pretins Dumnezeu din partea celor care au putut să fie luaţi la cer fără să mai treacă prin mormânt. „Prin luarea la cer a lui Enoh, Dumnezeu plănuise să transmită o învăţătură importantă”, a scris Ellen White, „Oamenii au fost învăţaţi că este posibil să asculte de Legea lui Dumnezeu şi că, chiar dacă trăiesc în mijlocul celor păcătoşi şi stricaţi, ei pot fi capabili, prin harul lui Dumnezeu, să reziste ispitei şi să devină neîntinaţi şi sfinţi… Caracterul evlavios al acestui profet reprezintă starea de sfinţenie care trebuie să fie atinsă de aceia care vor fi „răscumpăraţi de pe pământ” (Apoc.14, 3) în timpul celei de a doua veniri a lui Hristos”. 53

Enoh a trăit pe pământ mai înainte de distrugerea lui prin apă, viaţa lui dovedind că neprihănirea este posibilă. Acum era de aşteptat o distrugere şi mai mare şi omenirea avea nevoie de o ultimă şi convingătoare dovadă că mântuirea putea, într-adevăr, să rezolve problema păcatului.

Ultima generaţie de oameni de pe pământ va trebui să decidă, într-un timp foarte scurt şi în împrejurări deosebit de grele pentru întreaga omenire, dacă să asculte de Dumnezeu sau să rămână mai departe în răzvrătire, dacă să trăiască sau să moară. Şi singura şi cea mai bună posibilitate a lor de a înţelege problema va fi pusă la dispoziţie prin felul de vieţuire al copiilor lui Dumnezeu!

În felul acesta, o viaţă biruitoare de creştin nu era pentru cei credincioşi ceva ce-şi datorau doar lor înşişi, ci ceva ce datorau şi celor

din jurul lor!

„La fel ca Enoh, ei vor avertiza lumea despre a doua venire a Domnului şi despre judecăţile ce vor veni asupra celor ce calcă Legea şi, prin vorbirea şi purtarea lor sfântă, ei vor condamna păcatele celor nelegiuiţi”. 54 În 1902, Ellen White a reamintit adventiştilor că, „toate cărţile scrise nu pot să înlocuiască exemplul unei vieţi plină de sfinţenie. Oamenii vor crede nu ceea ce predică pastorul, ci ceea ce cum trăieşte biserica”. 55

j

Adventiştii au declarat că au putut să vadă ce se întâmplă la sfârşitul vremii în sala de judecată a cerului, unde se găseşte chiar etalonul după care Iisus a început să judece lumea. Ei au redescoperit Legea şi acum aveau de făcut ceva cu ea: trebuiau fie să trăiască aşa cum pretinde ea, fie să caute scuzele cele mai bine ticluite din lume, pentru a păcătui.

IV

Exista un pericol crescând ca ei să poată fi ispitiţi să aleagă ultima alternativă şi cu cât rămâneau mai mult în această lume cu atât pericolul devenea mai mare. Etalonul care se descoperise în Sanctuar era, la urma urmelor, extrem de înalt. Pe măsură ce a doua venire întârzia şi bunăstarea devenea principala lor preocupare, chiar şi cei cărora li se încredinţase Sofia îngerului al treilea puteau fi ispitiţi să-şi coboare etaloanele, motivând că este imposibil şi a se obţină biruinţa asupra păcatului în timpul sfârşitului. Ellen White a atras atenţia împotriva acestui fel de a gândi, în termeni greu de confundat. „Nimeni să nu spună eu nu pot să-mi îndrept defectele de caracter. Dacă ai ajuns la; această concluzie, cu siguranţă că nu vei reuşi să obţii viaţa veşnică”. 56

În importantul an 1888 ea scrisese gânduri asemănătoare. „Prin defectele de caracter, Satana încearcă să câştige controlul deplin asupra minţii şi el ştie că va reuşi dacă aceste defecte vor fi cultivate cu grijă. De aceea el caută în permanenţă să amăgească pe urmaşii lui Hristos cu fatala lui sofisticărie că este imposibil pentru ei să biruiască”. 57

Dar, realitatea era că aceasta este pe deplin posibil. „Nimeni să nu creadă că defectele lui sunt de nevindecat. Dumnezeu vă va da credinţă şi har ca să le învingeţi”. 58

Aşa că AZŞ aveau o misiune specială, nu doar de a predica

Legea, ci şi de a trăi după cum scrie în ea. Orice contrazicea solia biruinţei personale asupra păcatului, punea în acelaşi timp sub semnul întrebării însăşi raţiunea de a fi a bisericii. Şi în aceasta consta pericolul din învăţăturile lui Kellogg. Biserica şi lumea se îndreptau grăbite prin bezna amurgului, către ceva care se numea sfârşitul timpului de probă, când judecata de cercetare avea să se încheie şi soarta fiecărui suflet de pe pământ avea să fie hotărâtă pentru veşnicie. În timpul scurt hotărât pentru această judecată, fiecare persoană urma să fie cercetată de Dumnezeu „cu o aşa de riguroasă şi minuţioasă verificare, ca şi cum nu ar mai fi existat nicio altă fiinţă pe pământ”. 59 Era o avertizare imposibil de a fi socotită prea exagerată.

Totuşi AZŞ fuseseră adormiţi prin teorii atrăgătoare despre natura lui Dumnezeu, în care adevărurile de importanţă vitală cu privire la Sanctuar păleau dinaintea ochilor şi Şechina devenea nimic mai mult decât lumina soarelui de primăvară. Alarmată de puterea seducătoare a teoriilor false şi dorind cu disperare să avertizeze biserica, EUen White a căutat o anumită imagine prin care să ilustreze cât de uşor minciuna putea fi luată drept adevăr şi astfel a recurs la iluzia optică a doua linii de cale ferată care la distanţă dau impresia că se apropie, până ce par a fi una singură. „Şina adevărului se află foarte aproape de şina minciunii şi amândouă şinele par a fi una şi aceeaşi pentru minţile care nu se supun influenţei Duhului Sfânt”. 60

Văzând apoi unele dintre cele mai valoroase minţi prinse în capcană şi cu puterea elocvenţei pe care mai înainte o devotaseră soliei advente, încurajând şi pe alţii să le urmeze exemplul, ea a exclamat cuprinsă aproape cu totul de disperare: „Sufletul meu este peste măsură de îndurerat când văd cum sunt realizate planurile ispititorului, încât nu pot să exprim agonia minţii mele. Trebuie oare ca biserica lui Dumnezeu să fie mereu pusă în încurcătură din cauza născocirilor acuzatorului ei, deşi avertismentele lui Hristos sunt atât de precise şi limpezi?” 61

V

Chiar şi lucrătorii în formare fuseseră prinşi de erezia pe care nu erau în stare s-o recunoască ca rătăcire. Şi adepţii lui Kellogg se bucurau de un succes impunător. Dar ceva şi mai rău urma să vină. Către vara anului 1904, Ellen White şi A.G. Daniells au fost profund zguduiţi când şi-au dat seama că problema era pe cale de a căpăta o nouă dimensiune. Apostazia îşi lărgise obiectivele dincolo de lucrătorii

maturi pe care îi recrutase deja cu succes.

Următoarea ţintă avea să fie tineretul advent.

Părinţi, ţineţi-vă copiii departe de Battle Creek i

Într-o zi de iunie a anului 1904, Ellen White se afla la Nashviile, Tennessee. Era o vreme plăcută, strălucind de frumuseţea primelor flori ale începutului de vară ce-şi trimiteau parfumul lor de flori de câmp peste Cumberland River. Îi plăcea viaţa şi iubea natura, iar în anii din urmă căuta în fiecare zi să-şi rezerve timp pentru o plimbare prin mica sa livadă, dar în această zi, în Nashville, cu totul altceva u împovăra cugetul.

Ajunsese până la ea ştirea că oamenii lui Kellogg redeschiseră Colegiul din Battle Creek, fapt ce atrăgea atenţia asupra unui pericol pe care ea l-a recunoscut imediat: cei ce urmăreau să răspândească noua teologie hotărâseră să se ocupe de tineretul bisericii.

Pentru cei angajaţi într-o schimbare revoluţionară, tineretul constituie întotdeauna o ţintă atrăgătoare. Mintea tânără îşi caută încă identitatea şi este doritoare să încerce idei noi, iar în situaţii controlate, cum ar fi cea dintr-o clasă de predare, (unde, la urma urmelor, calificativele sunt importante) ea poate fi supusă unei presiuni de convingere, mai ales dacă instructorul este înzestrat cu o mare putere de atracţie. Astfel că o revoluţie va include în mod caracteristic o strategie care ţinteşte spre tineret. Câştigă adeziunea celor tineri şi mai curând sau mai târziu, cei mai în vârstă care ţi se opun vor muri în marea lor majoritate. Atunci poţi spera să-ţi îndeplineşti scopul cu sprijinul puternic al noii generaţii.

Ellen White era pe deplin conştientă de puterea tineretului. De fapt avea tot dreptul să ştie. În definitiv, cei care dăduseră adventismului un început atât de dinamic erau doar un grup de adolescenţi şi adulţi tineri. Priviţi lista cu numele pionierilor lucrării şi vârsta lor fragedă vă va umple de uimire. În anul 1842, când a început să predice, James White abia împlinise 21 de ani. În 1844, J.N. Andrews era de 15 ani, Ellen Harmon avea 17 ani şi Annie Smith numai 16. Cyrus Farnsworth era de 22 de ani şi Uriah Smith doar de 12 ani. Chiar pionieri ca Himes şi Edson nu trecuseră cu mult de 30 de ani. Desigur, patriarhi ca William Miller şi căpitanul Bates erau oameni în vârstă, dar întemeietorii adventismului cu greu putem spune că erau ceva mai mult decât doar nişte adolescenţi.

Aşa că Ellen White avea o deosebită consideraţie l pentru

energia nepervertită a tineretului dedicat unui ideal. Ea fusese una dintre ei când se născuse Adventismul de Ziua a şaptea şi în tot timpul îndelungatei ei vieţi nu-şi pierduse niciodată însuşirea tinerească de a visa visuri măreţe. Ea vorbea cu o dorinţă arzătoare despre o „armată” de tineri care să ducă Evanghelia în „întreaga lume” 62 şi deci a recunoscut imediat pericolul când a devenit clar că oamenii lui Kellogg începuseră să privească cu interes spre tineretul bisericii.

Primul indiciu al acestei tactici a fost dezvăluit când ieşit de sub tipar cartea lui Kellogg. „Templul Viu” a fost imediat recomandată şi trimisă conferinţelor locale tocmai I; i timp pentru sezonul de vară al întrunirii în corturi şi au fost depuse „eforturi energice” ca să implice tineretul în distribuirea ei prin vânzare.63 Fratele Daniells a observat noua desfăşurare a lucrurilor cu mare îngrijorare. „Am văzut cum sunt semănate seminţe printre sutele de tineri din principalele noastre instituţii”, a raportat el, ceva ce < r (%\ ea cu e» nvingere că „avea să ducă la rezultate dureroase Ilentru sute de fraţi ai noştri”. 64

Kellogg a început de asemenea să-i folosească pe tineri în scopuri politice. În noiembrie 1903 Ellen White scria fratelui S.H. Haskellavertizându-lea elevii fuseseră înrolaţi într-o campanie de redactare a unor scrisori destinate să producă o presiune politică favorabilă sanatoriului. „La Sanatoriul din Battle Creek, elevii şi ajutoarele au fost încurajaţi de administratori să scrie părinţilor şi prietenilor şi să le spună despre lucrurile minunate care sunt făcute în instituţie”, a spus ea şi, desigur, tactica era şireată.

„La urma urmelor, care mamă putea să fie înclinată să creadă ceva rău despre un loc, când ea avea în mână o scrisoare de la fiul ei student, în care el spunea cât de mult îi place acolo?” 65

Din nefericire, lucrurile la Sanatoriu erau cu mult prea departe de a fi minunate, o realitate pe care Ellen White a arătat-o în repetate rânduri şi acum Kellogg complica situaţia prin redeschiderea Colegiului din Battle Creek.

În anul 1901 Colegiul din Battle Creek fusese închis şi şcoala fusese mutată spre noi meleaguri, la Berrien Springs, unde avea să fie pusă la adăpost, datorită distanţei, de problemele mereu în creştere din jurul Sanatoriului. Singurele clase rămase la B attle Creek după aceea erau cele în legătură cu instruirea medicală. Autorizaţia de funcţionare pentru colegiu nu expirase totuşi, lăsând posibilitatea de a redeschide campusul şi acum Kellogg s-a folosit de această posibilitate

ca de o cale de a lua legătura cu cât mai mulţi tineri. El a redeschis şcoala, spunând că este necesară din motive asociate cu acreditarea şcolii medicale.

Apoi a fost pregătit şi trimis materialul pentru recrutare în care se insista asupra avantajelor de a studia la Battle Creek. Echipe de recrutători au plecat în câmp cutreierând peste tot în sezonul de întruniri religioase. Au fost întocmite planuri grandioase pentru noua instituţie şi tineretul a fost măgulit cu promisiuni de „mari avantaje" la colegiul redeschis în Battle Creek, un plan de recrutare delocrău întocmit şi tineretul a început să se înscrie.66

Aceasta a fost situaţia care a determinat avertismentul Ellenei White scris în Nashville într-o zi de iunie a anului 1904. „În niciun caz nu trimiteţi copiii la Battle Creek", a îndemnat ea pe părinţi. „Făcând în felul acesta, s-ar putea să riscaţi pierderea sufletelor lor".

„Când am auzit pentru prima dată de redeschiderea Colegiului din Battle Creek am fost foarte îndurerată pentru că am ştiut că dacă acesta va fi condus aşa cum doresc unii, va atrage mult tineret acolo..."

„Cum am putea să fim de acord ca floarea tineretului nostru să meargă la Battle Creek şi să fie educată acolo, când Dumnezeu a dat avertisment după avertisment că nu trebuie să se adune acolo?" 67

n

Care era de fapt problema cu şcoala?

În primul rând, Battle Creek însuşi era sfâşiat de certuri interne, exact acel soi de ambianţă la care un tânăr au trebuie să fie expus în mod inutil. Dar mai era un motiv şi mai profund, legat în mod specific de Colegiul din Battle Creek. Acolo se aflau directori şi membri ai corpului didactic care, pur şi simplu, nu erau bine întemeiaţi în credinţa adventă. Unii dintre ei „urau" Spiritul Profetic Dacă li se (I acea ocazia, ei aveau „să impregneze" minţile tineretului OU îndoieli referitoare la solia adventă.

„Unii dintre cei care se află acolo în calitate de conducători şi profesori, nu înţeleg adevărata temelie a i xedinţei noastre", a spus ea. „Am fost înştiinţată că acolo, în B attle Creek, există persoane care... au respins lumina.

Dacă aceşti oameni nu se vor pocăi, ei vor deveni momelile lui Satana pentru a îndepărta sufletele de adevăr... ei vor

Îl icra să submineze încrederea acelora în a căror minte pot semăna seminţele îndoielilor şi ale întrebărilor. Ei urăsc mărturiile de

mustrare trimise lor şi refuză să urmeze Iu-mina dată de Dumnezeu". 68

Nu e de mirare că mulţi absolvenţi au părăsit instituţia fără să aibă habar ce înseamnă să fii cu adevărat adventist. „Mulţi dintre cei care au fost educaţi la Battle Creek au nevoie să înveţe primele principii ale adevărului prezent... Dumnezeu interzice să fie spus vreun cuvânt de încurajare prin care să se invite tineretul nostru într-un loc unde să fie influenţaţi prin expuneri greşite şi neadevăruri cu privire la Mărturii şi lucrarea şi caracterul slujitorilor lui Dumnezeu". 69

Aceasta, ca şi avertizarea ei uluitoare cu privire la „spioni" nu este felul de vorbire care se aude în mod obişnuit în comunităţile bisericii. Este un strigăt de disperare şi profunzimea disperării ei poate fi sesizată din ceea ce spune câteva fraze mai departe: „Solia mea va deveni din ce în ce mai precisă aşa cum a fost solia lui Ioan Botezătorul, chiar dacă va fi să plătesc cu viaţa. Poporul nu trebuie să fie înşelat". ™

EUen White a fost uneori acuzată cu răutate că sufocă tineretul cu prea multe sfaturi spirituale, o critică ce ignoră faptul că ea însăşi a fost doar o adolescentă când a ajutat la întemeierea mişcării advente. Dar departe de a sufoca pe tineri, în 1904 ea era gata să moară pentru ei.

Declaraţiile ei referitoare la educaţie sunt cât se poate de sincere şi directe. Dar mai înainte de a o judeca academic, stând comod pe fotoliu, este bine să avem în vedere unele lucruri. Nu există nimic pe lumea aceasta care să egaleze ca importanţă valoarea unui copil. Automobilul, barca, televizorul cu ecran lat, bani şi fondul de pensie, nimic şi nicăieri nu se poate compara cu însemnătatea unei fiinţe umane pe care ai urmărit-o crescând.

Când un tânăr merge la colegiu, el sau ea, va fi sub influenţa noului anturaj în timpul anilor celor mai importanţi şi hotărâtori din viaţă, ani de formare, în care sunt luate decizii care vor afecta munca, succesul personal, căsătoria şi, da, chiar viaţa veşnică.

S-a spus că există două momente în viaţă când o persoană poate fi modelată în mod semnificativ: în prima copilărie şi în anii de colegiu. Perioada când părinţii trimit un fiu sau o fiică la colegiu este aceea în care îşi pun încrederea cea mai deplină în ceva sau în cineva.

Scopul unui colegiu sau al unei universităţi adventiste nu ar

trebui să fie acela de a-şi asigura pentru multă vreme propria lui existenţă, ci de a da absolvenţi care să fie productivi şi să reuşească în viaţa aceasta, în timp ce se pregătesc pe ei înşişi şi pe alţii pentru ceruri. Şi când un centru de învăţământ superior încetează să îndeplinească această funcţiune, el şi-a pierdut orice raţiune de a exista.

Şi totuşi adepţii lui Kellogg au redeschis Colegiul din Battle Creek, închis după ce denominaţia a mutat şcoala la Berrien Springs şi acum acest campus deschis din nou, „răspândea" confuzie cu privire la ceea ce însemna a fi cu adevărat un adventist. O doctrină falsă era «unestecată cu credinţa adventă în aşa fel încât fuseseră date noi definiţii chiar termenilor de bază ai adventismului. În această situaţie, tinerii aveau să fie expuşi la noua teologie deghizată în ambalajul cel mai atrăgător cu putinţă.

Aceasta a fost o provocare care a adus din partea Kllenei White una dintre cele mai sincere avertizări dată vreodată părinţilor: „Cum am putea să fim de acord ca floarea tineretului nostru să meargă la Battle Creek şi să fie educată acolo", a strigat ea. Unii dintre profesori „nu înţeleg adevărata temelie a credinţei noastre… Dumnezeu interzice să fie spus vreun cuvânt de încurajare prin care să se trimită tineretul nostru într-un loc unde vor fi influenţaţi prin expuneri greşite…" 71

Este interesant de observat problemele care au determinat-o să îndemne pe părinţi să nu-şi trimită copiii într-un anumit centru de învăţământ. Profesori care „nu înţelegeau" doctrina de bază a adventismului. Elevi care absolveau fără să cunoască „principiile elementare" referitoare la Spiritul Profetic şi misiunea bisericii. La Colegiul din Battle Creek, avertiza ea, tineretul avea să fie îndemnat să se îndoiască cu privire la unele dintre cele mai caracteristice puncte de vedere ale adventismului.

Mai exista de asemenea o posibilitate crescândă ca ei să fie expuşi şi unui alt fel de pericol – o imoralitate evidentă, în văzul tuturor. Un scandal moral adventist a fost relatat pe prima pagină a ziarului şi cel puţin unul dintre adepţii noii teologii învăţa în cuvinte meşteşugite ceva ce el numea „afinitate spirituală" în care insinua că soţia din ceruri ar putea fi o persoană diferită de soţia de pe pământ. Este foarte lesne de închipuit care putea fi rezultatul unei asemenea învăţături.

Unul dintre conducătorii bisericii din acel timp avea să-şi

reamintească mai târziu că „au existat idei confuze cu privire la dragostea liberă” şi că au existat „practici imorale” printre unii dintre cei care prezentau noua teologie. Apoi, părând să se ruşineze de-a dreptul de cele scrise, a adăugat: „Amănuntele acestui capitol ruşinos nu vor fi expuse acum, dar cei care au cunoscut faptele au înţeles adevărul acestor cuvinte:

„Teoriile panteiste nu sunt susţinute de Cuvântul lui Dumnezeu… întunericul este elementul lor, senzualitatea sfera lor. Ele satisfac o inimă firească şi dau cale liberă înclinaţiilor ei”. 72

„După roadele lorâi veţi cunoaşte”, a spus Iisus odată. Chiar dacă minciuna ar fi atât de iscusit deghizată încât să producă o confuzie vremelnică, există un test care poate fi aplicat rezultatului unei învăţături: care sunt efectele acesteia asupra comportării celui ce o acceptă? În 1903 se pare că ultimul efect al noii teologii a fost, printre alte probleme, adoptarea unor moravuri uşoare. Nu e de mirare că Ellen White a fost îngrijorată din cauza programului agresiv care chema pe tineri într-un asemenea loc.

Bătălia se mutase pe un teren nou. Dar de astă dată era vorba de ceva mai de preţ decât o instituţie. Ostateci în lupta pentru putere erau acum cei care constituiau comoara cea mai de preţ pe care părinţii adventişti o aveau în această lume şi efectele au început să fie simţite în curând. Pe pupitrul Ellenei White au început să sosească scrisori îndurerate de la părinţii care-şi trimiseseră copiii la Battle Creek, doar ca să-i vadă cum renunţau la credinţa lor şi aceste triste istorisiri au început încă din anul 1906. Un tată scrie cum dintre cei doi copii, trimişi la Battle Creek, unul este acum necredincios şi celălalt a renunţat la adevăr. „Asemenea scrisori au sosit de la diferite persoane”. 73 „Cine este răspunzător pentru faptul că a dat tinerilor şi tinerelor o educaţie care i-a lăsat pradă unor influenţe ademenitoare, capabile sale tulbure minţile?”, a strigat ea cu o disperare retorică. „Părinţi, ţineţi-vă copiii departe de Battle Creek… Dacă aveţi copii la Battle Creek, chemaţi-i de-acolo fără întârziere”. 74

m

Ironia cea mai regretabilă dintre toate a fost că Dumnezeu dăduse bisericii Sale un plan foarte lămurit în ce priveşte educaţia. La fel ca sfatul Său referitor la îngrijirea sănătăţii, el era opus gândirii convenţionale şi orgoliului instituţional, dar dacă ar fi fost urmat, ar fi prevenit multe probleme care, în caz contrar, puteau să pericliteze

biserica.

Unul din aceste principii a fost să se înfiinţeze doar instituţii educaţionale mici. „Nu trebuie făcute niciun fel de aranjamente ca să se adune un număr mare de elevi într-un singur loc. Pentru că, în mod sigur, dacă se va pit) cedaân felul acesta, amprenta caracterului educatorului va fi imprimată în minţile şi pe caracterul elevilor. Dacă mintea profesorului este radicală sau nu este completă, elevii vor da pe faţă defectele lui de caracter”. 75

Dacă stăm să ne gândim, ideea capătă sens: concentrând prea mulţi oameni sub influenţa unei persoane sau instituţii, riscăm totul contând pe spiritualitatea celui ce i s-a încredinţat această sarcină. La fel ca instituţiile noastre medicale, şcolile noastre trebuie să fie mici centre educaţionale rurale, unde studenţii să poată fi în legătură cu natura şi unde o parte din timpul lor educaţional să poată fi petrecut cu munca fizică. Ellen White a vorbit adesea despre nevoia de a educa persoana în întregime, echilibrând un efort puternic mintal cu activitatea fizică, dezvoltând în felul acesta atât trupul, cât şi mintea. Într-un mod pe care mulţi din ziua de azi ar putea să-l considere stânjenitor de demodat, ea s-a arătat clar împotriva sporturilor competitive, explicând că nevoia de activitate fizică ar putea să fie mai bine satisfăcută, dacă se învaţă o meserie folositoare.

Poate că puţine din ideile ei sunt mai puţin apreciate de elevi decât aceasta. Sporturile sunt o parte importantă din viaţa americanului de astăzi şi unii ar prefera să-i vadă pe tineri preocupaţi să arunce mingea la coş decât să se împuşte unii pe alţii. Dar într-un cadru academic adventist există oare motive în favoarea declaraţiilor ei care ar putea să le facă încă şi mai potrivite?

Mă gândesc la câteva. Mai întâi, în toate competiţiile sportive există – prin definiţie – învingători şi învinşi. (Dacă cineva învinge, altcineva trebuie să piardă). Este o noţiune cu totul opusă celei prin care se obţine mântuirea. Ca să fii mântuit, nu trebuie să te iei la întrecere cu nimeni. Dimpotrivă, încerci să ajuţi şi pe alţii să învingă. În planul de mântuire, nimeni nu este predestinat să piardă.

Acum să facem comparaţia cu sporturile competitive. Faci tot ce poţi ca să-ţi îndeplineşti scopul propus, în timp ce altul face tot ce poate ca să te împiedice, nu cu duşmănie, ci pentru că aşa trebuie să se joace partida. Sporturile competitive sunt, în general, o formă de luptă spectacol (aşa cum sunt multe partide video!). Ar putea acest fapt să

picure în mintea tânără ideea că în felul acesta trebuie să jucăm partida vieţii? Dacă este aşa, atunci li se dă prin ea tinerilor noştri o învăţătură cu o mare putere de influenţă pe care trebuie s-o uite mai înainte de a-L putea descoperi cu adevărat pe Hristos.

Pentru o eventuală stea a baschetball-ului, care trece prin şcolile adventiste numai ca să câştige faimă în sportul profesional, sfatul Ellenei White de a învăţa şi o meserie secundară poate că nu este necesar din punct de vedere economic, dar pentru elevul obişnuit, care nu este asediat de recrutătorii cluburilor din liga majoră, s-ar putea să existe un sfat bun ascuns în această retorică „demodată”. În situaţia economică de astăzi, aproape orice tânăr adventist ar putea găsi că este foarte util să ai o meserie de rezervă la care să recurgi, mai ales când străzile sunt pline de absolvenţi care se luptă să obţină o muncă intelectuală < I în ce în ce mai greu de găsit. Dacă ar fi urmat, sfatul ei ar putea să dea fiecărui tânăr măcar aceeaşi posibilitate de (are s-a folosit din când în când şi apostolul Pavel, o altă calificare care, la nevoie, îi poate fi de folos.

Dar mai mult decât orice, ea a înţeles educaţia adventistă ca pe o bază de formare pentru evanghelişti, evanghelişti medicali, educatori evanghelişti şi oameni de 11 faceri evanghelişti, da, chiar şi mai ales oameni de afaceri «vanghelişti. Lumea afacerilor este cea în care cei mai mulţi membri laici adventişti trebuiau să-şi câştige existenţa şi să întâlnească pe aceia care nu aflaseră încă despre solia îngerului al treilea. Mai ales ei, dintre toate categoriile, aveau nevoie să trăiască potrivit cu credinţa lor. Era uşor să faci declaraţii de religiozitate, dar dacă faptele nu se potriveau cu vorbele, această nepotrivire avea să fie observată în lumea afacerilor mai repede decât oriunde. Oricine putea să-şi proclame credinţa lui, dar dacă cei din lumea afacerilor se temeau să dea ochii cu el, ştiind că nu se puteau bizui pe promisiunile lui, el putea să producă mai multă stricăciune decât ar fi putut să repare zece evanghelişti. „Este nevoie de oameni de afaceri care să introducă marile principii ale adevărului în toate tranzacţiile lor şi aptitudinile lor vor fi perfecţiorfate tot mai mult prin studiu şi instruire... De la Daniel învăţăm că în toate funcţiile pe care le-a îndeplinit, când a fost supus unei cercetări amănunţite, nu a putut fi găsit cu nicio greşeală sau eroare. El a fost un exemplu de cum poate să fie orice om de afaceri”. 76

Ellen White a aşteptat mult de la tineri şi avea şi de ce. Ea ştia

cel mai bine ce era capabil tineretul să facă. În 1844, când pretinşii creştini îşi băteaujoc de cei ce aşteptau revenirea lui Hristos (şi au sărbătorit triumfători dezamăgirea ce a urmat), o mână de tineri au continuat să creadă cu o perseverentă convingere şi au devenit nucleul bisericii AZŞ. Ea nu şi-a pierdut niciodată visul ei tineresc al marilor idealuri realizate într-o manieră impresionantă. Daţi-le o şansă, spunea ea, şi tinerii adventişti ar putea să încheie lucrarea lui Dumnezeu.

Dar ca să facă aceasta, ei aveau nevoie de cea mai bună educaţie din lume. Ei nu aveau s-o găsească în colegiile publice, atrăgea ea atenţia, acolo unde adesea credinţa era subminată de scepticism. Pentru tinerii adventişti doar ce era de cea mai bună calitate era suficient de bun, adică centre de învăţământ unde Sofia adventă era vestită cu claritate şi convingere.

Exista, desigur, şi aici o primejdie. Dacă în aceste centre adventiste de învăţământ elevii (studenţii) aveau să fie vreodată expuşi îndoielilor şi cinismului, dacă solia profetică a bisericii avea să fie vreodată contestată în academiile adventiste, posibilitatea dezastrului putea să depăşească orice măsură, putea să determine pierderea unei generaţii de tineri. Iar în cel mai rău caz, putea să ameninţe chiar supravieţuirea bisericii. Din acest motiv, Ellen White a atras atenţia că alegerea profesorilor pentru şcolile noastre constituie o grea răspundere şi, în mod special, a avertizat împotriva angajării profesorilor care nu cred în adevărul Sanctuarului:

„Oricine caută să ne prezinte teorii care ar putea să ne îndepărteze de lumina dată nouă cu privire la serviciul din Sanctuarul ceresc, nu trebuie să fie acceptat ca profesor”. 77

Pe măsură ce lupta se înteţea, în 1905, se pare că KUen White simţea încercarea cu o aşa de mare intensitate, încât a început să se întrebe dacă va mai putea să reziste, în luna noiembrie a acelui an, ea a scris de la locuinţa ei din Elmshaven. Începuse să aibă un somn agitat din cauza gândurilor cu privire la apostazia ce-şi făcea loc în chiar inima adventismului şi în această mărturie a lăsat să sc. 11) teleagă că încordarea nervoasă putea s-o dărâme. „Scriul aceasta pentru că s-ar putea ca viaţa mea să se sfârşească în orice clipă. Dacă nu va avea loc o respingere a influenţei l K care a pregătit-o Satana... sufletele vor pieri în amăgirea lui”. Apoi şi-a îndreptat preocupările spre educaţie. „Toată această educaţie înaltă, care a fost plănuită, va înceta să existe pentru

că este falsă. Cu cât educaţia lucrătorilor noştri va fi mai simplă, cu cât vor avea mai puţin de a face cu oameni pe care nu-i conduce Dumnezeu, cu atât se va realiza mai mult. Lucrarea va fi făcută în simplitatea. k adevăratei evlavii şi timpurile de demult, de foarte de mult, le vor întoarce, când, sub influenţa Duhului Sfânt, erau ronvertiţi cu miile într-o singură zi". 78

IV „Şi El a răspuns: „Vă spun, că dacă vor tăcea ei, Instrele vor striga… „79

Ca adventişti noi ne deosebim de semenii noştri catolici în multe privinţe. Schimbarea Sabatului, persecuţiile evului mediu, venerarea fecioarei Maria, chiar şi amestecul în serviciul din Sanctuar al lui Hristos, prin spovedaniile în faţa preoţilor, toate acestea sunt, în mod hotărât, cu totul opuse credinţelor adventiste.

Dar, deşi foarte rar, pietrele strigă.

Timp de şapte ani din durata educaţiei mele, am fost student într-un centru de educaţie romano-catolic, ani în cursul cărora am obţinut trei diplome post universitare şi poate, în mod ironic, un premiu academic în legea constituţională, de la un episcop romano-catolic. În tot acest timp am reuşit să cunosc foarte bine credinţa catolică. Şi aş putea tot atât de bine să admit că am învăţat să-i iubesc pe credincioşii catolici. În fiecare lună citesc încă unele publicaţii catolice. La invitaţia lui Malachi Martin, m-am alăturat unui grup care primeşte lunar publicaţii de la Roma, pentru că vreau să ştiu ce gândesc prietenii mei catolici. Istorisirea pe care vreau să v-o împărtăşesc am citit-o pentru prima dată în numărul din octombrie 1993 al revistei catolice „Crisis" pe care o recomand foarte mult oricui vrea neapărat să înţeleagă ce spun astăzi catolicii conservatori.

Universitatea Franciscană este un campus (centru universitar) în Steubenville, Ohio. Acum câţiva ani ea era confruntată cu acel soi de probleme cu care sunt confruntate multe campusuri religioase. Ea trecea prin mari greutăţi financiare. Numărul studenţilor înscrişi era sub 1033. Interesul religios printre studenţii ei era în scădere. Într-o zi, preşedintele a primit o notă de la decanul studenţilor prin care se propunea să se renunţe la serviciile religioase de duminică dimineaţa pentru că nimeni nu era dispus să se scoale devreme pentru ele. Campusul era într-o stare atât de deplorabilă încât atunci când comitetul de administraţie a început căutarea unui nou preşedinte, primii trei candidaţi au recomandat, de fapt, ca instituţia să fie închisă.

În cele din urmă, comitetul de numire s-a îndreptat către un preot catolic, numit Michael Scanlan, care le-a spus deschis că dacă va fi ales preşedinte va face ca instituţia „să apere valorile creştine şi catolice”. Când i s-a propus să devină preşedinte, el s-a prezentat în faţa întregului comitet de administratori ca să le spună că avea în vedere să realizeze o revoluţie spirituală care „să conducă la o consacrare deplină faţă de Iisus Hristos ca fiind Calea, Adevărul şi Viaţa”.

Sosirea sa a dezlănţuit o furtună. El a fost salutat printr-o cerere din partea studenţilor pentru acces liber în căminele studenţeşti. Decanul însărcinat cu problemele studenţeşti l-a avertizat că singura cale de a schimba campusul era „de a exmatricula pe toţi studenţii din campus şi de a o lua de la început”. Când a început să verifice realizările profesorilor, insistând ca aceştia să fie credincioşi valorilor catolice, câţiva dintre membrii mai tineri ai corpului didactic au cerut o întrunire a acestuia pentru a încerca să obţină un vot de neîncredere vizavi de preşedinte.

Una dintre reformele pe care le-a introdus este foarte interesantă. El a pus capăt tuturor întrecerilor sportive interuniversitare.

De ce?

Pentru că, potrivit propriilor sale cuvinte, el dorea „să clarifice principiile şcolii!”

Această reformă l-a făcut să primească apeluri telefonice furioase de la mulţi absolvenţi.

Mai departe, istorisirea poate fi redată cu mai multă elocvenţă prin chiar cuvintele preşedintelui Scanlan.

„Am descoperit că rugăciunea constituie cea mai importantă resursă a mea... M-am rugat cu ardoare lui

Dumnezeu pentru ajutor, mai ales când eram într-o situaţie disperată, inclusiv pentru nevoile financiare. În unele

Îl i mineţi, mai înainte de a merge la cancelarie, stăteam în rugăciune câte trei şi chiar patru ore şi-l ceream Domnului să-mi spună ce să fac.

„Cum să mergi la munca zilnică dacă nu ştii ce să faci?”, în „Mărturii Selectate”, Ellen White face o declaraţie care pare să se potrivească aici foarte bine. Ea poate fi găsită în cartea a III-a, pg.386.

„Dumnezeu are copii, mulţi dintre ei în bisericile protestante şi

un mare număr în bisericile catolice, care sunt mult mai sinceri faţă de lumina primită şi doritori să îndeplinească cât mai bine ceea ce cunosc, decât un mare număr dintre adventiştii care nu umblă în lumină”.

Astăzi, Universitatea Franciscană este un loc cu totul diferit. Numărul de studenţi înscrişi aproape că s-a triplat. Recent ea a avut cel mai mare număr de studenţi în primul an şi cel mai mare număr, în total, de studenţi din întreaga ei existenţă. „Capela noastră este plină, de două ori pe zi, pentru liturghie”, scrie Scanlan. „Noi am adăugat în campus încă cinci capele pentru a putea cuprinde numărul tot mai mare de studenţi care fac din rugăciunea zilnică o prioritate. Cei 12 preoţi ai noştri… sunt depăşiţi de cererile pentru împărtăşanie”. [Sunt pe deplin conştient că acest campus este catolic şi charismatic. Chiar dacă nu suntem de acord cu teologia lor, întoarcerea lor spectaculoasă şi succesul care i-a urmat dovedesc că mulţi studenţi pot fi atraşi către un campus în care se practică cu adevărat idealurile conservatoare pe care ei susţin că le cred].80

Cum s-a produs această transformare? Din cauză că un preşedinte de Universitate a luat poziţie pentru idealurile pe care campusul său se presupunea că le promovează. Adesea el este întrebat de vizitatori care este secretul succesului şcolii sale. Răspunsul lui este: „Unde este preşedintele vostru? Care sunt priorităţile şi valorile lui? Cu el se încep toate”.

Pentru aceia care vor să aplice experienţa lui şi îţi alte campusuri catolice el are unele sfaturi:

1. Nu faceţi compromis cu etaloanele. Faceţi ca întregul program al şcolii să fie „în mod deschis catolic şi creştin”.

2. Fiţi siguri că programul de învăţământ este „bazat pe adevărurile catolice”. Dacă o şcoală catolică nu susţine principiile catolice, spune Scanlan, noi nu trebuie s-o numim catolică.

3. Angajaţi sau renunţaţi la profesori bazaţi nu numai pe recomandările pe care le au, ci pe „suportul pentru misiunea şcolii”.

4. Oferiţi studenţilor o ambianţă atât de clar religioasă încât păcatul să le pară că nu-şi are locul lui acolo. Când a fost confiuntat cu cererea pentru acces liber în căminele studenţeşti, el le-a organizat, în schimb, sub forma de „familii credincioase” şi a luat personal asupra sa datoria de a fi îndrumătorul campusului. Astăzi capelele campusului sunt, în mod obişnuit, pline de studenţi, în timpul serviciilor de consacrare.

În acelaşi număr captivant al revistei „Crisis” a apărut şi un alt articol care merită de asemenea să fie citit. Este intitulat „Alegerea unui colegiu, un ghid pentru părinţi”. Este scris de CJohn McCloskey III, capelan al unui centru Opus Dei lângă Universitatea Princeton. El sugerează unele teste interesante pentru părinţi, pe care să le folosească când aleg un colegiu pentru copiii lor. Fiind un preot, el se încadrează, bineînţeles, în termeni catolici, dar ideile lui pot avea aplicaţii mult mai generale.

1. Adevărata inimă a unei universităţi, spune el, este „un departament teologic sănătos”. Este el devotat învăţăturilor bisericii? „Un colegiu care, în mod obişnuit, tolerează o învăţătură deosebită de învăţătura bisericii, pierde dreptul de a se numi catolic, din toate punctele de vedere”.

2. Priveşte lista celor care au vorbit în campus în timpul anului trecut. Sunt ei susţinători ai idealurilor religioase? „La urma urmei, de ce trebuie să susţinem cu banii voştri daţi pentru taxele şcolare răspândirea unor idei opuse învăţăturilor catolice?

3. Există în campus o înţelegere reală a misiunii de a pregăti studenţii nu numai pentru o carieră ci şi pentru o viaţă de convingere religioasă?

4. Cât la sută din numărul studenţilor din acel campus practică cu adevărat credinţa lor?

5. Cum sunt căminele studenţeşti? încercaţi să petreceţi o noapte în unul din ele. Există acolo acelaşi nivel moral şi supraveghere matură „pe care aţi dori-o pentru copilul vostru dacă ar trăi acasă?” Amintiţi-vă, spune el, faptul că „cel pe care îl puteţi expune unui risc moral şi fizic este chiar copilul vostru”.

6. În concluzie, „nu vă lăsaţi înşelaţi de aceia care susţin că sunt catolici doar pentru a-şi asigura obţinerea mijloacelor de trai şi dreptul la pensie. Nici nu vă amăgiţi singuri crezând că vă trimiteţi fiul sau fiica la o instituţie de învăţământ catolică, dacă aceasta nu trăieşte după etaloanele bisericii.

Universităţile publice au, e drept, multe probleme, darcelputin nu pretind că ar fi catolice”.

Declaraţii prea sincere? Da. Dar nu sunt mai fără ocolişuri decât exprimarea folosită de Ellen White, când tineretul adventist a fost în pericol.

„Unii cred că pare ciudat ce am scris: Nu vă trimiteţi copiii la

Battle Creek... Tinerii din Battle Creek sunt în primejdie. Ei vin în contact cu minciuna. Cu ani în urmă, eu nu am crezut că ei ar putea întâlni aceste neadevăruri chiar în Sanatoriu, dar când a apărut cartea „Templul Viu" şi unii dintre pastorii noştri mi-au spus că în ea nu era nimic altceva decât ceea ce i-am învăţat eu în tot timpul vieţii mele, am văzut cât de mare era primejdia. Am înţeles că unii, care cunoscuseră de mult Adevărul, fuseseră cuprinşi de orbire. Mă rog ca Domnul să deschidă ochii acestor pastori ca ei să vadă diferenţa dintre lumină şi întuneric, dintre adevăr şi minciună". 81

„Este cu mult mai bine să încetezi de a căuta să obţii o educaţie... decât să capeţi cea mai bună educaţie şi să pierzi din vedere interesele veşnice". 82

Da, ştiu, CJohn McCloskey este un preot catolic şi noi avem multe nepotriviri cu catolicii. Dar, în timp ce stau la biroul meu şi privesc pe fereastră, într-o dimineaţă ploioasă din munţii Californiei, îmi vine în minte declaraţia Ellenei White:

„Sunt multe suflete care vor părăsi... bisericile, chiar şi biserica catolică, al căror zel va depăşi cu mult pe al acelora care altă dată au stat în rândurile noastre ca să vestească adevărul... Când va veni încercarea peste noi, când va veni timpul necazului, ei vor intra în rând... şi vor onora Legea Sa..." 83

Şi atunci, am mai citit încă o dată articolul tare al capelanului McCloskey şi am descoperit ceva: dacă schimbăm cuvântul „catolic" cu cel de „adventist" vom avea acelaşi fel de povaţă care ar fi putut salva pe părinţi de multe supărări în timpul apostaziei alfa, povaţă care vine dintr-o sursă la care nu ne-am fi aşteptat niciodată.

V

„Şi El a răspuns, vă spun că dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga".

Este folosit hipnotismul i

Era anul 1904 şi oriunde ai fi privit nu se vedeau decât ruine.

Numai cu cinci ani mai devreme, adventismul avusese o ocazie de aur, o lume larg deschisă plină de semnale că Iisus avea să vină în curând. Pe vremea aceea, ocazia se întindea înaintea lor îndemnându-i cu semnalele ei luminoase, asemenea unui orizont de primăvară, dar acum priveliştea era întunecată de consecinţele luptei.

John Harvey Kellogg era pe cale de a părăsi biserica, luând cu el cea mai mare instituţie a ei şi floarea minţilor acesteia. Două mari instituţii fuseseră distruse. Chiar şi tineretul era vânat cu lăcomie de

forţele care ar fi vrut, dacă ar fi putut să schimbe adventismul până ce avea să-l facă de nerecunoscut.

Pretutindeni forţele răului păreau să fie în marş, înghiţind teritorii asemenea unei armate de jefuitori şi un motiv al succesului lor poate fi găsit într-o mărturie scrisă de Ellen White în acest an îngrozitor.

Ea nu a pierdut timp încercând să îndulcească ce avea să spună. În această apostazie, a atras ea atenţia, au fost folosite puternice mecanisme psihologice, tehnici destinate să manipuleze oamenii, ocolind partea conştientă amintii.

„Îngăduiţi-ne să aducem o mărturie clară şi limpede, direct la subiect, că hipnotismul este folosit de aceia care s-au îndepărtat de credinţă şi că noi nu trebuie să ne unim cu ei". 84 Dar şi mai rău, tehnicile care sunt folosite sunt o variantă a hipnotismului destinată să afecteze pe oameni fără ca ei să fie conştienţi că aşa ceva li s-a şi întâmplat deja.

„Deseori Satana găseşte o unealtă puternică cu care să facă rău, în puterea pe care o minte omenească este capabilă s-o exercite asupra altei minţi omeneşti. Această influenţă este de multe ori atât de seducătoare, încât persoana care este modelată de ea este adesea inconştientă de puterile ei. Dumnezeu mi-a cerut să atrag atenţia împotriva acestui rău, pentru ca slujitorii Lui să nu ajungă sub puterea Satanei". 85

„Inconştientă de puterea ei". Aceasta nu era chiar forma obişnuită de hipnotism cu un medium şi o persoană dispusă să-i accepte influenţa. Dedata aceasta era vorba de o tehnică care ocolea cu desăvârşire consimţământul personal, necerând nicio permisiune. Dacă aşa stăteau lucrurile, poate fi mai uşor de înţeles de ce unele persoane din Battle Creek, care se învârteau în cercul lui Kellogg, s-au trezit atât de bine prinşi în plasă.

Multe decade mai târziu, psihologii aveau să descopere că este posibil ca oamenii să fie manipulaţi prin tehnici subtile, care nu pot fi percepute în mod conştient, dar care pot afecta gândurile şi comportarea persoanelor asupra cărora sunt folosite, şi care, în mod surprinzător, pot fi eficace. Către sfârşitul secolului 20, această formă de i nanipulare avea să devină o industrie dezvoltată, cercetată cu aviditatea de vânzători, terapişti, iniţiatori (gura) din mişcarea „Era Nouă", chiar şi de unii profesionişti din domeniul sănătăţii, de oricine

voia să modifice comportarea cuiva. Este posibil ca încă din anul 1905 Ellen White să fi prevăzut cu exactitate asemenea pericole şi acestea sub formele de început în care erau deja folosite?” crierile ei ne oferă o intuiţie uimitoare.

La 28 iunie 1905 ea a scris din San José, California, termeni atât de insistenţi, încât trebuie să stai şi să asculţi. „Doresc să dau un semnal de avertizare către poporul nostru de aproape şi de departe… există doctori şi pastori care au fost influenţaţi de hipnotismul exercitat asupra lor de tatăl minciunilor”. 86 Observaţi că această manipulare fusese folosită cu succes asupra „doctorilor şi pastorilor”, oameni cu educaţie aleasă şi, în mod normal, cu o voinţă puternică şi ea atrăgea atenţia că ei nici măcar nu-şi dădeau seama de primejdie.

Cu alte cuvinte, în timpul apostaziei *Alfa*, ea susţinea că această eroare căuta să-şi facă drum spre minţile bărbaţilor şi femeilor, prin tehnici destinate să ocolească judecata lor conştientă. Ea descria chiar modul în care avea să se producă aceasta: „Chiar din mijlocul nostru se vor ridica învăţători falşi care se vor alipi de duhuri înşelătoare ale căror învăţături sunt de provenienţă satanică. Aceşti învăţători vor atrage pe mulţi după ei. Strecurându-se pe furiş, ei vor folosi cuvinte măgulitoare şi-şi vor prezenta teoriile lor false cu multă dibăcie şi putere de atracţie”. 87 Oamenii vor fi duşi într-o rătăcire atât de puternică încât „odată ce au acceptat momeala, se pare că nu mai au putere să rupă vraja cu care i-a învăluit Satana”. 88

Aceia care vor fi prinşi astfel în capcană, nu-şi vor da seama de adevărata lor situaţie, ci Vor protesta împotriva gândului că sunt prinşi în laţ şi totuşi acesta va fi adevărul”. 89

Iată aici o descriere aproape perfectă a efectului unor tehnici şi metode programate către sfârşitul secolului 20, prin care sugestiile sunt fixate în subconştientul unora. Se întâmpla ceva asemănător în 1904? Ar fi de dorit să excludem această posibilitate, dar dacă Ellen White este o sursă demnă de încredere pentru cercetător, nu se poate aşa ceva. În scrisoarea 237, scrisă în 1904, ea foloseşte un limbaj atât de limpede încât nu poate fi interpretat greşit: „hipnotismul este folosit de aceia care s-au îndepărtat de credinţă”.

Acesta ar putea fi considerat doar un fragment de istorie interesant (deşi curios), dacă ea nu ar mai fi adăugat încă ceva. Toate acestea se vor întâmpla din nou, scurt timp înainte de încheierea timpului de probă! Prin canalele psihologiei şi hipnotismului, a

avertizat ea, Satana lucrează cu acea putere care îi va caracteriza eforturile către încheierea timpului de probă”. 90

Când se va repeta această situaţie, timpul de probă se va apropia de sfârşitul lui!

n

Dacă manipularea minţii este una din uneltele speciale ale lui Satana pentru vremea sfârşitului, merită să ne oprim o clipă şi să medităm asupra acestui subiect.

Mintea omenească este grozav de complicată şi cei care o studiază abia încep să înţeleagă cum ne dirijează ea viaţa. Dar noi trebuie să ştim că mintea are, cel puţin, două nivele. Unul este nivelul conştient unde adunăm informaţiile, medităm asupra lor şi luăm decizii raţionale. Aici noi apreciem evidenţa obiectivă şi ne formăm mnvingerile profunde.

Mai există însă şi un alt nivel, un fel de magazie cu multe încăperi care uneori este numită subconştient. Acolo noi păstrăm lucruri pe care nu mai avem nevoie să le folosim: numere „uitate” de telefon, fapte neinteresante din cursul de istorie pe care l-am terminat şi chiar amintiri neplăcute la care nu am prefera să ne mai necăjim gândind.

Aici se strâng toate experienţele noastre din trecut. Noi poate nu mai suntem conştienţi de ele, dar cercetătorii au aflat că informaţia depozitată în subconştient poate să afecteze comportarea noastră într-un fel de care nici să nu ne dăm seama.

Să ne gândim o clipă şi vom realiza că dacă am putea găsi o cale prin care să introducem o idee în subconştientul cuiva, am putea fi capabili să-i manipulăm comportarea, (îrozav! Tocmai am descoperit de ce întreprinderile comerciale cheltuiesc miliarde de dolari pentru reclamele de la televiziune.

Gândiţi-vă la ultima reclamă văzută la televizor şi veţi recunoaşte că probabil ea nu a fost Concepută să se adreseze judecăţii voastre critice. Imaginile şi sunetele năvălesc peste voi ca o avalanşă. Scenele se schimbă într-o secundă sau două, fără să vă dea timp să vă obişnuiţi cu o scenă mai înainte ca alta să vă fie vârâtă sub ochi. Unghiurile camerei de luat vederi se schimbă, apar suprapuneri, zumzete, mixaje, împrăştieri, o succesiune rapidă de scene în care fiecare dintre ele este ticsită cu informaţii. În emisiunile radiofonice (unde am lucrat timp de şase ani ca spicher şi crainic al buletinelor de

ştiri) acestea sunt numite „amănunte tehnice” şi scopul lor este de a vă inunda cu mult mai multă informaţie decât aceea la care puteţi să gândiţi în mod conştient.

Noi ştim că partea conştientă a minţii poate să interpreteze, în mod simultan, doar foarte puţine informaţii dintr-odată. Dacă se depăşeşte măsura, mintea devine supraîncărcată. Ea trebuie însă să facă ceva cu toate informaţiile primite şi, în felul acesta, din lipsă de un loc mai bun, ea poate să le îngrămădească direct în subconştient. Ideile au fost preluate de minte fără să treacă prin filtruljudecăţii noastre. Odată ajunse în subconştient, aceste idei au posibilitatea să ne afecteze comportarea.

Supraîncărcarea intenţionată este o tehnică folosită în hipnoza Ericksoniană. Umple nivelul conştient al minţii cuiva cu mai multă informaţie decât poate interpreta şi, în timp ce ea se luptă să facă faţă, întipăreşte-i în subconştient o sugestie care poate să-i modifice comportarea.

Dar, cel puţin televiziunea ne oferă o alegere: putem oricând să închidem televizorul. Ce se întâmplă însă dacă tehnicile manipulative sunt împachetate într-un fel destinat să ne afecteze fără să ne dăm seama?

În ultimii ani s-a dezvoltat o industrie a tehnicilor de infiltrare psihologică prin care o persoană poate manipula comportamentul alteia. Deşi se folosesc metode neconvenţionale (şi uneori chiar ciudate), ele pot fi făcute să acţioneze surprinzător de bine. Acestea sunt concepute să influenţeze pe unii fără a se recurge la procesul formal de hipnoză şi vor avea efect, chiar dacă persoana asupra căreia au fost folosite nu este conştientă de acest fapt.

Unele din aceste tehnici se prezintă doar ca un talent deosebit de a conversa. De exemplu, în una din aceste şedinţe de conversaţie, poţi să-ţi adaptezi limbajul la felul cum gândeşti că percepe lumea cealaltă persoană. Unii percep lucrurile pe o cale vizuală, vederea fiind simţul lor dominant. Pentru ele, răspunsul în conversaţie ar putea fi „da, văd”. Alte persoane au tendinţa de a fi mai mult ascultători. În acest caz, aţi putea răspunde „am auzit ce ai spus”. Dacă sunt însă mai cu seamă tactili (sensibili la pipăit) reacţionând la atingere, aţi putea să le spuneţi „simt că ai dreptate”. Ce trebuie să încercaţi să faceţi este să construiţi punţi de legătură cu subconştientul celeilalte persoane, dându-i impresia că-i oglindiţi felul de a simţi.

Manualele care îţi arată cum să faci aşa ceva şi care deci încurajează răspândirea acestor tehnici conţin o întreagă serie de teste secrete prin care pot fi determinate preferinţele de percepţie ale cuiva. Întrebaţi ceva pe o persoană şi apoi urmăriţi-i ochii ca să vedeţi în ce direcţie se îndreaptă în timp ce caută răspunsul. Având această cheie, se poate spune, cu probabilitate, dacă persoana respectivă este un vizual, tactil sau ascultător.

Oricare dintre ele te poate lăsa cu o vagă indispoziţie. Ku nu sunt sigur că mi-ar plăcea ideea ca o conversaţie întâmplătoare să se transforme într-o încercare de a afla I >referinţele mele intime, mai ales dacă persoana va cauza are un automobil uzat pe care vrea să mi-l vândă. În cel mai rău caz, toate acestea sugerează ideea că dacă cineva vă pune o întrebare şi apoi vi se pare că vă studiază ochii, aţi putea să vă întrebaţi dacă nu cumva persoana respectivă încearcă să prindă această informaţie.

Sunt acestea doar simple măiestrii convenţionale? Poate. Dar pot fi mai mult decât atât. În măsura în care intenţionează să ocolească mintea conştientă a unei persoane, ele devin mijloace care caută să intre direct în subconştient. Şi dacă cineva îşi ia timp să studieze puţin această formă de „convingere” va înţelege că se poate depăşi bine limita „conversaţiei”. Într-adevăr, ea poate fi în întregime manipulativă.

Unele mecanisme, spre exemplu, sunt concepute să facă apeluri foarte bine ascunse către eul persoanei respective, folosind o formă subconştientă de măgulire. Pentru mulţi dintre noi, imitaţia este măgulitoare. Dacă simţim că cineva ne imită, ne simţim atraşi de acele persoane şi putem deveni mai accesibili la sugestiile lor. Folosind acest principiu, manipulatorul va trimite pe căi subtile semnale ascunse că el te imită. El poate să adopte ţinuta sau felul tău de a te purta, tehnică numită „oglindire”. Devenind o imagine reflectată a subiectului său, e în câştigă încrederea. Declaraţia Ellenei White este, într-adevăr, descriptivă „cuvinte măgulitoare”, „expuneri de teorii false făcute cu multă dibăcie”, „tact cuceritor”.

Alte tehnici folosesc amăgirea. Dacă o persoană pe care încercaţi s-o convingeţi arată semne de rezistenţă, se poate recurge la o procedură numită „înceţoşare”. Pretindeţi că sunteţi de acord cu ea, ascunzându-vă adevăratele sentimente. Pe măsură ce se destinde şi-şi slăbeşte reacţiile de apărare, puteţi, în mod intenţionat, să-l

supraîncărcaţi cu informaţii, procurându-i un asemenea şuvoi de senzaţii, încât partea conştientă a minţii sale nu poate să-i facă faţă. împreună cu toate aceste informaţii, introduceţi sugestia pe care vreţi s-o fixaţi în subconștientul persoanei respective. Adesea, această şedinţă este acompaniată de atingeri fizice întâmplătoare. Observaţi că toate acestea se petrec în timp ce cealaltă persoană se crede stăpână pe sine şi este cu totul inconştientă de mecanismele folosite împotriva sa.

Manipulativ? Desigur. Dar această tehnică este folosită de un număr, în continuă creştere, de persoane care vor să influenţeze pe alţii. Cineva se poate aştepta să o întâlnească la locul unde se vând maşini uzate, dar cu greu s-ar putea aştepta să le găsească în preajma unei biserici. Şi totuşi, există dovada că, cel puţin în forma de început a acestei tehnici, a fost folosită în apostazia *Alfa!*

După câte s-ar părea, una dintre îndeletnicirile favorite ale lui Kellogg era de a ţine întruniri care durau până noaptea târziu. „Lungile întrevederi nocturne pe care le ţine Dr. Kellogg sunt unul dintre cele mai eficiente mijloace de a-şi impune punctul de vedere", a spus Ellen White şi apoi a continuat să descrie ceva uimitor de asemănător cu tehnicile moderne numite „înceţoşare".

Torentul său neabătut de cuvinte năuceşte minţile celor pe care caută să-i influenţeze. El prezintă şi citează în mod greşit declaraţiile şi cuvintele celor ce i se împotrivesc şi-i pune într-o lumină atât de falsă, încât puterile lor de discernământ sunt amorţite. El le ia cuvintele şi le dă un înţeles care le face să însemne exact contrariul a ceea ce au vrut să spună". 91

Ca să repet esenţialul, „înceţoşarea" este concepută să creeze o confuzie intenţionată. Când este cuplată cu supraîncărcarea senzorială, care nu poate fi mânuită de partea conştientă a minţii, ea poate să deschidă o uşă direct în subconştientul unei persoane. Ceea ce tocmai am citat din Ellen White este o bună descriere a acestei tehnici moderne. Cu zeci de ani înainte ca ea să fi fost oficial identificată, se deduce că o variantă timpurie a acestei tehnici manipulative a fost folosită de Kellogg cu un succes remarcabil. Într-o noapte a anului 1904, înainte de a pleca din Washington spre Berrien Springs, Ellenei White i s-a arătat o întrunire în curs de desfăşurare la Battle Creek. „(Dr. Kellogg) vorbea şi era plin de entuziasm cu privire la subiectul expus de el... În expunerile sale el masca oarecum problema, dar în

realitate le avansa… teorii ştiinţifice ca panteismul”.

Ea a descris apoi „feţele încântate şi pline de interes ale celor ce ascultau” şi cuvintele ei redau imaginea celor ce au fost cuceriţi de unele influenţe mai puternice decât cele dintr-o vorbire obişnuită. Ea a fost „uimită să văd cu ce entuziasm au fost primite sofisticăriile şi teoriile înşelătoare”. (sofistică – folosirea cu bună ştiinţă a unor raţionamente false prin care se denaturează adevărul) Dar aici era vorba de ceva mai mult decât doar de influenţe psihologice. Chiar în această întrunire, a spus ea, influenţele satanice au devenit stăpâne pe situaţie. „Cineva de lângă mine mi-a spus că îngerii răi luaseră în stăpânire mintea vorbitorului”. 92

În felul acesta a fost făcută o legătură între tehnicile manipulative folosite de Kellogg şi prezenţa forţelor oculte.

„Idei strălucitoare, orbitoare, ţâşnesc adesea dintr-o minte care este influenţată de marele amăgitor. Aceia care-l ascultă şi-l aprobă vor fi seduşi, aşa cum a fost sedusă Eva, de cuvintele şarpelui. Ei nu pot să asculte aceste seducătoare speculaţii filosofice şi, în acelaşi timp, să aibă clar în minte Cuvântul viului Dumnezeu”. 93

Odată ce cineva a descoperit o cale spre minţile oamenilor, aceştia pot fi conduşi cu uşurinţă surprinzătoare pe meleaguri îndepărtate. Există o înclinaţie în firea omenească de a urma pe un conducător puternic, mai ales dacă acesta este înzestrat cu mult farmec personal. Religiile au procedat în acest fel şi tot aşa au făcut şi naţiuni întregi urmând conducători care i-au cufundat în adânci întunecimi şi aceasta este o ameninţare faţă de care nici chiar poporul lui Dumnezeu nu este imun. Ellen White atrage atenţia că există o categorie de persoane care sunt în mod deosebit vulnerabile la această tactică. „Există multe persoane care nu şi-au format un caracter creştin… şi ele vor aduce imperfecţiunile lor în biserică şi-şi vor tăgădui credinţa lor prin primirea de teorii străine pe care vor căuta să le prezinte ca fiind adevăr curat”. 94 (Există aici un punct asupra căruia trebuie să ne oprim o clipă ca să-l studiem mai cu atenţie. Dacă un conducător fals simte că imperfecţiunile din viaţa celor ce-l urmează îi leagă şi mai strâns de el, atunci va avea un motiv şi mai puternic ca să le prezinte o teologie care să-i facă să se simtă liniştiţi în păcatele lor.)

Puterea amăgitoare a mecanismelor psihologice implicate aici poate fi percepută din ceea ce a spus Ellen White. „Cât s-a chinuit inima

mea când am văzut sufletele acceptând perspectiva atrăgătoare de a se uni cu aceia care se luptau împotriva lui Dumnezeu. Odată ce au acceptat momeala, se pare că le este imposibil să rupă vraja cu care i-a învăluit Satana”. 95

În felul acesta Kellogg folosea o tehnică care avea un efect aproape irezistibil asupra minţii altora şi Ellen White a avertizat că ea era împletită cu forţe supranaturale. Puterea sa de convingere era aşa de eficientă încât amăgea chiar şi pe cei mai inteligenţi şi mai buni Pentru un timp chiar şi bărbaţi ca David Paulson au fost convinşi că învăţăturile lui Kellogg sunt corecte. Un lucru care l-a ajutat pe Kellogg a fost decizia de a ascunde planurile sale sub un văl de pretinsă credincioşie. Conducătorii apostaziei au făcut planuri conştiente ca să se înfăţişeze ca adventişti credincioşi, în timp ce căutau să introducă idei care să înlocuiască o mare parte din credinţa de bază adventă.

m

Dar mai există şi o altă cale care duce direct la mintea unei persoane şi aceasta poate fi încă şi mai subtilă.

Gândiţi-vă la programul de reclame comerciale pe care îl urmăriţi la televizor şi veţi recunoaşte că dincolo de componenta video, peste măsură de încărcată, există şi o puternică bandă sonoră care, în mod obişnuit, face uz de muzică, deseori cu o bătaie ritmică puternică. De ce este muzica rock atât de des folosită? Cred oare cei ce fac reclamele că noi toţi suntem amatori de muzică rock, sau aici este vorba de ceva cu mult mai profund?

De câteva decade, cercetătorii au studiat efectul muzicii asupra minţii şi corpului omenesc şi descoperirile sugerează că muzica poate să ne afecteze într-un fel la care niciodată nu ne-am gândit. Unii cercetători cred că ei au dovada că muzica poate, într-adevăr, să afecteze compoziţia chimică a sângelui. Dacă este aşa, atunci se întâmplă ceva foarte profund. Schimburile chimice sunt unele din căile cele mai de seamă prin care corpul omenmesc se autoguvernează. Dacă aici apar modificări, înseamnă că muzica a pătruns foarte adânc în procesul pe care noi îl numim viaţă.

Mai mult decât atât, se pare că o persoană poate simţi şi reacţiona la muzică, chiar dacă ea sau el nu-şi dau seama în mod conştient de aceasta. Muzica este capabilă să ocolească acele părţi ale creierului unde apare gândirea conştientă şi judecata şi să meargă direct în organismul uman printr-o parte a creierului care răspunde la

emoţii şi senzaţii. Ea intră, ca să spunem aşa, printr-o uşă din dos, ocolind astfel partea conştientă a minţii. Odată intrată, totuşi ea poate avea efecte profunde.

Unele din aceste efecte sunt evidente. Când se foloseşte o bătaie ritmică puternică, muzica poate provoca un impuls pentru mişcarea corpului aproape irezistibilă, concertele rock obişnuite fiind un prim exemplu. Alt exemplu îl constituie fanfara militară, care poate transforma 900 de indivizi într-un batalion organizat, defilând în pas de marş cadenţat ca şi cum ar fi conduşi de o singură minte. Nu este surprinzător deci că cele mai multe religii primitive folosesc un ritual în care se pune accentul pe ritmul instrumentelor de percuţie. Ascultate suficient de mult timp, bătăile monotone şi continue ale tobei pot deveni un înlocuitor al b ătăilor obişnuite ale inimii, transformând pe fiecare din cei ce le ascultă într-o singură unitate.

Alte efecte ale muzicii sunt mai puţin evidente. Oamenii poate nu ştiu de ce sunt atât de uşor mişcaţi până la lacrimi când filmul ajunge la un episod trist, dar dacă ei s-ar gândi la aceasta, partitura muzicală pe fondul căreia se derulează acţiunea ar putea să explice multe. A fost demonstrat clinic că muzica amplifică reacţiile noastre faţă de lucrurile care ne înconjură, intensificându-ne emoţiile, ceea ce explică de ce chiar înainte ca industria cinematografică să ştie cum să facă filme sonore, ei angajau organişti care să cânte în timpul prezentării filmului.

Dar mai sunt încă şi alte efecte ale muzicii, de-a dreptul subtile. Cercetările au arătat că o bătaie ritmică puternică, dacă este repetată, are un efect foarte asemănător hipnozei.96 Acest fapt nu este surprinzător, dacă cineva se opreşte să-l analizeze. Corpul nostru este un mănunchi de multe ritmuri: bătăile inimii, respiraţia şi chiar undele creierului. La fel ca muzica, noi suntem ritmici şi, pe măsură ce corpul simte un ritm în mediul care-l înconjură, el caută să i se adapteze, acceptând armonia pe care acesta o transmite.

Având în minte această constatare, să analizăm structura bătăilor tipice „rock" şi să vedem de ce obţin efectul pe care îl obţin. În muzica tradiţională accentul este pe prima şi a treia bătaie a fiecărei măsuri. Când bagheta dirijorului coboară şi corul începe să cânte „Cetate tare-i Dumnezeu", ritmul cântecului este tradiţional şi predictibil. Prima silabă a fiecărei măsuri este accentuată: „Ce /*-ta-te* to-re-i/Dumne-2 eu". Textulseciteşteânmod normal, în felul cum l-ar

spune cineva, dacă ar vorbii Dar în muzica rock ritmul este schimbat. În loc de a pune accentul pe prima şi a treia bătaie a fiecărei măsuri, ea apasă pe a doua şi a patra. Cântaţi imnul lui Luther în acest mod şi va ieşi ceva cam în felul acesta: „Ce / *tate* ta-*re-i I* Dum-/ze-zeu”. Vă pune în încurcătură? Bineînţeles. Vă aminteşte poate în mod vag de mersul prin hârtoape, pe un drum prost întreţinut. Nimic nu se întâmplă atunci când te aştepţi. Şi, confruntat cu această dezordine, corpul reacţionează într-un mod foarte ciudat.

Bunul meu prieten Louis Torres, care a lucrat ca secretar la „The Greater New York Conference” mai înainte de a trece la emisiunea radiofonică evanghelică, era în industria muzicii rock, cam pe vremea când eu lucram la radiodifuziune. Una dintre staţiile-releu, pentru care difuzam buletinul de ştiri, includea formaţia de muzică rock „Top Forty”. Noi am fost cei care i-am adus pentru prima dată pe „Beatles” la Hollywood Bowl. Louis a cântat cubill Haleyşithelometsdela renumita emisiune” Rock Around the Clock” (24 de ore de rock) şi el descrie problema muzicii rock mai bine decât oricare din cei pe care i-am auzit. În mod normal, corpul omenesc are tendinţa de a se mişca înainte: în felul acesta mergem din loc în loc şi în această direcţie se concentrează simţurile noastre. Dar când este confruntat cu dezordinea produsă de ritmul rock, corpul reacţionează mişcându-se nu înainte, cum facem de obicei, ci dintr-o parte în alta. Această mişcare dintr-o parte în alta este pasul de bază din dans. Aşa cum se exprimă Louis, acesta este „un semn care trădează faptul că muzica a avut un efect dezorientativ asupra ritmurilor din corpul ascultătorului”. 97

Poate că aţi făcut experienţa de a vizita, posibil cu unii prieteni care sfinţesc duminica, o biserică unde muzica pune accentul pe o formă puternic ritmată. Dacă este aşa, aţi văzut, probabil, multe persoane cu ochii închişi şi mâinile ridicate în timp ce se derula muzica. Poate că aţi observat, de asemenea, că ei se legănau adesea, dintr-o parte în alta.

Ajunşi aici, poate este de folos să punem o întrebare. Dacă muzica puternic ritmată are un efect dominant asupra minţii ascultătorului, are vreo importanţă dacă acest fel de muzică este cântată cu texte creştine? Vârâtă adânc, în acest soi de muzică se află o forţă manipulativă inerentă. Este acesta un mijloc potrivit prin care să poată fi transmis planul de mântuire?

Ca să răspundem la această întrebare, trebuie mai întâi să răspundem la alta: A folosit vreodată Dumnezeu forţa? Răspunsul este clar. Dacă El ar fi ales să folosească forţa, ar fi făcut-o de mult şi în felul acesta ar fi evitat întreaga problemă a lumii căzute în păcat şi necesitatea jertfei de pe Golgota.

Şi acum, ultima întrebare este: putem noi să facem lucrarea lui Dumnezeu folosind un mijloc pe care El nu-l poate folosi?

Cu mult timp în urmă, Ellen White a atras atenţia asupra crizei care se va ivi în muzica evanghelică, scurt timp înainte de revenirea lui Iisus.

„Domnul doreşte să aibă ordine şi disciplină în serviciul Său, nu agitaţie şi neorânduială", a spus ea, adăugând că „chiar înainte de încheierea timpului de probă" vor fi „strigăte, tobe, muzică şi dans. Cugetele fiinţelor raţionale vor deveni atât de confuze încât nu vor mai putea fi capabile să ia hotărâri drepte. Şi aceasta va fi numită lucrarea Duhului Sfânt..."

„Duhul Sfânt nu se descoperă niciodată prin aceste metode, într-un asemenea vacarm asurzitor. Este o invenţie a lui Satana pentru a ascunde metodele sale ingenioase de a face lipsit de efect... adevărul sfinţitor pentru acest timp".

Ea a adăugat o cugetare la care ar trebui să medităm mai mult şi care răsună cu o semnificaţie profundă în urechile unui fost comentator radio care-şi aminteşte bine cum pot fi introduse uneori anumite informaţii în sunetul asurzitor al unui concert de muzică rock: „un vacarm înnebunitor izbeşte simţurile... Puterile uneltelor satanice se unesc cu neorânduiala şi gălăgia ca să aibă un carnaval şi acolo se consideră a fi lucrarea Duhului Sfânt... Nu trebuie dată nicio încurajare acestui fel de mehinare". 98

Chiar înainte de încheierea timpului de probă, cuvintele ei stăruie în minte pline de semnificaţie. Când se va ivi această situaţie, putem să ştim că sfârşitul este aproape.

Nu numai că Ellen White a atras atenţia asupra tehnicilor concepute să manipuleze mintea, dar în apostazia *Alfa*, ea le-a asociat cu ocultismul, avertizând pe adventiştii din acea vreme că ei aveau să se teamă de puteri mai mari decât cele omeneşti. În această luptă pentru sufletul adventismului, Lucifer chemase în ajutor forţe din domeniul supranatural. „Satana foloseşte toată ştiinţa procedând în aşa fel încât să câştige de partea sa cât mai multe suflete.

Îngerii lui se amestecă printre oameni şi-i instruiesc în tainele răutăţii. Aceşti îngeri decăzuţi vor atrage după ei mulţi discipoli, vor discuta cu oamenii şi vor stabili principii cât se poate de false, conducând sufletele pe cărările amăgirii”. 99

Pe lângă vrăjmaşii din rândul oamenilor, Satana a chemat în ajutor puteri din lumea întunericului. Eroarea omenească şi forţa supranaturală au format o stranie fuziune în care linia de despărţire dintre cele două a devenit foarte neclară. Agăţându-se de eroare, fiinţele omeneşti s-au aliat cu puterile răului într-un fel de care nici măcar nu şi-au dat seama. Poate că, procedând astfel, ei au făcut din propriile lor vieţi canale prin care Satana să poată introduce forţele supranaturale la un nivel nevăzut în mod obişnuit.

V

Împreună cu biserica pe care o iubea, Ellen White cobora acum într-o criză atât de mare, încât ea se întreba, în mod deschis, dacă *n* va putea supravieţui. Trecuseră cinci ani preţioşi, ani de pase. şi helşug, şi biserica lui Dumnezeu, care trebuia să prindă momentul prielnic pentru vestirea soliei sale de importanţă vitală, se lupta, în schimb, derutată, pentru menţinerea adevărurilor sale fundamentale. Cele mai mari instituţii ale sale erau pe cale să fie pierdute. Spiritul Profetic era ţinta unui atac din ce în ce mai puternic, atât pe faţă, cât şi pe ascuns, din partea unor minţi capabile care erau în legătură cu Sanatoriul din Battle Creek. Chiar şi Tabernacolul, construit în parte cu contribuţia membrilor credincioşi şi a cetăţenilor din B attle Creek, era obiectul unei lupte pentru putere. În acest timp, teoriile false erau prezentate drept o lumină nouă, într-o formă atât de subtilă încât au derutat atât pe elevii de la colegiu, cât şi pe lucrătorii ocazionali. Asemenea unui vapor, biserica străbătea acum un ocean neliniştit, învăluit în ceaţă, pe care Ellen White 3 vedea presărat cu munţi plutitori de gheaţă.

VI

Momentul prielnic al bisericii, care durase atât de mult, este acum aproape de încheiere. În Orientul îndepărtat, tensiunile dintre Rusia şi Japonia provoacă dezlănţuirea unui război şi acest război poate să producă mari schimbări în lume. Dacă învinge Japonia, o naţiune asiatică va demonstra că poate să învingă o putere europeană, fapt pe care înaltul Comandament japonez îl va ţine minte mult timp. Şi dacă Rusia este învinsă, un instigator nerăbdător, numit Vladimir Lenin, va striga în favoarea revoluţiei.

După mai urmează iunie 1905. În Battle Creek, certurile şi intrigile dovedesc un efort continuu de a schimba adventismul. Între timp, în jumătate de lume, uşa istorica a prilejului de a vesti evanghelia se închide cu o izbitură puternică. În canalul de Est al strâmtorii Coreene, exact la nord de insula stâncoasă Tsushima, amiralul Togo dă comandă flotei japoneze să se aranjeze în formaţiune de luptă, fapt care va revoluţiona tehnica de luptă în războiul naval modern”.

Cu îndrăzneală, el îşi aşază întreaga flotă într-o singură linie, ieşind în întâmpinarea flotei baltice ruse care se apropie. Fiecare tun de pe vasele sale poate acum să fie folosit contra nefericiţilor ruşi şi când comanda se dezlănţuie, flota rusă încetează să mai existe.

Este o victorie răsunătoare care va fi reamintită treizeci şi cinci de ani mai târziu, când Japonia se decide să înceapă războiul cu Statele Unite. Rusia cedează sudul Manciuriei. Japonia ocupă Coreea, neîndrăznind nimeni să-i conteste puterea. Asemenea unor gheţari plutitori simbolici, din scrierile Ellenei White, lumea se clatină înfiorată, dă la o parte o mică avalanşă de gheaţă, apoi, cu putere irezistibilă se rostogoleşte încet, răsturnându-se.

În Rusia, Lenin aprinde primele flăcări ale comunismului care se apropie. În Asia, echilibrul puterii se înclină spre o Japonie puternică, încrezătoare în sine. Evenimentele se succed unul după altul şi nu vor înceta până ce războiul şi revoluţia vor închide, pentru un timp, posibilităţile de evanghelizare ale unei mari părţi din omenire.

Este limpede că generalul Lucifer şi-a asumat personal comanda asaltului care se desfăşoară împotriva lucrării lui Dumnezeu. Nimic altceva nu poate să explice strălucirea atacului care urmează să aibă loc.

Există un principiu în război, că atunci când duşmanul a suferit pierderii, trebuie să-l loveşti din nou, cât mai aproape, în acelaşi loc. În 1904, ideile lui Kellogg au atacat doctrina Sanctuarului lăsându-i pe mulţi în încurcătură. Dacă Lucifer gândeşte ca un general, oricine se poate aştepta să vadă cum Sanctuarul este atacat din nou.

Este exact ceea ce urmează să se întâmple şi metoda sa este fascinantă.

Încă o dată el alege un conducător spiritual proeminent.

Ca şi mai înainte, el se foloseşte de un adventist.

Dar, de data aceasta, ca şi cum ar vrea să-şi ia toate măsurile posibile, el se foloseşte de un binecunoscut pastor.

Dumnezeu nu ţi-a încredinţat ţie această solie».

I

Albion Fox Ballenger era un predicator înnăscut, un bărbat bine făcut, în ciuda unei mustăţi stufoase, crescută peste măsură şi când vorbea, oamenii îl ascultau de obicei cu atenţie. E puţin probabil să fi fost vreo conferinţă în America de Nord unde el să nu fie prezent ca vorbitor la mtalinirile în corturi şi cartea sa „Power for Witnessing" (Puterea de a mărturisi) era bine cunoscută. Atrăgător şi plăcut, el scria din când în când poezii şi putea să vorbească cu o blândeţe dezarmantă, încât a nu-l crede părea a fi aproape tot una cu a nu te încrede în propriile tale simţuri.

Curând aceasta avea să devină, într-adevăr, o problemă. Ballenger avea o asemenea putere de atracţie încât putea să-i convingă pe oamenii necugetaţi să ajungă la concluzii nechibzuite.

La 16 martie 1905, fratele Daniells, preşedintele Conferinţei Generale, i-a scris fratelui W.C. White, care se afla atunci în California, cu privire la o situaţie primejdioasă. Fratele Ballenger, trimis de curând în Anglia ca evanghelist şi conducător al unetmisiuni, a început să spună unele lucruri ciudate cu privire la doctrina Sanctuarului, idei asemănătoare acelora care, cu 18 ani mai înainte, îl făcuseră pe D.M. Canright să se despartă de biserică. Aparent, Ballenger îşi câştigase repede adepţi. Bisericile din Irlanda, Walles şi Anglia de Nord, exact acelea prin care trecuse respectivul, erau acum în mare zarvă. În Birmingham şi în alte locuri, unii dintre fraţii conducători începeau să aibă brusc „dificultăţi serioase" cu privire la subiectul Sanctuarului.100 Fratele Eugene W. Farnsworth încercase cu disperare să îndrepte lucrurile şi acum bietul om părea să-şi fi ieşit din fire când i-a scris lui Daniells cerând ajutor. Potrivit propriilor cuvinte ale lui Farnsworth, citate de Daniells în scrisoarea lui către fratele White:. „Fratele Ballenger este într-o stare a minţii care, după părerea mea, fi face cu totul nepotrivit să predice solia. În ultimul timp el a studiat foarte mult problema Sanctuarului şi a ajuns la concluzia… că, atunci când El (Hristos) s-a înălţat la cer, a intrat imediat în Sfânta Sfintelor şi că şi-a început lucrarea Sa în acel loc, chiar atunci. El ia texte ca cele din Evrei 6, 19 şi le compară cu douăzeci şi cinci sau treizeci de expresii de acelaşi fel din Vechiul Testament, unde el susţine că, de fiecare dată, termenul „dincolo de perdeaua dinlăuntru „înseamnă Sfânta Sfintelor…"

„El vede limpede că vederile sale nu pot fi făcute să se potrivească cu Mărturiile”, spunea Farnsworth, adăugând că între Ballenger şi Ellen White există „o deosebire de neîmpăcat”, evidentă chiar şi pentru Ballenger însuşi. [Notă expl.: Ballengerasusţinuteăevrei6: 19 – 20 descrie intrarea lui Iisus „dineolă de perdeaua dinlăuntru” şi pentru că există o perdea între Sfânta şi Sfânta Sfintelor, aceasta înseamnă că, la înălţarea Sa, El a intrat în Sfânta Sfintelor. Argumentul său nu ţine cont de Evrei 9: 3, care spune lămurit că există două perdele în Sanctuar, una dintre ele fiind la uşa din afara Sfintei. El ignoră de asemenea puternica limpezime a lui Daniel 7, care ne vine imediat în minte. În cele din urmă, el nu ţine seama de faptul că Dumnezeu a fost zugrăvit în Biblie şi în alte locuri decât în Sfânta Sfintelor. În Ezechiel 10 tronul lui Dumnezeu apare pentru un timp, mai degrabă în Sfânta decât în Sfânta Sfintelor şi Ezechiel 9 descrie „slava Dumnezeului lui Israel” care părăseşte pe heruvimul pe care era şi zăboveşte în pragul casei”. Se pare că Ballenger nu a înţeles că tronul lui Dumnezeu poate, şi chiar aşa şi face, să se deplaseze pretutindeni!]101

Merită să ne oprim pentru o clipă ca să înţelegem ce spunea Ballenger. El susţinea că la înălţarea Sa, Hristos a mers direct în Locul prea sfânt din Sanctuarul ceresc, o declaraţie pe care, în prezent, unii o consideră de mică importanţă. Pe vremea aceea însă a sunat ca un clopot de alarmă la cartierul general al bisericii şi pe bună dreptate: ea ducea la o concluzie cu totul deosebită de punctele de credinţă stabilite pentru AZŞ.

Pionierii, inclusiv Ellen White, susţineau că la înălţarea Sa Iisus a intrat în Locul sfânt pentru o lucrare foarte specifică şi necesară. Ei au crezut că în anul 1844 El a intrat în Locul prea sfânt ca să înceapă judecata. Susţinând că Iisus a mers direct în Locul prea sfânt, Ballenger nu a luat în seamă întreaga lucrare a lui Hristos în Locul sfânt şi nici ce s-a întâmplat în 1844. Hristos nu putea să intre atunci în Locul prea sfânt, susţinea cu insistenţă, pentru că El a fost întotdeauna acolo.

Într-o vreme când termeni ca Locul sfânt şi Locul prea sfânt sunt adesea înlocuiţi cu denumiri ca „faze ale lucrării lui Hristos”, suntem îndreptăţiţi să ne întrebăm de ce subiectul misiunii lui Hristos fu Locul sfânt a neliniştit în aşa măsură pe conducătorii bisericii din anul 1905. Răspunsul, aşa cum îl vom vedea redat în acest capitol, este că problema nu este una de mică importanţă. Ea este de o importanţă

considerabilă.

Ellen White şi ceilalţi pionieri ai bisericii au crezut că Sanctuarul din cer este exact ceea ce a spus Biblia că este, un loc foarte real cu trei părţi distincte: o curte, Locul sfânt şi Locul prea sfânt. Aşa cum vom vedea imediat, fiecare din aceste despărţituri are o semnificaţie. Ele ilustrează întregul plan al salvării. Omiţând una din ele, pierdem claritatea soliei advente.

Curtea reprezintă pocăinţa şi mărturisirea păcatului. Locul sfânt adaugă acesteia lucrarea lui Hristos de sfinţire, în care poporul lui Dumnezeu acceptă neprihănirea dăruită de El, cu toate schimbările de comportament pe care le subînţelege. Lucrarea Sa din Locul sfânt este deci o parte de importanţă vitală în pregătirea poporului Său pentru judecată. În schimb Locul prea sfânt descoperă judecata însăşi, în care vieţile celor care se roagă pentru mântuire sunt comparate cu etalonul Legii lui Dumnezeu. În felul acesta, Sanctuarul ilustrează un proces prin care trebuie să treacă fiecare credincios din orice vreme. Prin omiterea unui singur element, întregul edificiu se prăbuşeşte.

Asemenea tuturor ilustraţiilor divine şi aceasta este impresionantă prin claritatea ei. Adevărul Sanctuarului este un subiect atât de clar încât se pune întrebarea cum poate o fiinţă omenească, în stare să raţioneze, să nu-şi dea seama de el. Dacă Locul prea sfânt ilustrează judecata şi dacă lucrarea lui Hristos în Locul sfânt reprezintă lucrarea Sa în pregătirea noastră pentru judecată, atunci niciun om cu mintea întreagă nu ar trebui să înlăture lucrarea din Locul sfânt ca fiind lipsită de importanţă. Respingeţi această idee şi veţi sta singuri în faţa judecăţii. Ca să-şi dorească aşa ceva, o persoană ar trebui să nu fie capabilă să gândească. Şi totuşi, în 1905, acesta a fost efectul celor predicate de Ballenger.

Deci fiecare compartiment al Sanctuarului, atât cel ceresc, cât şi cel pământesc, înseamnă ceva. Fiecare are de a face cu paşi care se succed unul după altul în pregătirea noastră de a-l întâmpina pe Domnul. Ignoră unul din ei, iespinge-l ori dă-l la o parte politicos, cu un limbaj pe înţelesul tuturor, şi generaţia de la sfârşitul timpului poate să se găsească fără pregătirea spirituală necesară pentru a face faţă încercărilor acelei vremi. Şi, în 1905, cugetătorii AZŞ erau încă destul de aproape de rădăcinile adventismului ca să-şi dea seama de aceasta.

Cu siguranţă că Eugene Farnsworth a putut să observe eroarea. El fusese botezat la sfârşitul iernii, la Wa – Hliington New Hampshire,

într-o copcă tăiată în gheaţa de i i ix: a 60 cm. grosime a lacului şi nu avea intenţia să devină confuz cu privire la un principiu de bază cum era cel al Sanctuarului. Nici Daniells nu voia asaoeva.

După ce a analizat scrisoarea lui Farnsworth, el i-a scris fratelui White, întrebându-l direct cum ar trebui să trateze denominaţia problema creată de Ballenger. „Aş fi bucuros să-l scoatem din Marea Britanie/ îşi dădea el cu părerea, „dar ce putem face cu el aici este mai mult decât aş putea spune în prezent”. Pare ciudat cum un om care a fost toată viaţa lui de partea soliei advente, a putut acum să-şi schimbe convingerea cu privire la o asemenea problemă. Sanctuarul este stâlpul central al întregii mişcări, dacă-l îndepărtezi totul se prăbuşeşte”.

„Îl cunoşti pe acest frate şi ai vreun sfat de dat?” 102 Desigur, fratele White îl cunoştea pe Ballenger şi tot aşa şi Ellen White. Aceasta nu era prima lui încercare de a denatura adevărul despre punctele de bază ale credinţei advente. Cu câţiva ani mai înainte, în timp ce ocupa funcţia de editor adjunct la revista pentru libertate religioasă a denominaţiunii, el îşi însuşise ideea că biserica ar trebui

)» *i* săsefacămai atrăgătoare renunţând să mai pună accentul pe învăţăturile care o deosebeau de celelalte religii. Se prea poate ca Ellen White să-şi fi adus aminte foarte bine de acel bărbat cu o înfăţişare tinerească şi o mustaţă imensă: cu acea ocazie, ideea sa greşită fusese cauza uneia dintre cele mai impresionante viziuni pe care le-a avut vreodată. Ea a intrat în istoria adventismului sub numele de viziunea de la Salamanca.

În noiembrie 1890, Ellen White participase la întrunirea din Statul Pennsylvania, ţinută la Salamanca, New York, de-a lungul frontierei dintre state. A fost o vreme urâtă, ploaia rece transformându-se în zăpadă şi ea a răcit în timpul călătoriei. Starea ei s-a înrăutăţit la Salamanca în aşa măsură încât fiecare (inclusiv ea) a crezut că trebuie să se întoarcă acasă ca să-şi revină. „Bolnavă, obosită şi descurajată”, în cele din urmă ea a îngenuncheat, într-o noapte, lângă patul ei ca să se roage, temându-se, în forul ei intim, că nu ar avea tăria să facă drumul înapoi.

„Nu spusesem încă niciun cuvânt”, a povestit ea mai târziu, „când întreaga încăpere a părut să se umple de o lumină caldă, argintie şi durerea şi descurajarea mi-au dispărut”. 103 Apoi ea a fost luată în viziune, în care a văzut dureroasele amănunte ale unei greşeli care era

pe punctul de a fi săvârşită de unii conducători ai bisericii: ei voiau să propună ca unele dintre cele mai distinctive puncte de credinţă ale adventismului să fie înlăturate din jurnalul de libertate religioasă al bisericii, pentru a obţine aprobarea cititorilor neadventişti.

Totuşi, nu doar cele descoperite ei au făcut experienţa atât de remarcabilă. Ceea ce a făcut ca viziunea de la Salamanca să fie unică nu a fost conţinutul ei, ci felul în

A.

care a fost adusă la cunoştinţă. În lunile care au urmat, ea a încercat de repetate ori să povestească viziunea. De fiecare dată îşi începea cu uşurinţă solia, ca apoi să-şi dea seama că este incapabilă să-şi reamintească celelalte amănunte. Pentru cei ce o ascultau, experienţa poate că părea ciudată, poate că de fapt le-a dat prilejul să se întrebe dacă într-adevăr avea de povestit o viziune. Dar pentru istoric (şi pentru avocatul care caută dovezi convingătoare), evenimentul este o mină de aur pentru că, încercând fără succes să povestească viziunea, ea a demonstrat în realitate că a avut o viziune cu multe luni înainte de a avea loc evenimentul care-i fusese descris cu atâta precizie.

Vizita la Salamanca a avut loc în noiembrie 1890. Au trecut patru luni. Pe deplin sănătoasă, ea şi-a continuat călătoria ţinând conferinţe la întrunirile religioase şi a făcut chiar şi o pauză ca să viziteze splendidele Luray Caverns, din Virginia. În martie, anul următor, s-a reîntors la Battle Creek ca să asiste la sesiunea de primăvară a Conferinţei Generale. Târziu, într-o Sâmbătă după amiază, fratele Olsena întrebat-o dacă şi-a plănuit săiaparte la întrunirea pastorilor ce urma să aibă loc duminică dimineaţa devreme. Simţindu-se obosită, ea a răspuns că s-a gândit să lase întrunirea pe seama lui.

În acea noapte de Sâmbătă spre duminică, în timp ce Ellen White se odihnea în camera ei, un grup de conducători ai bisericii au mers la Casa de Editură, au intrat în biroul particular al directorului şi au închis uşa după ei, pentru o întrunire secretă. Unul dintre cei prezenţi era Albion Fox Ballenger, inteligentul şi ambiţiosul secretar al Asociaţiei Naţionale pentru Libertate Religioasă, atunci în vârstă de treizeci de ani.

Dincolo de uşile închise ale biroului lui Clement Eldridge, cei prezenţi au început să examineze o idee pe care o susţinea Ballenger.

Pe vremea aceea biserica publica un jurnal de libertate religioasă, intitulat „American Santinel”. De ce să nu fie făcut jurnalul mai accesibil publicului prin înlăturarea numelui de AZşdin cuprinsul titlului de pe prima pagină? De ce să nu se meargă chiar un pas mai departe şi să îndepărteze orice referire cu privire la doctrinele distinctive cum ar fi cea a Sabatului? Făcând cajurnalul să pară a fi nedenominaţional, „oamenii importanţi din lume l-ar susţine”. În jurul cercului feţele străluceau de entuziasm. Grupul „a început să lucreze la un plan tactic care să facă din Santinel un succes de public”. 104

Oamenii s-au întrunit fără ştirea Ellenei White. Dar în acea noapte ciudată s-a mai întâmplat ceva necunoscut de ei. În jurul orei 3 dimineaţa, Ellen White a fost trezită de un înger care i-a cerut să ia parte la întrunirea de dimineaţă a pastorilor, cu un scop special: trebuia să descopere viziunea de la Salamanca. Niciodată până atunci nu fusese capabilă să-i descrie în mod public amănuntele. De data aceasta ea avea să le expună cu o claritate grăitoare, pentru că viziunea care-i fusese dată cu mult timp în urmă la Salamanca dovedea că descoperise în amănunţime evenimentele intruriirii ţinute în biroul lui Eldridge în noaptea care trecuse!

La ora 5: 30 dimineaţa, pastorii şi lucrătorii s-au adunat, printre ei fiind şi Ballenger şi colaboratorii lui. Neaşteptându-se s-o vadă pe Ellen White, ei au deschis întrunirea, când, deodată, ea a intrat repede înăuntru cu un teanc de manuscrise sub braţ. „Ce s-a întâmplat soră White?” a exclamat fratele Olsen, „ai o solie pentru noi?” 105

„Într-adevăr, am”, a răspuns ea. „Când am fost la Salamanca, Domnul mi-a arătat o întrunire la Battle Creek” 106 şi apoi, cu amănunte precise, ea a descris ideile care fuseseră discutate în noaptea precedentă şi atitudinile celor care fuseseră prezenţi.

În limbaj modern, Albion Fox Ballenger a rămas cu gura căscată. Cu lacrimi în ochi şi „profund afectat”, el s-a ridicat în picioare şi a spus: „eu am fost la această întrunire la o oră târzie şi sora White a descris-o cu precizie. Noaptea trecută au fost spuse chiar cuvintele pe care ea declară că le-a auzit exprimate. Atitudinea mea în această problemă a fost greşită...” 107

Evenimentul dramatic al acelei clipe a luat o nouă întorsătură. Era evident că până în acel moment Ellen White nu ştiuse că întrunirea văzută de ea în viziune avusese loc chiar în noaptea care trecuse. Pe măsură ce Ballenger dezvăluia evenimentul, ea se uita la el cuprinsă de

uimire. Unii dintre cei prezenţi au povestit mai târziu, „nu voi uita niciodată privirea de nedumerire de pe faţa acestei admirabile femei, în timp ce-l privea pe fratele Ballenger şi exclamă: Noaptea trecută!" 108 Ballenger nu a fost singurul care a confirmat „exactitatea relatării ei. Şi Eldridge a luat aceeaşi atitudine. „Şi eu am fost la întrunire... Dacă ar fi trebuit să fac o descriere a tot ceea ce a avut loc precum şi a atitudinii personale a celor prezenţi, nu aş fi putut – o face atât de exact şi de corect cum a făcut-o sora White... îmi dau seama că am greşit".

[Notă expl.: Sunt pe deplin conştient că unii critici ai acestei povestiri susţin că W.C. White a fost la întrunirea secretă sică i-a povestit maniei sale ce s-a întâmplat, dându-i astfel posibilitatea să „descrie" întrunirea în dimineaţa următoare. Un moment de gândire înlătură însă acest argument. Atât Ballenger cât şi Eldridge au fost cu adevărat surprinşi s-o audă pe Ellen White descriind cu atâta precizie discuţialor din noaptea trecută. Dacă W.C. White ar fi fost prezent la întrunire ei ar fi presupus aproape cu certitudine că el era sursa informaţiei ei şi cu greu s-ar fi arătat atât de surprinşi. Cel puţin după unele relatări, Ballenger şi ceilalţi au fost mişcaţi până la lacrimi. Nu puteai să te aştepţi la o asemenea reacţie dacă ar fi existat vreo explicaţie omenească posibilă cu privire la ce s-a întâmplat în acea duminică dimineaţa la Battle Creek.]109

Evenimente de felul acestuia pot fi de ajutor pentru a explica de ce atât de multă lume a acceptat-o ca profet al Domnului. Din păcate, ei au neglijat adesea să-i urmeze sfatul (o aberaţie pe care am putea-o numi bizară dacă nu am face şi noi de multe ori aceeaşi greşeală), dar cei care au experimentat evenimente, asemenea întrunirii de la Battle Creek, au văzut prea mult supranatural ca să n-o creadă şi să fie cu adevărat liniştiţi în această privinţă.

Odată, unui împăjaţ asirian i s-a spus (destul de posibil de către generalul Naaman care avea motive personale să ştie) că există un profet în Israel care ar putea să dezvăluie sfaturile de război ţinute la reşedinţele cele mai secrete ale împăratului. În 1905 a existat de asemenea un profet în Israel. Repetate evenimente supranaturale au dezvăluit că Dumnezeu veghea asupra bunului mers al lucrării Sale cu grijă deosebită şi totuşi prea adesea sfatul Său era prea repede uitat. În Battle Creek, în timpul unei intervenţii divine evidente, Ballenger mărturisise cu lacrimi în ochi că greşise. Acum, patrusprezece ani mai

târziu, el se găsea din nou dus departe de solia pe care odată o recunoscuse ca adevărată şi de data aceasta avea să alunece prea departe ca să se mai poată întoarce.

n

Stânca pe care Albion Fox Ballenger era acum pe cale să naufragieze era mai întinsă decât doar problema Sanctuarului. Încrustat în ea se afla alt punct în litigiu: vorbise oare Domnul prin Ellen White? Şi dacă era aşa, putea oare Spiritul Profetic să fie acceptat ca o sursă de autoritate când erau discutate probleme de doctrină?

Un slujitor al bisericii ar putea, dacă siguranţa funcţiei i-ar cere-o, să vorbească din vârful buzelor despre ea, prezentând-o ca pe o creştină consacrată ale cărei scrieri au fost o reală binecuvântare, în timp ce, în ascuns, să-şi rezerve dreptul de a decide dacă în problemele de doctrină ea a fost ceva mai mult decât oricare alt scriitor credincios. Aceste rezerve ascunse se vor da pe faţă la amvon, în mod inevitabil, pentru că niciun pastor nu ar putea să predice cu convingere despre un subiect pe care el însuşi l-ar socoti îndoielnic. Dar de câte ori s-a întâmplat aşa ceva, adventismul a fost confruntat cu o criză. Apocalipsa 12, 7 spune lămurit că ultima biserică a lui Dumnezeu va fi binecuvântată cu darul profeţiei. Dar dacă Spiritul Profetic ar fi atât de incomplet, încât să nu aibă autoritate dpetrinală, poate oare adventismul să pretindă, cu adevărat, că îndeplineşte cele scrise în Apocalipsa 12, 17?

Pentru Ballenger, care a pus în încurcătură bisericile din toată Anglia cu adevărul Sanctuarului, acesta a apărut ca un dezacord pe care nu a putut să-l ascundă cu abilitate timp mai îndelungat, pentru că nimic în scrierile Ellenei White nu era mai limpede decât poziţia ei cu privire la Sanctuar.

„Textul din Scriptură care mai presus de toate a fost atât temelia cât şi stâlpul central al credinţei advente a fost declaraţia: Până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi, apoi Sfântul Locaş va fi curăţit” 110

„Slujirea preotului, în tot cursul anului, în prima încăpere a Sanctuarului, „dincolo de perdeaua”, care forma uşa şi despărţea Locul sfânt de curtea din afară, reprezenta lucrarea de slujire în care a intrat Hristos la înălţarea Sa... Timp de optsprezece secole această lucrare de slujire a continuat în prima încăpere a Sanctuarului”. 111

Nicio exprimare nu ar putea fi mai clară. Dacă Ellen White era

solul, care susţinea ea că este, timp de 1800 de ani Iisus a îndeplinit o misiune de importanţă vitală în Locul sfânt. În 1844 El „a intrat în Locul prea sfânt al Sanctuarului ceresc ca să îndeplinească lucrarea de încheiere a ispăşirii, în vederea pregătirii pentru revenirea Sa”. U2

Aceasta era acum problema pe care Ballenger o punea în discuţie, lăsând în urma lui biserici dezbinate. Este important deci să punem o întrebare: era ea corectă din punct de vedere biblic? Existau două încăperi în Sanctuarul din ceruri şi a intrat Hristos în anul 1844 în Locul prea sfânt?

Căutând un răspuns la aceste întrebări vom ajunge chiar la izvoarele adventismului.

m

În toamna lui 1844, peste o sută de mii de persoane s-au numit ei înşişi adventişti. Ei erau un grup selectat, provenind dintr-o întreagă varietate de denommaţiuni: baptişti, metodişti, prezbiterieni, Uniunea creştină, atenţia lor fiind atrasă de un text din cartea lui Daniel: „Până vor trece două mii trei sute de seri şi dimineţi, apoi sfântul Locaş va fi curăţit”.

Acest text, aflat în Daniel 8, 14, a atras interesul cercetătorilor serioşi ai Bibliei, timp de sute de ani. Încă din secolul al 9-lea, un renumit rabin, numit Nahowendi, a susţinut ideea că cele 2300 de „zile” din Daniel 8, 14 prezic de fapt 2300 de ani de evenimente profetice. Mulţi alţii i s-au alăturat în această convingere, printre ei fiind şi faimosul om de ştiinţă şi cercetător biblic, Isaac New

N *fii 7*

ton. În anii 1840, un profesor de ebraică de la Universitatea din New York a fost de acord în mod deschis că profeţia lui Daniel reprezintă o perioadă de 2300 de ani şi a declarat că această perioadă avea să se termine curând.

[Notă expl.: Recunoaşterea profesorului Bush este de două ori interesantă, pentru că, deşi el a intrat în controversă publică cu prezicerea lui William Miller referitoare la a doua venire a lui Hristos, el a fost totuşi de acord că cei 2300 de ani profetici sunt aproape de încheiere.]113

În felul acesta, timp de secole, o largă varietate de cercetători biblici au fost de acord că cele 2300 de „zile” ale lui Daniel preziceau în realitate 2300 de ani de evenimente mondiale şi că profeţia s-a dovedit impresionant de exactă, începând cu decretul unui rege persan, din

anul 45 7 înainte de Hristos, cei 2300 de ani profetici au prezis în mod corect chiar anul când Hristos avea să-şi înceapă misiunea Lui pe pământ şi chiar anul când avea să moară. Amândouă evenimentele s-au întâmplat cu precizie conform planului. Profeţia a putut, în felul acesta, să fie verificată cu istoria şi s-a dovedit cu precizie matematică că Iisus Hristos a venit exact când s-a presupus că avea să vină Mesia. (Aceasta poate să explice de asemenea cum înţelepţii din Persia, care probabil au avut acces la scrierile lui Daniel, au putut să vadă o stea nouă pe cerul de apus şi să recunoască în mod clar că ea vestea naşterea lui Mesia).

Dar asta nu era tot. De la punctul de pornire al anului 457 î.Hr., perioada celor 2300 de ani se întindea până departe, în timpurile moderne, terminându-se cu anul 1844 d.Hr. La acea dată, Daniel 8, 14 prezisese că avea să se întâmple ceva de importanţă vitală: „Până vor trece 2300 de seri şi dimineţi, apoi sfântul Locaş va fi curăţit".

Pe măsură ce anul 1844 se apropia, acest text a stârnit din nou interes deosebit. În întreaga lume, circa 2500 de predicatori au început să creadă, în mod greşit, că el prezicea timpul exact al revenirii Domnului. Profeţia celor 2300 de ani s-a dovedit a fi corectă. Calculul matematic cel mai simplu arată că ea avea să se împlinească în anul 1844. Greşeala lor era, mai degrabă, o interpretare greşită a evenimentului ce urma să aibă loc. Şi ei au făcut această greşeală pentru că, spre mijlocul anului 1844, niciun suflet de pe pământ nu părea să fi înţeles semnificaţia Sanctuarului ceresc.

William Miller, forţa din spatele mişcării advente, studiase profeţia lui Daniel timp de mai mulţi ani. Puţini oameni îşi dau seama azi de faptul că, în realitate, Miller a avut în vedere posibilitatea că Sanctuarul la care se referă Daniel 8, 14 ar putea fi cel din cer. El a renunţat însă la această idee şi modul cum a ajuns la concluzia sa greşită merită un moment de atenţie din partea noastră, pentru că este o greşeală pe care şi noi am putea s-o repetăm fără să vrem. Într-adevăr, chiar şi teologi cu diplome universitare au făcut la fel.

Miller a intrat în încurcătură cu un silogism de bază care se prezintă cam aşa:

— Daniel 8, 14 prezice curăţirea Sanctuarului...

— Dar Dumnezeu nu păcătuieşte, deci nimic din ceruri nu ar putea să aibă vreodată nevoie de curăţire...

— De aceea Sanctuarul din Daniel 8, 14 nu ar putea cu niciun

chip să se afle în ceruri...

Cu alte cuvinte, adevărata greşeală a lui William Miller nu a constat în stabilirea unei date pentru a doua venire a lui Hristos. Oricât de spectaculoasă a fost acea greşeală, în realitate, ea a fost doar un simptom a ceva mai profund. Miller a greşit pentru că el a tras concluzia că Sanctuarul ceresc mi-ar fi avut niciodată nevoie de curăţire.

Făcând această greşeală, Miller s-a pus singur în situaţia de a greşi din nou. Dacă Sanctuarul descris în Daniel 8; 14 nu era id ceruri, atunci pământul era cel care trebuia să fie „curăţit" la revenirea lui Hristos. Aceasta a fost o greşeală obişnuită, susţinută de mulţi creştini în epoca lui Miller. El nu a inventat greşeala, el doar nu a reuşit s-o îndrepte. Şi nu a reuşit pentru că nu a înţeles adevărul despre Sanctuarul ceresc.

Ca urmare, pe 22 octombrie 1844, peste o sută de mii de oameni au aşteptat să-L vadă pe Iisus şi au fost dezamăgiţi. „Apoi Sanctuarul va fi curăţit". Pentru a face ca solia adventă să-şi urmeze calea mai departe, poporul lui Dumnezeu trebuia să descopere de ce era nevoie să fie curăţit chiar şi Templul din ceruri. Şi când aveau să înţeleagă de ce, ei urmau să deschidă uşa către cea mai profundă teologie din întreaga credinţă creştină.

În dimineaţa de după dezamăgire, au rămas doar o mână de adventişti. Printre ei se afla şi un bărbat din partea de nord a New York-ului, numit Hiram Edson, care trăia într-o mică fermă din apropierea lui Erie Canal. În casa de pe ferma sa se adunase o grupă stingheră de oameni, tulburaţi de dezamăgirea trăită, dar care încercau încă să-şi menţină credinţa şi Edson însuşi avea să recunoască mai târziu că ajunsese faţă-n faţă cu întrebarea: „Există oare Dumnezeu?" 114

În acel moment de descuraj are avea doar un singur lucru care să-l susţină şi acesta era profeţia biblică. Cei 2300 de ani profetici nu puteau fi daţi la o parte, nici chiar după decepţia suferită. Nu se putea renunţa cu uşurinţă la ceva care prezisese cu atâta exactitate anul primei veniri a lui Iisus. îi rămăsese lui Edson doar o singură alternativă: dacă profeţia era încă în vigoare, atunci dezamăgirea de ieri nu era decât rezultatul propriei lor greşeli.

Dar unde era oare greşeala?

I-a dat atunci micului grup, care era adunat în jurul lui, un sfat

bun: de ce să nu se roage în privinţa aceasta şi să-i ceară Domnului să le dea o mai bună înţelegere? S-au retras în hambarul gol al şopronului de treierat, gol din cauză că, aşteptând a doua venire nu adunase în el recolta din acel an, şi s-au rugat acolo până ce au avut convingerea că răspunsul la rugăciunea lor avea să vină în curând.

Pentru Edson a fost îndeajuns. Îndată ce s-a simţit convins că aveau să primească răspunsul, el le-a propus să viziteze casele adventiştilor din apropiere şi să-i încurajeze cu această veste.

La 23 octombrie exista un loc în care un adventist nu dorea să se afle şi acesta era pe orice drum public. Ţara era plină de oameni care se simţeau enorm de uşuraţi pentru că nu-L văzuseră pe Domnul, despre care cântau în fiecare duminică, şi glumele lor batjocoritoare puteau fi auzite oricând le ieşea în cale un adventist. Puţini adventişti doreau să se expună unei asemenea provocări şi Edson nu făcea excepţie. Ca să stea departe de drum, împreună cu un prieten, a început să se plimbe de-a lungul fermei sale şi acolo, în lanul său de porumb, printre frunzele îngălbenite ce foşneau sub bătaia vântului de toamnă, şi-a simţit dintr-odată cugetul atras de un verset din Daniel.

Adventismul se născuse din Daniel 8, 14. Adventismul de ziua a şaptea era pe cale să se nască din versetul ce-i venise în minte lui Hiram Edson.

Peste ani, criticii teologiei advente au spus în bătaie de joc că un lan de porumb a fost un loc potrivit pentru ceea ce s-a întâmplat. Să ne oprim un moment ca să aruncăm o privire asupra versetului şi să vedem dacă el merită cu adevărat termenul de „corny” (învechit, răsuflat, de la „comfield” – lanul de porumb prin care s-a plimbat Edson)

„Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au aşezat nişte scaune de domnie. Şi un îmbătrânit de zile a şezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada; şi părul capului Lui era ca nişte lână curată; scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc şi roatele Lui ca un foc aprins”.

Această scenă care se găseşte în Daniel 7, 9 este o privire aruncată chiar în centrul cerului. Ea descrie pe „Cel îmbătrânit de zile” care nu este altcineva decât Dumnezeu

Tatăl stând pe un tron care străluceşte ca lumina focului, în jurul Lui sunt miliarde de fiinţe luminoase radiind de slava cerului. Apostolul Ioan descrie în „Apocalipsa” o mulţime impresionantă adunată în acest loc, o întindere pavată cu cristal, atât de imensă, încât

pare asemenea unui ocean şi care de asemenea străluceşte ca focul. Corny. Ca să folosească un aşa termen pentru acest cadru, cineva trebuie să aibă o teribil de înaltă părere despre el însuşi.

Acesta a fost versetul care a lucit ca un fulger în mintea lui Edson, în acea dimineaţă de toamnă, exact în apropierea oraşului – canal al Port Gibson-ului, New York. El descoperă pe Dumnezeu Tatăl pe tronul Său, dar dezvăluie de asemenea ceva neobişnuit cu privire la acest tron. Daniel 7, 9 descrie nişte roti de foc la el.

De ce?

De ce ar avea roţi tronul lui Dumnezeu?

Cu riscul de a exagera ceea ce este evident, există o singură raţiune de a pune roţi la ceva. Ca să poţi merge undeva!

La acest punct, cercetătorii savanţi ai Bibliei, plini de ei înşişi (sau de ele), ar putea să ne spună, afectând un surâs tolerant, că un asemenea limbaj este o metaforă biblică şi că nu putem să luăm citatul într-un sens prea literal. La care cercetătorul laic al Bibliei ar putea răspunde: „O, chiar? Atunci ce ar trebui, în mod exact, să nu iau în sens literal? Cerul? Pe Dumnezeu? Tronul lui Dumnezeu? Ori numai roţile de la tronul lui Dumnezeu? Ce trebuie să cred şi ce să dau la o parte ca fiind metaforă?"

În timp ce examinează această întrebare, savantul ar putea să aibă de a face cu altă problemă: cuvântul aramaic pentru roţi, care este folosit în Daniel 7, 9, este „galgal". El înseamnă ceea ce pare să însemne, adică roţi în sens literal. (Noua versiune King James, împreună cu alte traduceri moderne nu spune „roţile lui" cum o face versiunea King James, ci spune „roţile acestuia" făcând clar şi mai limpede înţelesul că roţile aparţin tronului).

Semnificaţia ar trebui să fie limpede. Cerul încearcă să ne spună ceva în cuvinte omeneşti atât de clare, încât noi nu ar trebui să le înţelegem greşit. În această scenă din cartea lui Daniel, Dumnezeu Tatăl se duce undeva.

Dar unde?

Şi de ce?

Daniel 7, 10 ne dă răspunsul: „Un râu de foc curgea şi ieşea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, şi zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile".

Pentru oricine a studiat vreodată sistemele comparative legale, această situaţie este evidentă. În vechea Anglie, unele înalte Curţi de

Justiţie nu stăteau pe scaune sau bănci. În schimb, ei stăteau pe saci mari umpluţi cu lână, care erau aşezaţi pe locul lor înainte ca judecata să poată începe. Ceva foarte asemănător avea loc în vechea jurisprudenţă ebraică: când se întruneau pentru judecată, cei 71 de membri ai Sinedriului stăteau cu picioarele încrucişate pe perne mari care erau „aşezate jos” pentru ei, în semicerc, pe podea. Acum Daniel vede „tronurile” de judecată „aşezate jos”. În sala de judecată sunt aduse registrele. Milioane de fiinţe sfinte, aşezate în ordine perfectă, aşteaptă să execute poruncile Curţii de judecată. „S-a ţinut judecata şi s-au deschis cărţile”. Pentru orice avocat care a pledat vreodată pentru un caz, descrierea este neîndoielnică; aceasta este o curte de judecată în plină sesiune. Judecata este pe cale să înceapă.

Concluzia este de neînlăturat. Daniel 7, 9 şil0, versetele care au apărut brusc în mintea lui Hiram la 23 octombrie 1844 descriu pregătirea pentru judecată.

Dar există ceva ce lipseşte în acest tribunal şi un avocat care ar examina atent sala de judecată ar observa imediat aceasta. Cineva lipseşte.

Dumnezeu Tatăl este acolo, învăluit în lumina de o strălucire orbitoare. Nenumăraţi îngeri stau gata. Sunt prezente şi alte persoane oficiale (Apocalipsa descrie 24 de bătrâni aşezaţi în jurul tronului lui Dumnezeu). Registrele sunt deschise. Dar acolo nu se află niciun judecător!

În Ioan 5, 22 se spune lămurit că: „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului”. Iar în Faptele Apostolilor 17, 31 scrie că „a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta”, acelaşi OM pe care Dumnezeu „L-a înviat din morţi”. Nu Tatăl este judecător în acest proces, ci Iisus.

Şi în Daniel 7, 10, Iisus încă nu a sosit.

El soseşte trei versete mai târziu, în Daniel 7, 13: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte şi iată că pe norii cerului a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile şi a fost adus înaintea Lui”.

A fost adus înaintea Lui. Iisus a fost adus în faţa Tatălui de o escortă de îngeri. În termeni clari, de neînlăturat, Daniel descrie pe Iisus mutându-se dintr-un loc din ceruri în altul, pentru scopul precis al începerii judecăţii.

Şi acesta este adevărul pe care a început să-l înţeleagă Edson, în acea dimineaţă de toamnă, pe ogorul fermei sale din vestul New York-ului. În aşteptarea lor plină de bucurie (dar greşită), mileriţii crezuseră că Daniel 7, 13 îl descrie pe Iisus venind pe norii cerului spre acest pământ. Brusc, Edson şi-a dat seama de greşeală. Iisus s-a dus undeva pe 22 octombrie 1844, dar destinaţia Lui nu a fost acest pământ, ci un loc foarte special din ceruri. Aproape că putem să-l auzim pe Edson exclamând: „Acesta a fost deci motivul pentru care n-a venit Iisus, ieri!”

IV

Totul se potrivea: cărţile deschise, îngerii prezenţi în calitate de martori, Dumnezeu Tatăl, învăluit de o splendoare regală, mutându-se în imensa sală de judecată a cerului. Fiul însoţit de un nor de fiinţe îngereşti intrând pentru a fi judecător. Ceva se întâmpla acolo, ceva ce amintea de un eveniment care se petrecea în Israel.

„Aceasta să vă fie o lege veşnică: în luna a şaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriţi sufletele, să nu faceţi nicio lucrare… căci în ziua aceasta preotul va face ispăşire pentru voi, ca să vă curăţiţi, ca să fiţi curăţiţi de toate păcatele voastre înaintea Domnului”.

O dată pe an, după cum scrie în Leveticul 16, 29 marele preot din Israel intra în Sfânta Sfintelor pentru un serviciu special, ca să cureţe sanctuarul lui Dumnezeu de păcatele mărturisite şi iertate, păcate care au fost trecute, prin credinţă, asupra Mielului lui Dumnezeu. După cum vom vedea, pe scurt, păcatele s-au acumulat în Sanctuar pentru că Dumnezeu însuşi, prin persoana lui Mesia, a purtat păcatele noastre. Pentru Israel, Ziua de Ispăşire a fost o ilustraţie vie a unui fapt, asupra căruia creştinii au meditat foarte rar: păcatul nu dispare în mod miraculos în momentul iertării, consecinţele lui există încă şi Cineva trebuie să ducă povara lor, cineva cu C mare, pentru că acel Cineva este Iisus.

Din acest motiv, Ziua de Ispăşire era un eveniment solemn în Israel. Ea dezvăluia că păcatul nu era un lucru de mică importanţă pe care să-ţi îngădui să-l comiţi cu nepăsare pentru că iertarea este atât de uşor de dobândit. Fiecare păcat provoca durere. Durea când era înfăptuit, durea din nou când micul animal cu ochii mari era înjunghiat şi murea pentru a ilustra venirea Mântuitorului şi a durut cel mai mult la locul numit Golgota, unde Fiul lui Dumnezeu avea să ia asupra Sa păcatele omenirii chiar până-n gura iadului. Toate acestea ieşeau

puternic în relief în Ziua Ispăşirii şi de aceea ziua aceasta era un timp de sinceră examinare de sine, de cercetare a inimii, pentru a vedea dacă toate erau aşa cum trebuie în faţa lui Dumnezeu. Cei care nu reuşeau să facă aşa, erau izgoniţi din Israel.

În felul acesta, Ziua de Ispăşire era mai mult decât o zi de curăţire, era şi o zi de judecată. Celor care doreau să fie curăţiţi le oferea această posibilitate. Păcatele lui Israel erau îndepărtate simbolic din Sanctuar şi puse pe capul unui ţap care-l reprezenta pe Satana, o ilustrare limpede că, la sfârşitul vremii, Satana va purta spre nimicire veşnică, păcatele celor răscumpăraţi. [Notă expl.: Criticii adventismului încearcă, uneori, în mod răuvoitor, să susţină că această zi face pe AZŞ adoratori ai Diavolului, pentru că noi îl facem astfel pe Satana „mântuitorul" nostru. Răspunsul este foarte uşor de dat. Mântuitorul nostru este Cel care ia asupra Sa păcatele noastre, noi I le dăm lui Iisus. Ce face El cu ele după aceea, îl priveşte pe El, nu pe noi.]115

Judecata. Ilustraţia nu putea să fie mai clară şi îngerul care i se arătase lui Daniel nu ar fi putut s-o facă mai uşor de înţeles. „Apoi Sanctuarul va fi curăţit". Ziua de Ispăşire a lui Israel ilustra ceva: la sfârşitul celor 2300 de ani, Iisus avea să facă ceea ce marele preot din Israel făcuse atâta vreme în mod simbolic. El avea să intre în Sfânta Sfintelor pentru cel din urmă act de împăcare, curăţind păcatele celor care participaseră la o sinceră examinare a sufletelor lor. Cerul avea să-şi pună sigiliul peste cei răscumpăraţi. Iar cei care aleseseră să rămână în păcat aveau să fie îndepărtaţi pentru totdeauna din poporul lui Dumnezeu.

Aceasta era Ziua de Ispăşire a cerului. Ea era de asemenea şi o zi de judecată. Iar Iisus urma să fie judecătorul.

Acesta a fost adevărul care, în lunile ce au urmat, avea să fie descoperit, în mod sistematic, de către întemeietorii AZŞ şi susţinut cu înflăcărare de Ellen G. White. Pe măsură ce marea luptă se apropia de sfârşitul ei, chiar şi Sanctuarul lui Dumnezeu avea să fie curăţit de păcatele acumulate în el, păcate luate de Iisus asupra Sa, pentru cei răscumpăraţi de El.

Această interpretare, poate mai mult decât oricare alta, ar putea să provoace o reacţie mânioasă din partea unor critici din afară (şi uneori şi din interiorul) adventismului, de aceea este necesar să răspundem la o întrebare: De ce în cerul fără de păcat ar fi vreodată

nevoie ca ceva să fie curăţit?

V

Are nevoie Sanctuarul din cer să fie curăţit?

Uneori, se poate da cel mai bun răspuns la o întrebare prin punerea altei întrebări. Ca să decidem dacă curăţirea Sanctuarului este biblică şi logică, întrebarea pe care trebuie s-o punem este următoarea: ce se întâmplă cu păcatele care sunt iertate?

Dacă punem această întrebare unui creştin oarecare, vom primi imediat, probabil, o variantă a următorului răspuns:

„Se duc, dispar. Din momentul iertării ele nu mai există”.

Dar este, într-adevăr, atât de simplu?

Am reprezentat odată un client care, în cea mai mare parte a timpului era un cetăţean model, felul de om pe care, probabil, ai vrea să-l ai ca vecin. Dar într-o noapte, m-a sunat la telefon ca să-mi spună că se afla în cea mai grea situaţie din viaţa lui. După ce zăbovise prea mult asupra unor momente fericite într-un bar local, făcuse greşeala să încerce să conducă maşina până acasă. Pe cale, a trecut linia drumului şi a lovit frontal o altă maşină. Era şi aşa destul de neplăcut dar, din nenorocire, s-a întâmplat ceva şi mai grav: în cealaltă maşină a murit un om. Cu alte cuvinte, nu a fost obişnuitul „bucluc”, violarea secţiunii 23102 (a) a Codului de circulaţie a vehiculelor din California. Era mai mult decât vina de a conduce sub influenţa alcoolului, era vorba de un accident cu omor prin imprudenţă. În acest caz, un juriu mai sever poate să decidă că a fost omor de gradul al 2-lea.

Acum să punem întrebarea care ne va ajuta să înţelegem ce se întâmplă cu păcatuliertat. Să presupunem că dimineaţa clientul meu se trezeşte în patul său din camera de gardă a spitalului închisorii, îşi dă seama ce a făcut şi spune cuvintele care sunt rostite atât de des când o persoană face o greşeală teribilă: „Oh, Dumnezeule, îmi pare aşa de rău!” Să presupunem că el înţelege răul pe care la făcut. Să presupunem că el se roagă pentru iertare şi izbăvire, în numele lui Iisus. Poate să fie iertat clientul meu?

Bineînţeles că poate. Dacă acest om nu ar avea posibilitatea să se căiască şi să fie mântuit, atunci Golgota nu este un loc atât de mare cât am crezut că este.

Dar în momentul iertării păcatul lui a dispărut în mod miraculos? Undeva, în sudul Californiei, în acea dimineaţă, trebuie să se pregătească un serviciu funebru. O mamă trebuie să explice copiilor

ei de ce tăticul nu va mai veni niciodată acasă. Înseamnă oare că iertarea obţinută de clientul meu va face ca înmormântarea să nu mai aibă loc?

În lumea adevărată, în care trăiesc oameni în carne şi oase, păcatul nu dispare chiar atât de uşor, chiar dacă a fost iertat. Urmările lui rămân. Uneori timp de secole. Alteori chiar timp de mii de ani.

În dimineaţa istoriei lumii, Avraam a făcut o greşeală clasică, de felul celei pe care şi noi suntem adesea tentaţi să o repetăm: el a decis că Dumnezeu nu putea să-şi îndeplinească făgăduinţa, fără un mic ajutor omenesc. Şi astfel, la îndemnul Sarei, el şi-a luat răspunderea de a aduce pe lume pe fiul pe care Dumnezeu i-l promisese. Curând şi-a dat seama că făcuse o greşeală tragică. Aproape imediat s-a produs dezbinare în familie. Curând, greşeala făcută i-a cauzat o durere profundă, când a trebuit să-şi trimită fiul, pe care-l iubea, departe, într-un pustiu neiertător. Fără îndoială că lui Abraam i-a părut rău de ce a făcut, dar durerea a rămas.

Şi a rămas, a rămas de fapt până aproape de timpul celei de-a doua veniri a lui Hristos, căci târziu, în secolul al douăzecilea, fiii lui Avraam aveau să se iscodească cu precauţie unul pe altul, cu privire la armele de care dispun în Orientul Mijlociu.

Păcatul Jiu dispare imediat, chiar dacă este iertat. Ori de câte ori facem un rău cuiva, noi punem în mişcare un şir de împrejurări, asupra cărora pierdem adesea controlul, şi împrejurările pot fi tot atât de durabile ca şi timpul. Aceasta înseamnă că doar la sfârşitul vremii va fi posibil să aflăm, în întregime, ce urmări a avut o faptă rea.

Înseamnă deci că judecata nu poate cu niciun chip să aibă loc până ce nu va veni sfârşitul vremii. Pentru a lua în considerare absolut toate urmările păcatului, până la sfârşit, judecata trebuie să fie ultimul eveniment, exact înainte de încheierea timpului de probă şi revenirea lui Iisus.

Toate acestea fac să fie limpede de ce omenirea are nevoie de un Mântuitor. Dacă păcatul nu dispare de la sine, doar pentru că ne pare rău, atunci „iertarea” noastră poate să aibă loc numai dacă Cineva ia asupra Sa povara păcatului nostru. Altcineva trebuie să poarte povara până la sfârşitul vremii. Aceasta a fost deci învăţătura de zi cu zi din curtea din afara Templului.

Dacă cineva din Israel păcătuia, el aducea un animal la uşa Cortului întâlnirii. Aici trebuia să înjunghie jertfa cu mâna lui. Preotul

stropea apoi sângele în Cortul întâlnirii. Păcatul iertat era depus, în mod simbolic, înaintea lui Dumnezeu. Păcatul nu dispărea, el avea să fie purtat de Dumnezeu însuşi!

Aceasta este ceea ce s-a întâmplat pe Golgota. Păcatul nu a dispărut acolo în mod miraculos, el a fost purtat de Mielul lui Dumnezeu. În 1 Petru 2, 24, apostolul spune clar că Iisus a purtat păcatele noastre: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim…"

„A purtat păcatele noastre". El nu le-a şters definitiv pe Golgota, el le-a purtat şi cuvintele alese de Petru sunt semnificative. Descriind ceea ce a făcut Iisus cu păcatele noastre, el ar fi putut să folosească cuvântul grec „appolumi" care înseamnă „a distruge". El nu a ales acest termen. În schimb, el a ales cuvântul grec „anapheroo", care înseamnă „a purta".

Noţiunea din cadrul Sanctuarului este limpede. Păcatul nostru trebuie să fie purtat de Cineva; noi avem nevoie de un purtător de păcate. În felul acesta, chiar şi Sanctuarul lui Dumnezeu devine poluat de păcat.

Sanctuarul poporului evreu a ilustrat aceasta cu o claritate de necombătut. O dată pe an, poporul iudeu vedea reprezentată în faţa lor metoda prin care Dumnezeu va scăpa, în cele din urmă, universul, de povara acumulată a păcatului. La fel ca Sanctuarul iudeu din vechime, Sanctuarul ceresc avea să fie curăţit. Şi Daniel 8, 14 nu numai că a prezis aceasta, el a prezis şi ziua precisă când avea să înceapă curăţirea.

Tot ce face Dumnezeu se dovedeşte a fi făcut conform unui măreţ program cosmic. Când Israel a părăsit Egiptul, el a făcut aşa „tocmai în ziua aceea" prezisă cu 400 de ani mai înainte! 116 Când Iisus a început să predice, El a anunţat că „s-a împlinit vremea". 117 Când a murit, aceasta s-a întâmplat chiar în ziua prezisă de simbolismul sanctuarului. Şi în Faptele Apostolilor 17, 31 se spune clar că acelaşi lucru avea să se întâmple şi cu judecata:

„Pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta…"

Judecata avea să înceapă într-o zi anumită, prezisă de profeţie. Pentru a vesti acest eveniment trebuia să existe un popor care să spună lumii întregi: „Temeţi-vă de

Dumnezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui…" 118

Vestind această solie, ei aveau să împărtăşească şi altora una dintre cele mai bune veşti din Evanghelie. Judecata care a început în anul 1844 nu a fost destinată să condamne pe cel pierdut, aceasta se va întâmpla mai târziu, în timpul celor o mie de ani. Această judecată a fost plănuită cu scopul de a-i dezvinovăţi pe cei răscumpăraţi. [Notă expl.: Rămân îndatorat Dr. Mervyn Maxwell pentru această frază şi noţiune. Ea este exprimată în cartea sa" Magnificent Disappointment", una dintre cele mai bune cărţi despre 1844, Sanctuar şi judecata de cercetare, pe care le-am citit vreodată. Ea este şi clară şi uşor de citit şi ar trebui să fie citită de fiecare adventist. El menţionează de asemenea că judecata de cercetare îl justifică şi pe Dumnezeu pentru că, într-o zi, va îngădui păcătoşilor iertaţi să intre în ceruri.]119

Dar în această judecată, Iisus este nu numai Judecătorul, El este şi Avocatul apărării pentru cei care acceptă mântuirea. Aşa cum vom vedea, când pledează El pşntru un caz, 9 face cu aţ-ta strălucire, încât păcaţe] a celor răscumpăraţi dispar, nu numai din înregistrările cerului, ele dispar şi din memorie!

VI

„Copilaşilor", scrie Ioanân 1 Ioan2, l, „vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Iisus Hristos, Cel neprihănit".

Un avocat. El în persoană apără cazul nostru...

Dar în Faptele Apostolilor 17, 31 scrie clar că El este şi Judecătorul. Cu alte cuvinte, în acest proces, Judecătorul nostru este şi apărătorul nostru.

În legile moderne nu există ceva asemănător. Noi avem judecători şi avem avocaţi ai apărării, dar niciodată nu i se permite unei persoane să îndeplinească amândouă funcţiile. Şi totuşi, înjudecata care a început în 1844, cazul fiecăruia va fi hotărât de aceeaşi Fiinţă care-i este şi apărător.

Aceasta ne îndreaptă atenţia spre una dintre cele mai bune veşti din Evanghelie. Când Iisus apără pe cineva în judecata finală, El o face cu atâta măiestrie încât amintirea fărădelegilor lui îi dispare din memorie!

În tot cursul istoriei, iertarea a avut întotdeauna un aspect dulce-amar. Da, desigur, putem să fim deplin încredinţaţi că Dumnezeu ne-a iertat, dar trăim încă plini de amintirea greşelilor noastre. Petru, atins în punctul slab de o ispită la care nu se aştepta, a vorbit urât

într-o dimineaţă de vineri, când s-a lepădat de Domnul. Deşi a fost iertat, el a purtat până în ziua morţii lui povara cumplită a părerii de rău că a dat greş tocmai atunci când Domnul a avut nevoie de el, mai mult decât oricând.

Asemenea experienţe sunt ceva obişnuit pentru întreaga rasă umană. Toţi avem amintiri pe care am dori cu disperare să le înlăturăm din minte – chiar şi după ce au fost iertate. Şi în această privinţă, adventismul oferă unele veşti extraordinar de bune, care vin direct din doctrina judecăţii de cercetare. Când judecata celor răscumpăraţi va fi terminată, greşelile lor vor fi şterse nu numai din cărţile cerului, ci şi din mintea lor. Ele vor dispărea din memorie.

Acest fapt poate să pară prea frumos ca să fie adevărat, dar este în întregime biblic. În Evrei 10, 16 – 17, Dumnezeu promite că: „voi pune legile Mele în inimile lor şi le voi scrie în mintea lor".

Această făgăduinţă apare din nou în Evrei 8 şi în Ieremia 31, iar în Isaia 43, 25 Dumnezeu ne asigură că: „Eu, Eu îţi şterg fărădelegile, pentru Mine şi nu-M voi mai aduce aminte de păcatele tale". Amintirea greşelilor noastre dispare chiar şi din mintea lui Dumnezeu. [Notă expl.: Dacă Dumnezeu nu-şi maipoate aduce aminte de păcatele noastre, este logic ca noi să nu putem s-o facem.]120 În Marea Luptă, pg.620, Ellen White descrie o vreme când, deşi sfinţii „au un sentiment profund al nevredniciei lor, ei nu mai au păcate ascunse de scos la iveală. Păcatele lor au fost aduse în faţa judecăţii şi au fost şterse şi ei nu mai pot să şi le reamintească". Într-o carte mai timpurie, ea redă aceasta într-un limbaj mai pitoresc convingător: „Păcatele lor au fost aduse în faţa judecăţii şi în dreptul lor a fost scrisă iertarea. Păcatele lor au fost aruncate în ţara uitării..." 121

Adventismul este acuzat uneori că-i lipseşte pe oameni de asigurarea deplină a mântuirii. Dacă această declaraţie a Ellenei White nu este plină peste măsură de o deplină asigurare, cu greu ne putem închipui care alta ar putea fi. Dar mai este încă ceva. Până acum, Sanctuarul a adus o veste bună pentru orice credincios. Acum se extinde ca să aducă veşti bune chiar şi pentru aceia în mijlocul cărora trăieşte credinciosul.

Judecata de cercetare nu purifică doar cărţile aducerilor aminte din ceruri, ci şi viaţa noastră. Şi pentru cei lângă care trăim, aceasta poate fi cea mai bună veste din toate.

Una dintre cele mai des repetate teme din Biblie este biruinţa asupra păcatului, nu într-un cer îndepărtat, ci şi aici şi acum, când şi alte fiinţe omeneşti pot beneficia de pe urma ei. În definitiv, o „Evanghelie” care oferă iertare fără biruinţă, numind-o totuşi „vestea cea bună”, este grozav de egoistă. Dacă cineva este absolvit de vina lui fără să fie scăpat de păcat, aceasta, poate fi o veste bună doar pentru el. Dar cu greu putem spune că este o veste bună pentru soţia lui (care la urma urmelor trebuie să trăiască alături de el). Probabil că nu este o veste bună pentru vecinii lui. Şi nu poate fi o veste bună nici măcar pentru câinele lui.

Dar menirea judecăţii de cercetare este să şteargă păcatul nu doar din cartea aduceriiaminte din ceruri, ci şi din viaţă!

„Iată, vine ziua, zice Domnul, în care… voi pune legile Mele în minţile lor şi le voi scrie în inimile lor”. Numai după această făgăduinţă a biruinţei în viaţă poate Dumnezeu să continue în Ieremia 31, 34 ca să spună că „nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor”. Aceeaşi legătură apare în Evrei 8 şi 10. Când păcatele sunt şterse în timpul judecăţii, ele sunt şterse şi din viaţă.

Această noţiune, care ne vine din doctrina Sanctuarului, are sens şi din punct de vedere legal. Chiar şi în tribunalele pământeşti, cea mai convingătoare dovadă este ce face o persoană şi nu ce spune. Tot aşa şi judecata din ceruri, viaţa cuiva este singura şi cea mai bună dovadă că el a acceptat cu adevărat mântuirea. „Şi iată Eu vin curând”, spune Iisus în Apoc.22, 12 „şi răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui”.

Din acest motiv, adventiştii au tras concluzia că adevărul Sanctuarului impunea credincioşilor un standard foarte înalt al comportării. Într-adevăr, ei nu se mai puteau angaja în unele lucruri în care mulţi, chiar de credinţă creştină, şi-au permis mult timp să se lase antrenaţi. Conduita care putea fi acceptabilă în alte vremuri, pur şi simplu, nu mai era potrivită pentru ziua Ispăşirii. Adventiştii au aplicat această convingere în multe direcţii practice, dintre care un exemplu va fi de ajuns: ei au adoptat un standard foarte modest cu privire la felul de a se îmbrăca.

va îmbrăcămintea simplă şi modestă în vremurile de urgenţă spirituală este o noţiune biblică. În tot timpul istoriei biblice, poporul lui Dumnezeu avea obiceiul să-şi scoată podoabele când simţeau o adâncă nevoie spirituală. Când Iacob s-a înapoiat ca să dea faţă cu

fratele său înstrăinat, el a cerut casei lui şi tuturor celor care erau cu el: „Scoateţi dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru, curăţiţi-vă şi schimbaţi-vă hainele...” 122

Nu era vorba aici de o situaţie lipsită de importanţă. Dintotdeauna el a ştiut că mâniosul său frate avea să rezolve problema moştenirii în familie prin uciderea lui.

Era vorba de viaţă sau de moarte şi aceasta l-a făcut să treacă în acea noapte printr-o luptă teribilă, pe care Biblia avea s-o compare mai târziu cu greauaâncercare a poporului lui Dumnezeu, prin care va trece exact înainte de a doua venire: „vremea strâmtorării lui Iacob”, o vreme de pericol cumplit şi rugăciune stăruitoare, caracterizată de o credinţă atât de puternică, încât nu avea să slăbească nici când şi-a dat seama că lupta cu Dumnezeu. Exact înainte de a se confrunta cu această situaţie grea, Iacob a luat o ultimă măsură ca să fie sigur că el şi familia lui nu avea să împiedice ajutorul cerului printr-un sentiment de mândrie: Curăţiţi-vă şi schimbaţi-vă hainele.

Este limpede că familia lui şi toţi cei care erau cu el, au înţeles exact ce înseamnă aceasta. „Ei au dat lui Iacob toţi dumnezeii străini care erau în mijlocul lor şi cerceii pe care îi purtau în urechi. Iacob i-a îngropat în pământ sub stejarul lui Sihem”.

Mai înainte de vremea strâmtorării lui Iacob, el şi familia lui au practicat reforma în îmbrăcăminte.

Ceva asemănător s-a întâmplat şi la poalele muntelui Sinai. „Şi Domnul a zis lui Moise: Spune copiilor lui Israel: Voi sunteţi un popor încăpăţânat; numai o clipă dacă M-aş sui în mijlocul tău, te-aş prăpădi. Aruncă-ţi acum podoabele de pe tine şi voi vedea ce-ţi voi face. Copiii lui Israel şi-au scos de pe ei podoabele şi-au plecat de la muntele Horeb”. 123

Învăţătura a fost cât se poate de limpede: când ai greşit faţă de Dumnezeu, nu este de loc momentul să tragi atenţia asupra persoanei tale.

De obicei, în decursul istoriei, poporul lui Dumnezeu a purtat bijuterii. Dar aceia care au fost cei mai aproape de Domnul şi-au dat seama cât de nepotrivită este, în realitate, slăvirea de sine. Petru, care a avut motive să ştie cât de puţin merităm să ne lăudăm singuri, a explicat aceasta cu blândeţe, dar fără echivoc: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletirea părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor; ci să fie omul ascuns al inimii,

în curăţie nepieritoare a unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu”. 124

Vorbind în mod abstract, nu e nimic rău în admirarea pietrelor şi metalelor preţioase pe care le-a făcut Dumnezeu. La urma urmelor, în ceruri, cei răscumpăraţi vor purta coroane. Dar există o diferenţă: în ceruri, coroanele nu ni le vom atribui singuri, ele ne vor fi date de Iisus. Şi când cei răscumpăraţi se vor opri să gândească cât au costat toate acestea, îşi vor lua coroanele şi le vor depune la picioarele Mântuitorului.

Aşa că, de-a lungul istoriei, poporul lui Dumnezeu s-a îmbrăcat simplu şi modest, când cerul le-a cerut să îndeplinească lucruri importante şi acum, o mână de oameni, atât de puţini încât, probabil, puteau fi număraţi pe degetele de la mâini, s-au pregătit să vestească cea mai puternică solie dată vreodată: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui”. 125 Nu e de mirare că bijuteriile au fost îndepărtate.

În mod inevitabil, convingerile lor au trecut şi asupra altor domenii ale vieţii: administrarea banilor, îngrijirea sănătăţii, dieta, chiar şi asupra clipelor de relaxare, ultimele care, în definitiv, pot să nu fie chiar atât de deosebite. Într-o vreme când nivelul răutăţii neruşinate era doar o slabă prevestire a dezordinii în plin progres de azi, primii adventişti au recomandat un standard mai înalt pentru „distracţiile” celor care aşteptau să vadă chipul lui Dumnezeu.

Suntem îndreptăţiţi să ne întrebăm, cu cât mai semnificative se dovedesc a fi astăzi preocupările lor?

va

A existat un sanctuar, sau n-a existat? [Notă expl.: Ellen White a crezut în mod categoric aceasta împreună cu

Pavel şi cu Ioan, scriitorul Apocalipsei”. Aşa cum sanctuarul de pe pământ avea două despărţituri, Sfânta şi Sfânta Sfintelor, tot aşa şi în sanctuarul din cer există două locuri sfinte… Apostolului Ioan i s-a permis, în sfântă viziune, să intre în cer şi acolo el a văzut sfeşnicul şi altarul tămâierii şi pe măsură ce Templul lui Dumnezeu se deschidea, el a văzut de asemenea şi Chivotul Legământului Său… Pavel declară că modelul a fost Sanctuarul original care este în cer. Ioan mărturiseşte că l-a văzut în cer.”]126

Şi ce importanţă a avut?

A.F. Ballenger a ridicat problema că pentru mulţi oameni

evlavioşi de pe scaunele bisericii, aceasta ar putea să pară atât de lipsită de importanţă încât cu greu ar merita să fie discutată, ca să nu mai vorbim de criza ce ar isca-o. Sfânta sau Sfânta Sfintelor, spunea el, cui îi pasă unde a intrat Hristos în anul 31 d.Hr. şi dacă aceasta este situaţia, atunci ce atâta tărăboi cu privire la anul 1844? Important este doar că El se află în ceruri, nu-i aşa?

Aşa să fie?

Ar trebui să ne reamintim că Sanctuarul nu a fost inventat de Hiram Edson sau Ellen Harmon ori de O.R.L. Crosier. El nu a fost inventat nici măcar de Moise. El a fost descoperit lui Moise de Dumnezeu însuşi. Când a dat Legea Sa, Dumnezeu a trebuit, cumva, să explice oamenilor cu mintea întunecată ceva atât de complicat, încât nu putea fi înţeles pe deplin nici măcar de îngerii necăzuţi în păcat. Păcatul era, după definiţia biblică, o taină. Totuşi pentru ca oamenii să facă o alegere inteligentă, trebuiau să înţeleagă ce era într-adevăr păcatul şi cum avea să oprească Dumnezeu, în cele din urmă, această oribilă forţă neînduplecată. Cu alte cuvinte, ei trebuiau să aibă o completă cunoaştere a ceva ce alcătuia cea mai complexă problemă din întregul univers.

De multe ori, cele mai complicate evenimente pot fi făcute uşor de înţeles dacă se reduce totul la o diagramă. La tribunal, o simplă schiţă poate adesea să explice probleme complicate celor 12 juraţi somnoroşi (şi uneori şi unui judecător somnoros). Profesorii schiţează, în mod obişnuit, orice, de la mitoza celulară (procesul de înmulţire al celulelor) până la economia Keynesiană. O imagine este desigur mult mai valoroasă decât o mie de cuvinte şi, pe Sinai, Dumnezeu a recurs la o diagramă ca să explice cum avea El să rezolve complicata taină a păcatului. A ales să se folosească de ceva care, în mod real, orice fiinţă omenească de pe pământ putea să priceapă repede: o clădire cu două încăperi şi o curte înconjurătoare. Aici, cu doar câteva obiecte puse unde trebuia, El avea să ducă simbolismul la o profunzime niciodată închipuită mai înainte de mintea omului. Avea să arate ce se întâmplă cu păcatul mărturisit şi iertat. Avea să demonstreze, cu strălucire, nevoia omenirii de un Mântuitor. Avea să arate că păcatul este deosebit de durabil şi să ilustreze de ce chiar pentru cei care au trăitcu mult timp în urmă, judecata avea să aibă loc aproape de sfârşitul istoriei omenirii, când vor putea fi văzute efectele finale ale păcatului.

De acum, cititorul atent se prea poate să-şi fi dat seama de

concluzia la care vrem să ajungem: dacă păcatul şi mântuirea sunt taine altfel de neînţeles pentru mintea omenească, dacă Sanctuarul este ceea ce a ales Dumnezeu ca să schiţeze aceste taine, pentru a putea să le înţelegem, atunci poate că este absolut necesar să luăm ilustraţia exact cum a dat-o El, fără înflorituri omeneşti, şi fără a ceda îndemnului egocentric de a „reinterpreta" adevărul descoperit de Dumnezeu, cu alte cuvinte, de a ne înăbuşi mândria şi a accepta ilustraţia Sanctuarului exact în felul în care l-a înfăţişat El. Curtea. Locul sfânt. Locul prea sfânt. Şi, da, chiar Daniel 8, 14 şi 1844.

Şi totuşi Albion Fox Ballenger, un proeminent pastor adventist, nu a mai putut înţelege acest adevăr. [Notă expl.: Agitaţia provocată de Ballenger ne reaminteşte ce s-a întâmplat în timpul Contra-Reformei.

Daniel 8, 9 se referă la puterea „unui corn mic" care „s-a înălţat până la căpeteniaoştirii". Teologii Reformei au înţeles că nu era vorba de o putere păgână, ci de o apostazie din interiorul bisericii pe care ei au identificat-o în mod deschis cu puterea papală.

Totuşi doi teoreticieni iezuiţi au neutralizat cu multă abilitate această idee în minţile multor protestanţi, oferind două explicaţii alternative. Unul din ei spunea că Daniel 8, 10 a fost împlinit de un dictator meschin, numit Antiochus Epifanul, care, pentru un timp, a invadat templul iudeu. Celălalt oferea soluţia contrară: apostazia prezisă de Daniel 8 aparţinea viitorului, spunea el şi nu a avut loc încă. Alegeţi ce vreţi. Fiecare teorie îndepărta pe Daniel 8, în mod convenabil, de la solia sa adevărată şi minunea minunilor, mulţi creştini şi-au însuşit una sau alta din aceste idei!

În 1905, o „alternativă" tot atât de fantezistă în ce priveşte adevărul Sanctuarului a fost oferită de Ballenger şi efectul rătăcirii lui a coincis.cu cel al Contra-Reformei iezuite, 350 de ani mai înainte. Ea a întunecat adevărul Sanctuarului şi astfel a contribuit la ascunderea realităţii că „micul corn" văzut de Daniel era de fapt o apostazie din interiorul credinţei creştine!]127

De-a lungul Angliei, a lăsat biserică după biserică dezbinată şi confuză, pe măsură ce stârnea îndoieli cu privire la solia Sanctuarului şi acum fraţii se întrebau cum să procedeze cu el.

Ellen G. White avea puţine îndoieli. În mijlocul lui mai 1905, în timp ce lua parte la sesiunea Conferinţei Generale din Takoma Park, ea l-a văzut din întâmplare pe Ballenger şi i-a transmis o solie precisă. „Tu eşti cel pe care mi l-a arătat Domnul la Salamanca", a declarat ea.

„Teoriile tale care au o mulţime de fire încâlcite şi au nevoie de multe explicaţii, nu sunt adevărate şi nu trebuie să fie prezentate înaintea poporului lui Dumnezeu… Noi trebuie să rămânem cu toţii credincioşi adevărului stabilit despre Sanctuar”. 128

Răspunsul lui Ballenger a fost acela de a se întruni cu un comitet de douăzeci şi cinci de conducători denominaţionali, care au întocmit un document numit de el „Cele nouă teze”. Convingerile adventiste cu privire la Sanctuar erau greşite „în aproape fiecare punct cardinal”, afirma el şi în special pleda împotriva ideii că, imediat după înălţare, Hristos şi-a îndeplinit lucrarea Sa în prima încăpere a Sanctuarului.129 Dacă se urmărea raţionamentul lui Ballenger, profeţia celor 2300 de zile cădea de la sine şi odată cu ea şi solia lui 1844. Judecata de cercetare devenea dintr-odată o încurcătură teologică care trebuia uitată cât mai repede posibil. Aşa cum declarase A.G. Daniells, „totul se prăbuşeşte” şi nimeni altul nu a văzut aceasta mai limpede decât Ellen White.

„Dacă este acceptată această solie, va submina stâlpii credinţei noastre”, a spus ea câteva zile mai târziu. „Aceia care încearcă să introducă teorii care ar putea să clintească stâlpii credinţei noastre în ce priveşte Sanctuarul… acţionează ca nişte orbi. Ei caută să introducă îndoieli şi să lase poporul lui Dumnezeu dezorientat, fără niciun punct de sprijin…

Opreşte-te chiar acolo unde te afli, pentru că Dumnezeu nu ţi-a încredinţat ţie această solie ca s-o dai poporului”. 130

Există ceva ciudat în ceea ce priveşte această mărturie pentru Ballenger. Observaţi cum îşi alege cuvintele. Ea a spus lămurit că aceia care aduseseră confuzie în biserică cu privire la Sanctuar au căutat „să introducă îndoieli” care aveau „să lase poporul Lui Dumnezeu dezorientat”. Căci una este să devii confuz şi să răspândeşti inconştient confuzia. Dar să cauţi să introduci îndoieli, asta este cu totul altceva. Este ceva făcut cu bună – ştiinţă. Când cineva caută „să lase poporul dezorientat”, înseamnă că el are intenţia să facă ceea ce face.

De ce?

De ce ar vrea cineva să facă aşa ceva?

Şi de ce să aleagă calea care putea să ducă la distrugerea adventismului cu maximum de eficienţă?

IX

Ballenger şi-a scris singur istoria unei vieţi plină de patos.

Inteligent, dotat, un vorbitor foarte căutat la întrunirile în aer liber, el avea tot ce-i trebuia ca să devină un luptător pentru mişcarea adventă. Duhul lui Dumnezeu îi vorbise în mod personal în împrejurări atât de clar supranaturale, încât să-l mişte până la lacrimi. Dar Ballenger s-a jucat cu îndoiala aşa cum cineva ar putea să fugă după un curcubeu şi într-o zi s-a jucat prea mult. Curcubeul exista doar în mintea lui şi îl urmărise la fel ca un orb.

Ballenger avea o mare putere de influenţă, atât a cuvintelor, cât şi-a emoţiilor şi părea să fi înţeles că oamenii vor susţine adesea pe cel oprimat, chiar împotriva adevărului religios şi când a părăsit adventismul a jucat rolul unui adevărat martir scriind o carte intitulată „Cast out for the Cross of Christ”. (Alungat de la crucea lui Hristos).

Interesant este că şi Kellogg a putut să folosi exact aceeaşi tactică. După ce a scos Sanatoriul din Battle Creek de sub autoritatea bisericii, a putut încă să vorbească convingător despre cum „a căzut cu faţa la pământ şi a plâns” din cauza nedreptăţilor pe care, pretindea el, i le-au făcut fraţii Daniells şi Willie White. Canright, de asemenea îşi luase o adevărată figură de martir atunci când părăsise credinţa adventă.

Toţi cei care au părăsit biserica au repetat, în general, acelaşi sistem: promiteau în mod solemn că nu vor produce necazuri bisericii, numai pentru a începe un atac intens împotriva adventismului curând după plecarea lor. Canright scrisese o carte pe această temă şi tot aşa a făcut şi Ballenger, şi din Riverside, California, el şi fratele său au trâmbiţat material de propagandă antiadventist, într-o foaie intitulată „The Gathering Cau” (Chemarea care ne adună). „Fratele B allenger a buimăcit minţile cu imensa sa înşiruire de versete”, a scris odată Ellen White în jurnalul său. „Aceste versete sunt adevărate, dar el le-a pus acolo unde nu-şi au locul. Noi am avut de a face cu multe persoane care au venit cu exact aceleaşi interpretări... gata să tulbure minţile multora prin vorbăria lor şi prin abundenta lor înşiruire de versete, pe care le-au aplicat greşit ca să se potrivească cu propriile lor idei. Este prea târziu în istoria acestui pământ ca să mai născocim ceva nou”. 131

Oricât ar părea de ciudat, erau totuşi unii oameni care îi ascultau. Era ceva aproape imposibil de explicat. Oamenii care se bucuraseră de cea mai mare lumină religioasă din istorie erau acum în primejdie din cauza unor rătăciri care puteau să-i ţină prinşi în capcană fără ca măcar să-şi dea seama. De aproape 2000 de ani,

creştinii psalmodiaseră avertizarea biblică privitoare la amăgiri atât de subtile, încât să poată să-i înşele, dacă este cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. La fel ca Petru, generaţie după generaţie de credincioşi au declarat cu solemnitate înaintea Domnului că aşa ceva s-ar putea întâmpla cu alţii, dar niciodată cu ei. Şi totuşi aşa se întâmplase acum şi Ellen White a dezvăluit aspectele unei mari apostazii: „Multe stele, pe care le-am admirat pentru strălucirea lor, vor dispărea în întuneric. Pleava va fi dusă de vânt, asemenea unui nor, chiar din locurile în care noi vedem doar grămezi de grâu curat”. 132

„Care, am întrebat eu, poate fi scopul?” a exclamat ea pe 30 octombrie, 1903. „Mereu am întrebat şi întotdeauna am primit aceeaşi instrucţiune: niciodată să nu laşi un suflet neavertizat”. 133

Niciodată să nu laşi un suflet neavertizat. În mijlocul celor mai grele încercări, poporul lui Dumnezeu trebuie să facă tot ce-i stă în putinţă, ca să nu piardă niciodată vreun prilej de a vesti adevărul. Căci acum lupta era pe viaţă şi pe moarte. Lucrarea lui Dumnezeu fusese pusă la încercare prin ceea ce Ellen White a numit „*alfa* unor erezii teribile” 134 şi apoi ea a adăugat o avertizare pentru viitor. Va veni o altă apostazie mai primejdioasă pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Alfa venise. *Omega* aşteaptă undeva, în viitor. Şi Ellen White a „tremurat pentru poporul nostru”. 135

Omega i

„Ce-a fost va mai fi şi ce s-a făcut, se va mai face, nu este nimic nou sub soare”. 136

S-a spus că aceia care nu reuşesc săâhveţe din istorie, sunt condamnaţi să-i repete greşelile. Pentru adventiştii de ziua a şaptea, această declaraţie este mai mult decât o zicală. Ea este o certitudine.

La începutul acestui secol, biserica a fost confruntată cu o problemă de proporţii masive: pierderea celor mai importante instituţii şi paralizarea lucrării medicale, vitală pentru biserică: apostazie pe scară mare printre cei mai influenţi oameni ai ei; construirea de clădiri prea mari pentru unele instituţii, având drept urmare scăderea spiritualităţii, în timp ce lucrarea din ţările sărace se lupta pentru supravieţuire; atacuri împotriva adevărurilor fundamentale cum ar fi cel al Sanctuarului şi un efort coordonat depus de un grup bine organizat ca să ia în stăpânire conducerea bisericii.

În joc era identitatea şi misiunea poporului care îşi luase numele de adventişti de ziua a şaptea. Forţe puternice au încercat să

modifice doctrina şi să obţină controlul asupra conducerii denominaţiunii. Şi în cursul acestei crize, Ellen White a scris o avertizare pentru o generaţie viitoare: ceva asemănător se va întâmpla din nou şi chiar pe o scară mai mare.

„Să nu vă amăgiţi, unii se vor lepăda de credinţă ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile demonilor. Avem acum înaintea noastră pe *Alfa* acestui pericol. *Omega* va avea un caracter şi mai înfiorător”. 137

Timp de decenii, adventiştii au făcut fel de fel de presupuneri cu privire la ce ar putea să fie apostazia *Omega*. Unii oameni dornici să nu ia în considerare problema prin plasarea ei, fără riscuri, în trecut, susţin că aceasta a avut loc când denominaţia a pierdut Sanatoriul din Battle Creek. Ar fi uşor să acceptăm această asigurare liniştitoare, dar ea nu se potriveşte, pur şi simplu, cu ce s-a întâmplat în trecut. Când Ellen White a dat avertismentul cu privire la *Omega*, Sanatoriul era deja pe punctul de a fi pierdut, (chiar în 1906 Kellogg avea să spună bisericii, cu grosolănie, că instituţia nu a fost a ei şi „niciodată nu putea să fie” pentru că ea a aparţinut „publicului”.) Dacă *Omega* a fost pierderea acestei instituţii, de ce nu a spus ea niciodată că se întâmplase de a? Ea nu a spus niciodată aşa ceva pentru un motiv foarte bine întemeiat: până târziu, în 1915, când a murit ea, pur şi simplu, *Omega* încă nu apăruse. [Notă expl.: în vremea lui Kellogg, unele persoane au trecut printr-o experienţă *Omega* personală, când au apostaziat, așa cum a notat E.G.W. În jurnalul ei în August 1904. Dar *Omega* personală era foarte diferită de *Omega* finală care ameninţa întreaga biserică, un eveniment pe care noi îi putem numi de asemenea şi „zguduirea”. Așa cum menţionează Prof. Mervyn Maxwell, ciclul *Alfa-Omega* s-a întâmplat de multe ori în adventism şi se va mai întâmpla, spune E.G.W.mereu şi mereu”. Astfel că, lecţiile din vremea lui Kellogg nu pot fi clasate ca doar întâmplări ce aparţin istoriei bisericii AZŞ].138

Fiul ei, W.C. White a crezut în mod cert că Omega încă nu apăruse. Târziu, în anii 1930, fratele White (care a lucrat ca asistent administrativ al mamei sale în timpul crizei *Alfa*) a emis o declaraţie intitulată „*Alfa şi Omega*” şi catalogată de „White Estate” ca documentul QA-31-B-7. În această declaraţie, el a spus că „în ultimii 30 de ani” unii au identificat în mod greşit diferite evenimente ca fiind *Omega* şi că „niciuna din problemele prezentate mie ca fiind *Omega* nu

mi s-a părut a se potrivi situaţiei”. „Am avut întotdeauna impresia”, a spus el, „că atunci când va veni apostazia *Omega*, ea va prezenta două caracteristici, ceva asemănător apostaziei *Alfa*. Mişcarea denumită apostazia *Alfa* a inclus un plan, temeinic întocmit, din partea marelui adversar al adevărului, de a introduce o doctrină falsă care să lovească în chiar esenţa credinţei creştine. Ea a inclus de asemenea şi un efort persistent şi puternic susţinut de a prelua conducerea acestui popor de la Comitetul Conferinţei Generale şi a o plasa în mâinile altora”.

Analiza fratelui White este, cel puţin, demnă de luat în seamă. În definitiv, el a trăit în timpul apostaziei *Alfa* şi, probabil, a fost mai aproape de mama sa decât oricare altul care a trăit atunci. Târziu, în mijlocul anilor 1930, el nu a crezut că *Omega* apăruse deja, dar când avea să apară, el se aştepta să dea pe faţă două aspecte ce puteau fi recunoscute:

1. Ea avea să conţină o formă de erezie doctrinală şi
2. Avea să constituie o încercare politică de a obţine controlul asupra bisericii.

Astfel, după părerea sa, *Omega*, la fel ca *Alfa*, avea să fie o provocare din interior, o provocare aflată încă în viitor.

Dacă ne gândim bine, pur şi simplu, nu putem să situăm apostazia *Omega* într-un convenabil trecut îndepărtat. În mijlocul unei crize atât de mari încât a determinat pierderea a două mari instituţii şi o apostazie masivă, Ellen White a spus că *Omega va* avea „un caracter şi mai înfiorător” şi că a „tremurat” pentru poporul nostru. Oricât de rea a fost apostazia *Alfa*, *Omega* va fi şi mai rea. Nimic din trecutul nostru îndepărtat nu se potriveşte cu această descriere. Apostazia *Alfa* a fost o erezie doctrinală care a venit din interior. Ea a depus un puternic efort de a lua în stăpânire biserica, din interior. Dacă *Alfa* şi *Omega* sunt suficient de asemănătoare ca să fie legate de litere din acelaşi alfabet şi apostazia omega va trebui să fie ceva asemănător.

Puneţi ideile fratelui White alături de declaraţiile mamei sale şi le veţi putea completa cu încă şi mai multe amănunte. Ellen White a spus că *Omega* va fi de „un caracter şi mai înfiorător”. Dacă, aşa cum a spus W.C. White, erezia doctrinală va fi un element al apostaziei *Omega*, atunci ar trebui să căutăm abateri doctrinale care diferă în mod surprinzător de adventismul istoric.

În 1981, cartea mea *Omega* a arătat posibilitatea unei primejdii viitoare pentru biserică. Spre surpriza mea, nu oricine a fost încântat

să audă aceasta. Un număr oarecare de critici zeloşi s-au simţit ofensaţi şi s-au manifestat uneori în tonuri surprinzător de emotive pentru nişte scolastici. Un profesor a publicat învinuirea că ce am scris în carte este incorect din punct de vedere istoric, o critică care m-ar fi necăjit mai mult dacă nu aş fi avut şansa să văd o copie a manuscrisului iniţial pentru articolul său, în care el a făcut repetate referinţe adnotate despre

J.H. Kellogg.

Din fericire, în tot acest timp am primit sprijin moral prin numeroase apeluri telefonice de la cei care au trăit la Battle Creek. Toţi (inclusiv o doamnă care a fost rudă cu Kellogg şi care încă mai primea subvenţii plătite de trustul Kellogg) auconfimat că cele relatate în carte sunt, într-adevăr, corecte. Una dintre cele mai plăcute amintiri din această perioadă a fost o întrunire în aer liber unde critici pricepuţi ai cărţii şi-au rezervat o zi de dezbateri ca să se plângă cu privire la presupusele ei inexactităţi. Deodată s-a ridicat un bărbat în vârstă de 102 ani, cu mintea încă ageră pentru anii săi. „Nu ştiu unde aţi fost voi toţi în anul 1905", a declarat el celor aproximativ patruzeci de critici, „dar eu aveam atunci 25 de ani şi-mi amintesc foarte bine aceste întâmplări. Cartea le redă exact aşa cum s-au întâmplat". Mi s-a spus că întrunirea a fost apoi suspendată şi oamenii au plecat acasă.

Şi acum să ne întoarcem la cea mai importantă datorie a noastră: ce putem să învăţăm din apostazia *Alfa*, care ar putea să ne ajute să recunoaştem apostazia *Omega*?

n

„În cartea Templul Viu' este prezentată *Alfa* unor erezii fatale", spunea ea. „*Omega* îi va urma şi va fi primită de aceia care nu sunt dispuşi să ia aminte la avertizările date de Dumnezeu". 139

Omega. Ceva avea încă să vină, suficient de asemănătoare apostaziei *Alfa*, încât să justifice legătura celor două evenimente prin litere luate din alfabetul obişnuit. A fost o avertizare ascunsă, rostită într-o situaţie dificilă de criză devorantă, când ea aproape că nu avea timp decât pentru problemele prezentului. Şi totuşi a dat suficiente amănunte care să-l facă în stare pe cercetătorul atent să recunoască problema când se va repeta.

Într-o fascinantă serie de documente, numite „Mărturii speciale, seriile B", ea daunele caracteristici care merită să fie citite. Pe măsură ce le examinăm, ne simţim asemenea unui ofiţer din serviciul secret

care tocmai a descoperit o copie după ordinele de luptă ale inamicului.

„Vrăjmaşul sufletelor a căutat să introducă ipoteza că printre AZŞ trebuie să aibă loc o mare reformă şi că această reformă ar consta în renunţarea la doctrinele care sunt stâlpii de bază ai credinţei noastre şi angajarea într-un proces de reorganizare. Dacă o asemenea reformă ar avea loc, care ar fi rezultatul? Principiile adevărului pe care Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, le-a dat bisericii rămăşiţei ar fi înlăturate. Religia noastră ar fi schimbată. Principiile fundamentale care au susţinut lucrarea în ultimii cincizeci de ani ar fi socotite o eroare. Ar fi stabilită o nouă organizaţie. Ar fi scrise cărţi ale noii ordini. Ar fi introdus un sistem de filosofie intelectuală. Întemeietorii acestui sistem ar merge în oraşe şi ar face o lucrare extraordinară. Sabatul, bineînţeles, va fi tratat cu uşurinţă şi la fel şi Dumnezeu care l-a creat. Nimic nu ar fi îngăduit să stea în calea mişcării celei noi”. 140

În timpul celui de al II-lea război mondial, aliaţii au izbutit să descifreze codul japonez J.N.25 prin care au putut să citească ordinele de acţiune japoneze, inclusiv pe cel care preciza locul exact în care se afla foarte capabilul amiral japonez Yamamoto, chiar în ziua când au doborât avionul lui. Posedarea acestei informaţii le-a dat avantaje enorme.

Echivalentul descifrării codului este pentru biserică posedarea „Mărturiilor speciale”.

Acest document este o descriere amănunţită a unor forţe care încearcă să distrugă adventismul după un plan foarte iscusit. El loveşte toate bazele. Observaţi cum începe. Adventiştii simt o obligaţie specială de a examina declaraţiile cu privire la o „nouă lumină” pentru că în felul acesta a început denominaţia şi apostazia demascată de Ellen White se dă drept o „nouă lumină” care oferă ceva „mai bun” decât adevărurile stabilite ale adventismului. Cu alte cuvinte, principiile fundamentale care au dus la întemeierea bisericii AZŞ, „ar fi socotite o eroare”.

Concomitent cu aceasta ar fi o campanie bine orchestrată pentru a convinge majoritatea membrilor bisericii că noua concepţie este corectă. Ar fi difuzate „cărţi ale noii ordini” pornindu-se o cruciadă de influenţare a minţii şi credinciosiei membrilor bisericii.

Printr-o acţiune capabilă în mod special să ademenească pe cei mai educaţi şi înstăriţi, „filosofia intelectuală” ar înlocui pe furiş credinţa simplă în înţelesul limpede al Sf. Scripturi. Şi aşa cum s-a

văzut şi în apostazia *Alfa*, aceste eforturi ar fi îndreptate în mod special către tineretul bisericii.

Pe măsură ce planul ar ajunge la maturitate, prezenţa sa ar fi dezvăluită prin prăbuşirea standardelor. Sabatul, spre ekemplu, „ar fi tratat cu uşurinţă”.

În cele din urmă, ca să încerce toate aceste schimbări, ar fi folosite forţe politice pentru că „nimic nu ar fi îngăduit să stea în calea mişcării celei noi”. Utilizând pretextul unei „noi lumini”, forţe puternice ar căuta să silească biserica lui Dumnezeu să ia o nouă înfăţişare, de nerecunoscut.

Imposibil? Nu, în conformitate cu istoria. Ceva asemănător s-a şi întâmplat odată. Şi după cum a declarat Ellen White, toate acestea se vor întâmpla din nou, într-un fel şi mai cuprinzător şi mai periculos. Din aceste motive este important pentru noi să aruncăm o privire îngrijorată înapoi la evenimentele apostaziei *Alfa*, să le comparăm cu avertismentele din Spiritul Profetic şi în felul acesta să descoperim în ce va consta provocarea numită *Omega*.

m

Alfa şi Omega: o analiză

În apostazia *Alfa* au existat un număr de trăsături caracteristice, suficient de distincte ca să creeze o imagine clară despre cum ar putea să arate în viitor acest fel de ameninţare.

Amăgire

Una dintre caracteristicile majore ale apostaziei – A//a a fost viclenia. Uneori, neadevărurile erau rostite pe faţă. Alteori, era spusă numai o parte din adevăr şi în felul acesta chiar adevărul putea fi făcut să ofere o impresie falsă. Odată, Ellen White i-a scris Dr. Kellogg avertizându-l cu privire la o mare construcţie în Chicago. Adesea el a citat acea mărturie ca pe o dovadă că Ellen White putea să greşească. Nu a existat niciodată o asemenea construcţie afirma el cu îngâmfare, şi deci sora White se înşelase, pur şi simplu. Ceea ce Dr. Kellogg nu se obosea să adauge era că cei din Battle Creekintenţionaseră, într-adevăr, să ridice o asemenea clădire, mergând atât de departe, încât fusese întocmit un set complet de planuri arhitecturale, mai înainte ca proiectul să fie oprit.

În mod special, Ellen White a atras atenţia că unele persoane ar fi necinstite în ce priveşte credinţa lor în Spiritul Profetic şi în doctrinele de bază ale bisericii. Acolo unde asigurarea locului de

muncă ori avantajul politic ar reclama aceasta, ei ar simula loialitate faţă de ceva în care nu au crezut. În viziune, ea a văzut grupe de oameni la Battle Creek plănuind în mod deosebit să ascundă împotrivirea lor faţă de ea şi faţă de anumite puncte fundamentale de credinţă. Camuflându-şi astfel adevăratele lor sentimente, ei credeau că ar putea să se adreseze cu mai multă eficienţă acelor adventişti care nu ar fi stat niciodată să-i asculte dacă şi-ar fi dezvăluit de la început adevăratele lor intenţii. În repetate rânduri, în timpul apostaziei *Alfa*, adevărul a fost ocolit din motive tactice. Ellen White a descris aceasta în modul cel mai elocvent: „Limbi răutăcioase şi minţi isteţe, ascuţite printr-o lungă practică în ocolirea adevărului, sunt continuu la lucru pentru a aduce confuzie în biserică”. 141

Aici poate fi văzut un mecanism psihologic interesant. Unii dintre cei angajaţi în folosirea greşită a adevărului au trecut peste o punte invizibilă din propria lor minte şi au ajuns la un punct unde au crezut că ar avea dreptate în mod absolut. Drept urmare, ei au putut să afişeze o convingere aparentă care era impresionantă. Aşa a fost cazul cu Dr. Kellogg şi Ellen White a avertizat conducerea Conferinţei Generale să nu-l lase să-i „înşele cu declaraţiile sale”. „Unele pot fi adevărate, altele nu sunt adevărate. El poate presupune că toate afirmaţiile lui sunt adevărate, dar voi nu trebuie să credeţi că sunt şi nici să-l încurajaţi să creadă că are dreptate”. 142

Adevăr. Factor de primă necesitate pentru întreaga omenire. Chiar şi supravieţuirea noastră depinde de el. În fiecare zi, ne bizuim, în întregime, pe informaţia exactă cu privire la cele mai simple lucruri, cum ar fi culoarea semnelor de circulaţie sau eticheta de pe un borcan cu mâncare. Adevărul este singurul canal prin care comunică Dumnezeu. Adevărul a fost însă manipulat de unele persoane care au pretins că au o lumină nouă pentru biserica lui Dumnezeu, oameni care nu au procedat cinstit cu privire la adevăratele lor intenţii!

„Mai înainte ca recentele evenimente să aibă loc, calea pe care avea să meargă Dr. Kellogg şi cei asociaţi lui a fost proiectată cât se poate de clar înaintea mea. El împreună cu ceilalţi au plănuit cum ar putea să câştige simpatia poporului. Mai întâi trebuiau să creeze impresia că erau de acord cu toate punctele credinţei noastre şi că aveau încredere în „Mărturii”. În felul acesta mulţi aveau să fie înşelaţi şi aveau să treacă de partea celor care se îndepărtaseră de credinţă”. 143

„Unii au lucrat cu multă abilitate ca să anuleze influenţa ” Mărturiilor de avertizare şi mustrare”, a spus Ellen White pe 28 iunie 1905, „şi în acelaşi timp ei nu recunosc că fac aşa ceva”. 144

Toate acestea, a spus ea, se vor întâmpla din nou. „Lupta va deveni din ce în ce mai aprigă. Se vor lupta inteligenţe cu inteligenţe, se vor întocmi planuri contra planuri, principiile de origine divină se vor împotrivi principiilor lui Satana”. 145 Această trăsătură caracteristică a apostaziei *Alfa* este prima pe care trebuie s-o căutăm în apostazia *Omega*.

Dezbinarea

Apostazia *Alfa* a dat la iveală nepotrivirea dintre pretenţia celor care susţineau că sunt în posesia unui adevăr cu mult mai superior adventismului istoric şi haosul care se crea în biserici oriunde erau exprimate ideile lor. Bisericile erau dezbinate prin aceste erezii şi graniţele naţionale păreau să nu aibă niciun efect asupra acestui fenomen. Biserica din Battle Creek intrase în agitaţie. Biserici din Anglia, Scoţia şi Irlanda au fost de asemenea zdruncinate când au fost prezentate în ele teorii care atacau adevărul Sanctuarului. Uneori erezia poate fi recunoscută cu dificultate la început, mai ales dacă este exprimată într-un fel care corespunde cu spiritul epocii. Dar Hristos a dat bisericii Sale un alt test prin care pot fi deosebite, unul de altul, adevărul şi minciuna. Acesta este modul de comportare, felul cum acţionează oamenii pentru avansarea ideilor lor şi urmările comportamentale ale învăţăturilor lor. În caz că reapar în adventism idei dezbinatorii, cum au fost cele ale lui Ballenger, istoria ne sugerează că poporul nostru ar trebui să fie deosebit de precaut faţă de doctrinele care stârnesc criza.

Acest fel de probleme se pot manifesta ca o amăgire interesantă. Aceia care pledează pentru o teologie disidentă pot uneori să caute să-şi proteje vederile lor la adăpostul chemării pentru „unitate” sau pluralism. Argumentul are o putere de atracţie superficială. Creştinii ar trebui ca pe orice cale posibilă să se unească mai degrabă decât să fie despărţiţi. Şi totuşi chiar şi darul unităţii, la fel ca celelalte daruri ale lui Dumnezeu poate fi pervertit. A introduce în biserică erori care îi vor face rău şi apoi a le proteja sub umbrela „unităţii” este o problemă pe care Ellen White avea s-o abordeze în 1904. „Noi trebuie să ne unim”, a declarat ea, „dar nu pe platforma unei erori”. „Noi nu trebuie să primim vorbele acelora care vin cu o solie care contrazice punctele

speciale ale credinţei noastre". 147

Atacuri împotriva punctelor fundamentale de credinţă Toate marile apostazii au avut în comun tendinţa de a ataca cele mai esenţiale puncte de credinţă ale adventismului, printre care sunt: Sanctuarul, judecata de cercetare şi inspiraţia Spiritului Profetic. Adesea, apărătorii schimbării vor folosi argumentul că şi Ellen White a recomandat receptivitate faţă de o luminănouă. Dar numai rareori adaugă şi condiţiile după care trebuie judecată noua lumină: niciodată să nu contrazică adevărul stabilit. „Se vor ridica bărbaţi şi femei care vor declara că au o lumină nouă sau vreo descoperire nouă, dar în realitate tendinţa lor este să zdruncine credinţa în vechile semne de hotar... Vor fi puse în circulaţie relatări false şi unii vor fi prinşi în această capcană... Prin aceste procedee, multe suflete vor fi îndrumate pe o cale greşită". 148 Când apar asemenea situaţii, ea a îndemnat pe copiii lui Dumnezeu să reziste „cu cel mai neclintit zel". 149

În apostazia *Alfa*, un punct major de atac a fost Sanctuarul. Cu cincizeci de ani mai înainte, criticându-l, Canright făcuse începutul. Ballenger a rupt pe faţă cu biserica din cauza acestei controverse şi Spicer a recunoscut pe moment un atac întreţesut în noile idei fanteziste ale lui Kellogg. „Mereu şi mereu, în timpul ultimilor cincizeci de ani, Sanctuarul a fost ţinta atacurilor", a declarat Ellen White, şi a atras atenţia că aceasta avea să se întâmple din nou. „În viitor se vor ivi amăgiri de tot felul... Vrăjmaşul va introduce teorii false, cum ar fi învăţătura că Sanctuarul nu există. Acesta este unul din punctele din cauza căruia va avea loc o îndepărtare de la credinţă". 150

Concluzia pare de neevitat. Orice va fi şi oricând se va ivi, apostazia *Omega* va include, cu cea mai mare certitudine, un atac asupra doctrinei Sanctuarului. Poate că va fi o reluare a argumentelor învechite, folosite cu mult timp în urmă, de către cei asemenea lui Canright şi Ballenger. Poate va fi ceva nou. Sau poate că, având la dispoziţie un secol pentru a ajunge la maturitate, va fi suficient de sofisticat ca să înşele, dacă va fi posibil, „chiar şi pe cei aleşi". Dar în acest timp de confuzie, există unele principii de bază care-l pot feri pe cercetătorul atent de a fi indus în eroare. Dacă cineva face glume referitoare la frumuseţea şi puritatea ilustraţiei celor două încăperi ale Sanctuarului, dacă modul clar de exprimare al Spiritului Profetic este denaturat ori înlăturat, dacă precizia matematică a celor 2300 de zile şi a lui 1844 nu sunt luate în seamă, sau sunt ascunse, atunci ceva este

greşit.

Iisus a avut de dat unele sfaturi bune pentru urmaşii Săi din această perioadă de confuzie a vremii sfârşitului: „Deci, dacă vor zice iată-L în pustie, să nu vă duceţi acolo! Iată-L în odăiţe ascunse, să nu credeţi...” 151 Până la revenirea Lui, putem şti unde să-L găsim pe Iisus: în Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc, unde El a intrat la 22 octombrie 1844. Dacă cineva vrea să spună altceva, „nu te duce” să-l asculţi.

Prăbuşirea standardelor

În istoria adventă se poate vedea o legătură interesantă între cauză şi efect. Oricând este contestat Sanctuarul, consecinţa inevitabilă este un atac împotriva standardelor şi viceversa.

În 1889 la scurt timp după ultima sa apostazie de la adventism, Dudley Canright a scris o carte, intitulată „Renunţarea la AZŞ”. În biblioteca mea personală am două copii, una este ediţia originală din 1914 şi alta o retipărire recentă, publicată de criticii evanghelici ai adventismului. Cartea este încă folosită şi în ziua de azi.

În cartea sa, Canright a atacat Sanctuarul fără menajamente. Dar el a făcut şi mai mult: a atacat de asemenea Legea şi Sabatul. Procedând astfel, el n-a făcut decât să fie consecvent din punct de vedere intelectual. Adventismul este un sistem de adevăruri în foarte strânsă legătură unul cu altul: atacă pe unul şi piesele încep să cadă pe rând. Dacă ataci Sanctuarul, unde are loc judecata, te obligă să ataci Legea care stă la baza judecăţii.

Nu este nimic ascuns în ce priveşte adventismul. El nu se adresează lumii pe şoptite, ci strigă cu glas tare, simbolizat fiind în Apocalipsa de îngerii care strigă din mijlocul cerului. El declară că Legea lui Dumnezeu este încă valabilă, chiar dacă păzind-o înseamnă să-ţi pierzi slujba, să rişti o înţelegere greşită din partea societăţii, sau să spui „Nu „unei lumi disperate şi înspăimântate din vremea sfârşitului, când se va ajunge la un consens global în ce priveşte ziua de închinare. Înălţând Legea la un asemenea nivel de vizibilitate, nu ar putea să existe ipocrizie mai mare decât ca adventiştii să acţioneze în aşa fel ca şi cum ea nu ar putea fi respectată. Întunecă-le mintea cu privire la această problemă şi s-ar putea să-i reduci la nimic mai mult decât o glumă nepotrivită la vremea sfârşitului.

„Îmi pare rău, onorată Curte. Recunosc că nu am raportat lucrul ce mi s-a cerut să-l fac în ziua de Sâmbătă. Dar aceasta este ziua mea de

odihnă, în conformitate cu Legea lui Dumnezeu pe care eu nu pot s-o păzesc”.

Este timpul să fim sinceri: ori Legea lui Dumnezeu poate fi păzită, ori noi nu avem dreptul să somăm lumea cu ea când va fi proclamată legea duminicală şi dacă aş avea de gând să născocesc o modalitate de a distruge această biserică, lipsind-o de solia ei pentru vremea sfârşitului, nu m-aş putea gândi la o metodă mai bună decât aceea de a convinge un număr cât mai mare de adventişti că Legea nu poate fi ţinută.

Dar acesta este cu precizie efectul unui atac împotriva Sanctuarului sau al judecăţii de cercetare. Sanctuarul şi sfinţirea sunt indivizibil legate împreună. Atacă pe unul şi vei vătăma pe celălalt. Îndepărtează adevărul Sanctuarului cu solia de adevărată reformă pentru Ziua de Ispăşire şi curând te vei pierde într-un labirint de termeni teologici, încercând să explici de ce faptele sunt la fel de necesare. Atacă sfinţirea şi niciodată nu vei putea să te mai simţi liniştit până ce nu vei îndepărta obsedanta lumină a Sanctuarului. Acesta a fost efectul raţionamentului lui Canright şi scăderea standardelor, mai ales ale standardelor morale, a fost văzută în timpul apostaziei lui Kellogg.

Există oare o posibilitate ca acestea şase repete iarăşi ca parte a lui *Omega*? Poate. Şi una dintre cele mai excelente interpretări poate fi găsită în simbolismul folosit de Ellen White. Să ne reamintim că *Alfa* şi *Omega* sunt două litere aflate la cei doi poli diametrali opuşi ai aceluiaşi alfabet. Ele sunt legate de ceva comun, totuşi privind în direcţii opuse. Există aici o semnificaţie care, cu puţină meditaţie, devine aparentă.

Ca să-i prindă sensul, oricine trebuie să privească înapoi la teologia *Alfei*. Cu toate că el a proclamat întotdeauna credinţa sa în creştinism, teologia lui Kellogg, dusă la extremele ei, îndepărtează nevoia de un Mântuitor. Dumnezeu, susţinea el, era în toate, în aerul pe care îl respirăm şi chiar în pajiştea ce se întindea în jurul casei sale. Dacă Dumnezeu este în toate, El trebuie de asemenea să fie şi în om şi în felul acesta fiecare acţiune omenească devine o acţiune a lui Dumnezeu. Divinitatea devine atât de lăuntrică omului, încât chiar şi gândul despre un Mântuitor în afara lui devine lipsit de sens. (S-a zvonit că unii dintre cei mai înfocaţi adepţi ai lui Kellogg s-au întrebat, într-adevăr, dacă o persoană care a practicat reforma sanitară cu

deplină ardoare ar putea să scape de-a binelea de moarte).

Niciun Mântuitor, nimic din afara omului. Această teorie, dusă până la limitele ei, pe care nici Kellogg, nici Waggoner nu le-au înţeles poate niciodată pe deplin, este solia finală a apostaziei *Alfa*. Acum, să urmărim simbolismul logic al celor două litere care participă la acelaşi subiect de discuţie, dar sunt situate în extreme opuse. Dacă *Alfa* greşeşte cu privire la rolul lui Hristos în mântuirea omului şi dacă ea arată într-o direcţie în alfabetul grec, este oare posibil ca *Omega* să înţeleagă la fel de greşit lucrarea lui Hristos, în timp ce arată în sens opus? Cu alte cuvinte, există posibilitatea ca *Omega* „ereziei teribile" să încerce să-L situeze pe Hristos cu totul în afara omului, introducând astfel confuzia cu privire la nevoia de sfinţire, pentru că ea face ca Evanghelia să fie în întregime externă?

Acesta este un pericol la care merită să medităm cu multă atenţie. Rolul şi lucrarea lui Hristos constituie adevăratul centru al creştinismului, fie că implică lucrarea Lui pe cruce sau în Sanctuar. Devenind confuzi cu privire la lucrarea lui Hristos în orice loc, putem fi siguri că, aşa cum a spus atât de competent preşedintele Daniells, „totul se prăbuşeşte". În 1904, adventiştii au fost îndemnaţi să creadă o doctrină nouă, care făcea ca salvarea să fie o acţiune în întregime internă. A fost o rătăcire enorm de ispititoare, excelent plănuită ca să atragă pe oameni, într-o epocă de optimism, în care oricine, de la pastori şi până la oamenii de afaceri, vorbeau despre progresul omenirii.

Dar ce putem spune despre epoca de mai târziu, în care o lume deziluzionată priveşte înapoi spre naufragiul acestui secol şi vede doar crime şi războaie şi nesiguranţa economică agravată de o datorie federală care, în viitorul apropiat, ar putea să reclame întregul venit, provenit din impozite, al Americii, doar pentru a plăti dobânda pentru datoria naţională? Ce putem spune despre adventiştii care, obosiţi şi descuraj aţi 4 e lunga aşteptare, sunt gata pregătiţi pentru ceva ce pare să le ofere o ieşire, fără prea multe eforturi, din această încercare fără de sfârşit?

Acestui grup de oameni, Diavolul nu ar putea niciodată să încerce să le vândă optimismul fără de margini al apostaziei *Alfa*. Dar el ar putea să încerce cu totul altceva. Într-o lume întoarsă cu susul în jos ar putea să întoarcă pe *Alfa* cu susul în jos, abordând acelaşi subiect din extrema opusă. Ar putea să caute la sfârşitul alfabetului şi să

găsească pe *Omega*. Şi cuvintele sale, adresate unei biserici obosite, ar putea să sune ca o muzică plăcută. „Odihneşte-te. Încetează să-ţi mai faci griji cu privire la faptele bune. Singura ta obligaţie este să crezi".

Amăgirea sa ar fi periculoasă pentru că ar veni amestecată cu ceva adevăr. Bineînţeles că mântuirea vine doar prin credinţă. Dar Evrei 11, cea mai minunată predică ţinută vreodată cu privire la acest subiect, descoperă ceva interesant cu privire la îndreptăţirea prin credinţă. Oricine o practică *face* ceva.

„Prin credinţa Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună".

„Prin credinţă, Noe… a făcut o corabie…"

„Prin credinţă Abraam… a ascultat…

„Prin credinţă Moise… a refuzat

„Prin credinţă au trecut Marea Roşie…

Prin credinţă" ei toţi au făcut ceva. Aceasta a fost îndreptăţirea prin credinţă şi acesta a fost adventismul Bibliei, cizelat până la o claritate fără precedent prin redescoperirea Legii de sub Capacul Ispăşirii. Şi dacă Diavolul ar putea să tulbure minţile AZŞ de la sfârşitul vremii cu privire la ea, el ar putea, dintr-o singură lovitură, să întoarcă pe AZŞ înapoi într-un timp situat înainte de începuturile sale, asemenea unei secvenţe ireale dintr-o poveste ştiinţifico-fantastică.

Adventismul a început în 1844 cu una dintre cele mai puternice redeşteptări de la Cinckecime şi până atunci. „Barierele mândriei şi ale rezervei au fost înlăturate. Au fost făcute mărturisiri din adâncul inimii… adesea era auzit glasul unei mijlociri stăruitoare…" 152 Rezultatul a fost o putere de mărturisire imitată mai târziu, dar niciodată egalată. Evident, primii adventişti erau pricepuţi în domeniul creşterii bisericii: „Mulţimi imense ascultau cuvintele solemne păstrând o tăcere deplină. Cerul şi pământul păreau că se apropie unul de altul… Niciunul din cei care au luat parte la acele întruniri nu poate să uite vreodată acele scene de profund interes". 153

Dacă biserica ar fi continuat în acest fel, venirea lui Iisus ar fi avut loc curând. Diavolul trebuia însă să găsească o cale ca să slăbească această solie şi pentru el nu avea nicio importanţă dacă poporul lui Dumnezeu greşea crezând că mântuirea era un proces în întregime lăuntric, ori dacă ei renunţau la ea, în cele din urmă, sub ameninţarea norilor de furtună din vremea sfârşitului, bizuindu-se pe ceva ce pretindea a fi credinţă, dar care era, în realitate, doar o mască ce ascundea decăderea spirituală.

Pentru adventiştii care ajung să se sature de standardele înalte, un asemenea atac împotriva Legii, de felul lui *Omega*, ar putea să reuşească în mod strălucit luând cu el un mare număr de membri. Dar ce putem spune despre adventiştii conservatori care încă mai cred atât în Lege, cât şi în biruinţă? Ar putea argumentul să fie ajustat pentru a încerca să-i amăgească şi pe ei?

Pot seamă gândesc la o cale. Mai întâi, vorbeşte despre ceva ce nu poate fi combătut: dragostea. Apoi, cu multă ingeniozitate şi prudenţă, insinuezi că standardele şi „dragostea" nu prea se împacă una cu alta. Faci aluzii la unele standarde care dau impresia că sunt prea grele pentru noi, cum ar fi plata zecimii, ţinerea Sabatului, dieta, ete. Le descrii într-un fel care imprimă în subconştient „povara" pe care acestea par să o impună şi în acelaşi timp creezi o imagine verbală a unei persoane rigide, gata întotdeauna să critice, lesne de făcut antipatică: un vegetarian scrupulos în plata zecimii, care este mereu trist şi vrea ca şi alţii să fie la fel. După ce ai creat o astfel de sperietoare, înalţi sus „dragostea" ca şi cum pe o cale miraculoasă, nedefinită, dragostea ar putea cumva să înlocuiască standardele.

Dacă faci aşa cu suficientă dibăcie, s-ar putea să ai şi câţiva conservatori care să zică „Amin", fără să-şi dea seama că de fapt ei au aprobat chiar concepţia care, luată în înţelesul ei extrem, spune că poţi să fii un vegetarian care plăteşte zecimea, sau poţi să fii un creştin plin de iubire, dar nu poţi să fii şi una şi alta.

Ar putea să se ivească un asemenea argument? El a apărut în zilele lui Ellen White şi iată cum a ripostat ea: „Există o experienţă falsă care predomină acum pretutindeni cu privire la dragostea lui Iisus, că noi trebuie să rămânem în dragostea lui Iisus, că singurul lucru de care avem nevoie este credinţa în Iisus, dar aceste suflete trebuie să fie învăţate că dragostea lui Iisus în inimă va duce la smerenie în viaţă şi la ascultare de toate poruncile Lui… Dragostea lui Iisus, care nu trece mai departe de vârful buzelor, nu va salva niciun suflet, ci va fi doar o mare amăgire". 154

Adevărul adevărat este că standardele constituie modul în care ne exprimăm dragostea în viaţa de toate zilele. Plata zecimii şi păzirea Sabatului dovedesc dragoste faţă de Dumnezeu. Cinstea, respectul şi, da, porunca a şaptea arată iubirea faţă de aproapele. Iar o dietă potrivită este dragostea exprimată faţă de tine însuţi. (Cum poate fi dovedită această dragoste prin nişte artere sclerozate şi prin

mahmureala de duminică dimineaţa?) Este adevărat că cineva poate să predice menţinerea standardelor, deşi este o persoană cu totul nefericită, gata oricând să critice pe alţii. Dar ce dovedeşte aceasta? Poate fi tot aşa de nesuferit, chiar dacă e-un liberal. Nu standardele sunt cele aflate în stare de războicu dragostea, ci firea omenească decăzută. Standardele sunt pupitrul de comandă al aparatului cu ajutorul căruia zburăm departe de tumultul înceţoşat al ispitei.

La râul Iordan, poporul lui Dumnezeu a fost de neînvins atâta timp cât a fost ascultător. Regele Balac nu a putut să-i oprească cu niciun chip, nici chiar atunci când a angajat un profet care, neputincios, a început să reverse binecuvântări asupra naţiunii pe care fusese plătit s-o blesteme. Şi totuşi exista o cale. Poporul lui Dumnezeu putea să fie biruit dacă înceta să se comporte ca popor al Său. Balaam a fost incapabil să-l blesteme pe Israel, dar piin decădere morală, a putut să-l ducă la un pas de dezastru.

Binecuvântările lui Dumnezeu erau fără plată, dar puteau fi pierdute.

Aşa s-a prezentat situaţia şi aici a ales Satana întotdeauna să dea loviturile sale asupra bisericii, fie prin a spune că standardele sale nu erau necesare, fie că ele erau imposibil de atins. Aici se poticnise Canright, punând la îndoială, pe faţă, Legea, Sabatul şi Spiritul Profetic. Dr. Kellogg, apropiindu-se de aceeaşi stâncă, dar din altă direcţie, a provocat de asemenea naufragiul credinţei sale cu idei neîntemeiate, care atacau judecata de cercetare şi Sanctuarul.

Pe măsură ce se răspândeau aceste idei, standardele începeau să se prăbuşească. Sanatoriul s-a îndepărtat de planul operaţional de respectare al Sabatului. Pentru pacienţi, odihna de Sabat a devenit din ce în ce mai lumească. Chiar şi într-o instituţie sanitară, unde îngrijirea pacienţilor este în mod obişnuit considerată ca o activitate potrivită cu Sabatul, este posibil să se manifeste neglijenţa cu privire la standardele Sabatului. Proceduri facultative, lucrări care nu erau urgente, dar care puteau cu uşurinţă să fie făcute în oricare altă zi, începeau să se strecoare şi în orele de Sabat. Exprimându-ne în limbaj specific, una este să operezi o apendicită perforată şi alta să faci intervenţii facultative de chirurgie facială.

Sanatoriul din Battle Creek a început să arate declinul standardelor care însoţeşte o teologie falsă. În cele din urmă, au apărut probleme morale, „idei confuze cu privire la dragostea liberă” şi

practici imorale pe care fratele Christian avea să le caracterizeze mai târziu ca pe un „capitol ruşinos”. 155 Sanatoriul din Battle Creek încetase să mai fie o parte funcţională a adventismului, cu mult înainte de a fi încetat să mai aparţină în mod oficial de biserică. Poporul lui Dumnezeu era din nou la Iordan şi Lucifer ştia bine cum să facă să-i oprească mai înainte de a trece râul.

De aceea este vital pentru noi să înţelegem ceea ce unii au descris ca fiind un paradox în adventism: datoria de a depune efort omenesc pentru a aduce roade demne de o Evanghelie, care, cei mai mulţi protestanţi susţin că, este un dar fără plată din partea lui Dumnezeu şi deci nu ar cere o asemenea contribuţie din partea oamenilor.

În aparenţă, aceasta este o întrebare complicată la care este însă deosebit de uşor de răspuns, dacă se înţeleg cele două principii ale legii numite condiţie preliminară şi condiţie ulterioară. O condiţie preliminară este condiţia impusă unei persoane mai înainte ca el sau ea să primească proprietatea. Pentru ca să obţină titlul de proprietate, persoana respectivă trebuie să facă ceva (cum ar fi să plătească o sumă de bani pentru ea). În sens religios, aceasta este o imitaţie a adevăratei Evanghelii şi este temelia tuturor religiilor false, în care se include şi păgânismul. Luată la limita ei extremă, pretinde sacrificii omeneşti pentru a obţine favorurile zeităţii respective.

Condiţia ulterioară este o regulă în aparenţă asemănătoare, dar din punct de vedere operaţional, foarte diferită. În acest caz, proprietatea este transferată în întregime, fără a pretinde îndeplinirea unei acţiuni anterioare. Dar şi în acest caz, transferul se face cu anumite condiţii, numai că aceste condiţii acţionează după transfer. De exemplu, un om poate să doneze nepotului său o bucată de pământ, cu condiţia ca aceasta să nu fie folosită niciodată pentru vânzarea de băuturi alcoolice. Dacă noul proprietar va încălca vreodată această condiţie, pământul va reveni celui ce l-a donat. Prin analogie cu legile omeneşti, acesta este un exemplu care ne face să înţelegem mecanismul de acţiune al planului de mântuire. Darul este fără plată; în niciun fel nu poate fi spus că cel ce l-a primit l-a meritat. Şi totuşi, prin nerespectarea condiţiilor puse când i-a fost dăruit, el poate să devină nepotrivit pentru a trăi în preajma Noului Ierusalim.

Conceptul unei vieţi consacrate este definitiv imprimat în Evanghelie. „Voi sunteţi lumina lumii”, a spus Hristos. „Lăsaţi lumina

voastră să lumineze înaintea oamenilor, încât ei să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. 156 în teologia lui Hristos nu există niciun motiv pentru a fi nedumerit în legătură cu rolul faptelor bune, sau pentru a pretinde că ascultarea de Dumnezeu este „legalism”.

Legalismul nu este o altă denumire a ascultării. Legalism înseamnă a încerca să asculţi, pur şi simplu, pentru răsplata care vine în urma ascultării.

Există deci o diferenţă.

De obicei, învinuirea de „legalism” vine din partea celor ce aparţin unor alte denominaţiuni, care nu înţeleg Sabatul şi de aceea îl consideră ca pe o lucrare „a faptelor”, lipsită de înţeles. Când această acuzaţie vine din afara bisericii, mulţi adventişti sunt capabili s-o recunoască ca fiind ceea ce este de fapt. Dar care ar putea să fie efectul acestui atac dacă ar fi să vină vreodată dinăuntrul bisericii? Spiritul Profetic are un răspuns îndurerat, dat chiar prin cuvintele lui Lucifer, atunci când se sfătuieşte cu îngerii săi decăzuţi, cum să distrugă mai bine biserica AZŞ.

„Prin aceia care au doar o formă de evlavie, dar nu-i cunosc puterea, noi putem să-i câştigăm pe mulţi din cei care ne-ar putea face mult rău. Iubitorii de plăceri mai mult decât de Dumnezeu vor fi cele mai efective ajutoare ale noastre. Cei din această clasă, care sunt capabili şi inteligenţi, ne vor servi ca momeli pentru atragerea altora în capcanele noastre. Mulţi nu se vor teme de influenţa lor pentru că ei susţin că au aceeaşi credinţă cu ei. Aşa că noi îi vom face să tragă concluzia că pretenţiile lui Hristos sunt mai puţin stricte decât au crezut ei odată şi că, dacă vor face ce face toată lumea, vor putea să exercite o influenţă şi mai mare asupra celor din lume. În felul acesta ei se vor despărţi de Hristos şi atunci nu vor mai avea tăria să reziste puterii noastre şi peste puţin timp vor fi gata să-şi bată joc de zelul şi dăruirea lor de mai înainte”. 157

Avem aici un alt exemplu spectaculos al darului profetic care descifrează un ordin de luptă al vrăjmaşului. Această declaraţie nu vrea să spună că un atac asupra standardelor poate fi o parte a zguduirii ei, ea spune că va fi.

Conspiraţie şi intrigă: O luptă ascunsă pentru controlul asupra bisericii

Oricare ar fi necazurile pe care pot să le întâmpine, AZŞ sunt

încă un popor foarte deosebit. Ei sunt o familie atotcuprinzătoare. Într-o zi, în Rabaul, Noua Britanie, soţia mea şi părinţii ei mergeau spre hotelul lor. Un localnic a venit lângă ei şi a spus: „Voi sunteţi de ziua a şaptea?” El era de asemenea adventist şi în mulţimea de străini recunoscuse pe cei de o credinţă cu el.

În insulele Solomon, când le-am vizitat, patronii preferau de obicei să angajeze tineri AZŞ pentru că erau cinstiţi şi de încredere. Aflând aceasta, cei ce depuneau cererea pretindeau uneori că sunt AZŞ pentru ca să obţină slujba şi preşedintele misiunii primea în mod regulat apeluri telefonice de la patronii care voiau să verifice dacă solicitanţii slujbei erau cu adevărat AZŞ. Poporul lui Dumnezeu este deosebit şi biserica lui este deosebită. Şi pentru că noi gândim despre noi că suntem o familie, ne este greu să ne închipuim că cineva dinlăuntrul bisericii ar putea vreodată, în mod intenţionat, să comploteze s-o schimbe. Dar oricât ar fi de neplăcut; adevărul este că aceasta s-a întâmplat deja. El a fost o parte a dezastrului numit apostazia *Alfa*.

Este foarte evident că Kellogg a avut mult timp în minte ceva asemănător. Înainte de începutul secolului el a modificat autorizaţia de funcţionare a Sanatoriului din Battle Creek, ca parte a efortului său de a-l scoate de sub controlul bisericii şi metodele lui sugerau ceva foarte temeinic şi foarte bine plănuit. Ellen White a avertizat că erau la lucru „spioni” şi cu altă ocazie a atras atenţia că „în tabără, au fost mulţi trădători prefăcuţi, dar Hristos îi cunoaşte pe fiecare dintre ei. Dumnezeu a fost dezonorat de aceşti servi necredincioşi... Celor care locuiesc în Battle Creek le spun, de dragul sufletelor voastre, toţi cei care puteţi, depărtati-vă de certurile şi pericolele acestuia”. 158

În 1906, „certurile şi pericolele”, la care s-a referit ea, au devenit acute, prea reale ca să le respingem cu epitetul de „paranoia”, pentru că tehnicile care fuseseră folosite de ambele părţi ale Atlanticului începuseră să dezbine bisericile, să distrugă vechile prietenii şi să lase în urma lor răni care cereau mult timp pentru vindecare.

Pentru aceia care încercau să schimbe biserica, acesta era un joc în care aparenţa conta foarte mult. Dacă cineva putea să dea impresia că ideile lui erau primite cu entuziasm, putea să-i convingă şi pe alţii să i se alăture şi cel mai bun mijloc de a crea aparenţa entuziasmului era de a converti oameni cu influenţă la punctul său de vedere. Este evident că Ballenger stăpânea arta convingerii de la om la om şi că în

Anglia semănase seminţele revoltei doctrinale pe scară mare. Relatând din Insulele Britanice, fratele Farnsworth a spus că B allenger a lucrat cu membrii importanţi şi că el a pretins că „fratele Hutchinson în Irlanda a început să vadă problema aşa cum o vedea el, ca şi un număr destul de mare de membri laici cu influentă. Fratele Meredith, care avea în grijă lucrarea din Wales, a spus că un număr destul de mare de membri laici au fost tulburaţi de acest fel de a vedea lucrurile iar în Anglia de Nord, fratele Andross are dificultăţi serioase în biserica din Birmingham şi de asemenea şi în alte locuri, cu unii fraţi din conducere, în legătură cu subiectul Sanctuarului”. 159

Observaţi modul de exprimare. Fraţi conducători. Ballenger umbla după conducători serioşi, o tehnică pe care o vom vedea din nou, mai târziu, în această carte. Odată ce oameni cu influenţă acceptau noul punct de vedere, alţii le urmau exemplul şi schimbarea se putea întinde în biserică pe o scară şi mai mare.

Acest soi de ferment nu este niciodată accidental. Când un mare număr de AZŞ, din diferite locuri, ajung dintr-odată să înţeleagă greşit ceva atât de lămurit ca adevărul Sanctuarului, nu poate să însemne decât că, un timp oarecare, a fost desfăşurată o muncă intensă şi bine plănuită. Cineva a trebuit să producă acest soi de neînţelegere, lucrând cu mare grijă ca să obţină suportul slujbaşilor proeminenţi şi al membrilor laici cu influenţă.

Kellogg, de asemenea, pare să se fi angajat în acest gen de lucruri. „Mai înainte ca recentele evenimente să aibă loc, calea pe care avea să meargă Dr. Kellogg şi cei asociaţi cu el, a fost proiectată cât se poate de clar înaintea mea. El împreună cu ceilalţi au plănuit cum ar putea să câştige simpatia poporului. Mai întâi trebuiau să creeze impresia că erau de acord cu toate punctele credinţei noastre şi că aveau încredere în „Mărturii”. În felul acesta mulţi aveau să fie amăgiţi şi aveau să treacă de partea acelora care se îndepărtaseră de credinţă”. 160

Observaţi esenţialul. Aceştia nu erau nişte străini. Cei care pretindeau a fi ceea ce nu erau de fapt, erau persoane dinlăuntrul bisericii. Ei nu credeau în adventismul istoric, dar din dorinţa de a-şi lărgi sfera de influenţă au ştiut cum să folosească cuvintele potrivite ca să pară mai convingători. Evanghelie, Sabat, a doua venire, aceşti termeni li se învârteau pe limbă cu o uşurinţă studiată, risipind îngrijorările că, într-adevăr, aici ar putea exista ceva care să creeze

nelinişte. Acolo unde ascultătorii se aşteptau la aşa ceva, era menţionată şi Ellen White (totuşi un observator atent putea să-şi dea seama că ea era rareori citată în ce priveşte problemele de doctrină). Pentru mulţi oameni, folosirea superficială a termenilor familiari era suficientă ca să mascheze intenţia reală. Doar agenda era schimbată.

Exista un pericol în chiar discutarea unor asemenea probleme cu conducătorii apostaziei *Alfa*, pentru că implica riscul de a fi citat greşit. „Când sunt angajaţi în discuţii cu privire la aceste teorii, cei ce le susţin vor lua cuvintele rostite împotriva lor şi le vor face să apară cu un înţeles exact opus celui pe care vorbitorul a avut intenţia să 11 – 1 dea”. 161 Cu alte cuvinte, chiar şi numai a vorbi cu aceşti oameni, însemna să rişti să fii citat greşit sau să ţi se întortocheze cuvintele în aşa fel încât să pară că susţin ideile lui Kellogg. În felul acesta, conspiratorii au putut să creeze impresia că o mulţime de oameni erau „cu ei” şi că cei ce-i urmau erau cu mult mai mulţi decât erau în realitate… unjocperfidjucat pentru a câştiga devotamentul oamenilor, având ca ultimă miză controlul asupra bisericii. Partea cea mai sinistră a acestei comportări era asemănarea ei cu încă altceva: era aceeaşi tehnică folosită de Lucifer când a încercat să ia în stăpânire Cerul.

Pe măsură ce revolta lui Lucifer crescuse în ceruri, el folosise tehnica de a merge de la înger la înger, provocându-i să facă declaraţii pe care apoi le repetase şi le interpretase greşit în faţa altor îngeri. A fost o tactică nimicitoare care dădea impresia că el are mai mult sprijin decât avea în realitate şi în acelaşi timp era folosită ca să discrediteze pe aceia care rămăseseră credincioşi lui Dumnezeu, slăbindu-le credibilitatea şi prin aceasta influenţa de partea adevărului. Întreaga relatare cumplit de captivantă poate fi găsită în capitolul 1 din „Patriarhi şi Profeţi” şi în vol. I din Spiritul Profetic şi când Ellen White l-a văzut pe Kellogg folosind această stratagemă i-a scris cu mare durere reamintindu-i că aceleaşi metode au pricinuit căderea unei treimi din îngerii cerului. O atmosferă de atac la persoană

Lucifer descoperise că trebuie să nimicească influenţa îngerilor care erau credincioşi lui Dumnezeu. Conspiratorii apostaziei *Alfa* au făcut aceeaşi descoperire în legătură cu membrii bisericii care nu voiau să accepte noua teologie şi se pare că ei au luat ca model o pagină din manualul de revoltă al lui Lucifer: dacă n-ai putut să convingi pe cineva, atunci distruge-i reputaţia. Forţele lui Kellogg şi-au îndreptat atenţia lor creativă spre Ellen White şi au făcut tot ce-au

putut ca să-i întineze reputaţia. Au fost strecurate îndoieli subtile cu privire la valabilitatea soliilor ei, uneori chiar de lucrătorii care, din motive tactice sau pentru a-şi menţine slujba, pretindeau că o susţin. Kellogg putea să-i ţină pe oameni încremeniţi în timp ce-i topea cu poveşti despre „cum a întins o cursă pentru sora White" şi cum mărturiile ei pentru el se bazau pe informaţiile greşite procurate de A.G. Daniells şi de „plângăciosul" de Willie White. Toate acestea Ellen White le-a văzut şi le-a descris cu precizie obiectivă: „Unii au lucrat cu multă abilitate ca să anuleze influenţa „Mărturiilor"... în acelaşi timp, ei au negat că ar face aşa ceva". 162

Nici alţii nu au scăpat de duşul acid al clevetirii. Am văzut cum conducătorul Conferinţei Generale a fost ameninţat într-o seară de un angajat care susţinea cu tărie noua teologie. Acel domn l-a avertizat pe Daniells că, dacă nu i se alătură, va fi scos din funcţie şi va fi „aruncat la pământ". Opoziţia faţă de apostazia *Alfa* părea să fie semnalul pentru un atac împotriva oricui, inclusiv împotriva celor mai înalte nivele ale conducerii bisericii, care i se împotriveau. Ellen White descrie prietenii distruse şi bănuieli persistente. Ea a pomenit despre „familii întregi care s-au bucurat un timp în adevăr, dar care şi-au pierdut credinţa din cauza calomniilor şi a minciunilor ce li s-au spus despre cei pe care i-au iubit". Spre nefericirea lor, ei au stat să asculte şi au luat zvonurile drept adevăr, când de fapt ar fi trebuit să vorbească cu persoanele în cauză.

Pentru un timp, la fel ca Eva, antrenarea lor în acest joc al clevetirii şi al teologiei celei noi le-a provocat un sentiment ciudat de însufleţire. „Un zel fals a însoţit noile lor teorii, care le-a învârtoşat inimile împotriva apărătorilor adevărului!" 163

În felul acesta, farmecul personal, răspândirea unor calomnii despre cei ce erau de partea cea bună şi ademenirea personalităţilor proeminente, toate împreună au fost factori de mare importanţă într-o apostazie care a scos afară din biserică chiar şi persoane care, „într-adevăr", vestiseră mai înainte solia îngerului al treilea. A fost folosit orice procedeu capabil să atragă devotamentul faţă de un om şi faţă de aparent sclipitoarele sale idei şi tehnica a dus la rezultate impresionante.

Este o ameninţare faţă de care copiii lui Dumnezeu ar trebui să fie deosebit de vigilenţi, cu conştiinţa mereu trează. Şi pentru cei ce se simt atraşi de magnetismul unei personalităţi şi sunt curioşi să afle

idei noi, atrăgătoare, poate chiar şi pentru gânditorii de frunte, există o avertizare din 1905: „Mă tem pentru oamenii care s-au apucat să studieze ştiinţa pe care Satana a folosit-o în războiul din ceruri… Odată ce ei acceptă să muşte momeala, se pare că le este imposibil să rupă vraja cu care i-a învăluit Satana”. 164

În toate acestea se poate vedea un plan hotărât de a schimba biserica şi descrierea Ellenei White este grăitoare: „Nimic nu avea să fie îngăduit să stea în calea acestei noi mişcări”. 165 A existat o neobişnuită cruzime, rareori, dacă nu niciodată văzută până atunci, în care prietenia cea mai de durată nu părea să mai însemne nimic şi devotamentul tradiţional dispărea misterios. John Kellogg fusese ajutat financiar în timpul studiilor medicale de soţii White. Acum el se întorcea împotriva vechilor săi prieteni cu atacuri necruţătoare. A.T. Jones şi E.J. Waggoner, care călătoriseră şi predicaseră cu Ellen White, au uitat vechile prietenii în favoarea noii teologii. Oriunde apărea noua teologie era însoţită de tulburări stârnite de „limbi rău intenţionate şi minţi perspicace, ascuţite printr-o practică îndelungată de ocolire a adevărului”. 166

În mod brusc şi misterios, adventiştii care fuseseră prieteni o viaţă întreagă păreau că nu se mai cunosc unul pe altul. Şi, din anumite motive, aceasta ne aduce aminte de un vis ciudat pe care l-a avut odată Ellen White.

„Am visat că eram la Battle Creek şi privind prin geamul de la uşă am văzut un grup de oameni mergând din casă-n casă, doi câte doi. Ei arătau încruntaţi şi hotărâţi, îi cunoşteam şi m-am întors să deschid uşa salonului ca să-i primesc, dar m-am gândit să mă mai uit o dată. Scena se schimbase. Grupul avea acum înfăţişarea unei procesiuni catolice. Unul avea în mână o cruce, altul o trestie. Şi pe măsură ce se apropiau, cel care purta o trestie a făcut un cerc în jurul casei spunând de trei ori: „Această casă este proscrisă. Bunurile ei trebuie să fie confiscate. Ei au vorbit împotriva sfântului nostru Ordin… M-a cuprins spaima, am fugit afară din casă pe uşa dinspre nord şi am ajuns în mijlocul unei cete de oameni în care se aflau unii pe care îi cunoşteam, dar nu am îndrăznit să le spun vreun cuvânt de teamă să nu fiu trădată”. 167

Ea nu spune ce a crezut că înseamnă visul. După ce l-a descris, ea continuă în mod brusc să ne povestească despre călătoriile ei din primele zile ale adventismului. Semnificaţia visului, dacă este vreuna,

rămâne nelămurită. Dar ea atârnă în minte ca un semn de întrebare misterios şi fără răspuns.

Este suficient să spunem că în apostazia *Alfa*, o mulţime de AZŞ care credeau că se cunosc unul pe altul, au început dintr-odată să se comporte ca nişte străini. Încă din 1902, unii membri ai bisericii ameninţaseră să dea în judecată biserica pentru a împiedica mutarea Casei de Editură (Review and Herald Publishing Association) la Washington D.C. în 19Q5, acest duh de ceartă şi constrângere a ieşit din nou la suprafaţă. Tabernacolul din Battle Creek a devenit centrul luptei pentru controlul bisericii. A fost intentat, într-adevăr, un proces la tribunalul din Michigan pentru a preveni transferul proprietăţii bisericii către Conferinţa locală. Membrii devotaţi ai bisericii au câştigat în cele din urmă, dar numai după doi ani de luptă.

Chiar şi un ziar din Chicago a trâmbiţat sub titlurile din prima pagină că biserica adventistă era pe cale să se despartă „în două" şi în această povestire se dădea cea mai mare vină pe Ellen White. Toată această tristă istorie a servit să ilustreze un alt punct de identificare al apostaziei *Alfa*: oriunde s-a ivit ea, au apărut necazurile.

Învăţătura, dacă încercăm să identificăm apostazia *Omega*, trebuie să fie limpede.

Folosirea greşită a Bibliei

„Noi nu trebuie să primim, cuvintele acelora care vin cu o solie care contrazice punctele speciale ale credinţei noastre. Ei adună laolaltă o mulţime de versete din Sfânta Scriptură şi le îngrămădesc, ca pe o dovadă, în jurul teoriilor susţinute de ei... dacă o asemenea interpretare mută unul din stâlpii de temelie pe care Dumnezeu i-a susţinut în timpul acestor cincizeci de ani, ea este o mare greşeală". 168

În apostazia *Alfa*, una dintre cele mai grave probleme a fost greşita interpretare a „Sfintelor Scripturi", în special Ballenger a îngrămădit „Scripturile" într-un fel atât de încâlcit încât chiar şi cele mai simple adevăruri ale Bibliei au devenit obscure, fapt care ne dă învăţături preţioase pentru viitor.

Interpretarea greşită a „Sfintelor Scripturi" nu este ceva nou. Ea a început în Eden. „El a zis femeii: Oare a zis Dumnezeu cu adevărat să nu mâncaţi din toţi pomii din grădină?" 169 în acea zi, în Eden, când omenirea a pierdut paradisul, s-a adresat Evei cu un argument fascinant. În esenţă, raţionamentul lui ar suna cam aşa:

„Eu recunosc Eva că tu ai auzit cuvântul lui Dumnezeu. Amândoi ştim aceasta. Dar l-ai interpretat tu corect? Este evident că interpretarea ta este incorectă pentru că eu am mâncat din el şi nu am murit. Nu numai că încă sunt viu, dar m-am şi ridicat la un nivel nou de existenţă. Mintea mea este acum una cu Dumnezeu. Eu pot să văd lucruri pe care numai El a putut să le vadă mai înainte. Eva, tu poţi să reinterpretezi Cuvântul lui Dumnezeu bazându-te pe aceste dovezi ştiinţifice verificabile, descoperite ţie acum”.

Eva se întâlnise cu primul mare critic al Cuvântului lui Dumnezeu.

Critica cea mai înaltă respinge ideea că Biblia este cel mai bun interpret al ei şi insistă că savanţii ar trebui s-o interpreteze folosind analize culturale şi umane ca să hotărască ce au vrut să spună „cu adevărat” scriitorii Bibliei. Ei încearcă să „reinterpreteze” cuvintele lui Dumnezeu, bazaţi pe evidenţa şi raţiunea omenească şi procedând în felul acesta pot face ca unele dintre cele mai clare adevăruri ale” Sfintelor Scripturi” să pară dintr-odată întunecate. Ca şi în cazul Evei, dacă cineva nu cunoaşte toate aspectele, asemenea argumente pot părea, în mod superficial, convingătoare. Eva nu a putut să-l contrazică pe şarpe; creatura era vie. Singura armă pe care o avea şi cu care se putea apăra era credinţa, credinţa în exact ceea ce-i spusese Dumnezeu, chiar dacă, pentru moment, nu se potrivea cu ce-i spuneau simţurile ei. Eva a abandonat credinţa şi a ales să urmeze judecata omenească. Rezultatul îl cunoaştem.

Lumea creştină este plină de denominaţiuni care odată au fost apărătoare ale credinţii protestante, dar care în prezent şi-au pierdut sensul direcţiei. Standardele s-au prăbuşit; problemele morale nu mai sunt clare. Etica ocazională a înlocuit morala absolută şi una din principalele cauze este critica istorică a Bibliei, care a redus înţelesul limpede al Cuvântului lui Dumnezeu la o încâlcită harababură de teorii academice.

Ar putea să se întâmple aceasta şi în adventism? Interpretarea greşită a Cuvântului a fost o problemă în

1905. Se prea poate să fie un pericol la care să privim cu atenţie în viitor.

Misticism

Dacă cineva ar vrea să numească toate erorile doctrinale fată de care adventismul ar trebui să fie imun, misticismul ar putea foarte bine

să se afle în capul listei. Ideea unei contopiri mistice între om şi Dumnezeu, obţinută adesea printr-o stare de extaz mistic cum ar fi „meditaţia”, este tot atât de străină stilului de închinare adventist ca şi partea întunecată a lunii. Şi totuşi, în apostazia *Alfa*, misticismul a stabilit o platformă trecătoare printre unii dintre cei mai proeminenţi adventişti din acea vreme. Adventismul s-a izbit pe neaşteptate de o variantă timpurie a „Erei Noi”.

„Unul după altul au venit să-mi ceară să explic atitudinile luate în „Templul Viu”, a scris Ellen White. „Am răspuns: Ele sunt inexplicabile… eroarea este făcută să pară adevăr… într-o manieră atât de plăcută încât, dacă nu vor fi atenţi, mulţi vor fi înşelaţi. Noi n-avem nevoie de misticismul care este în această carte”.

Apoi ea a adăugat un avertisment care-ţi dă fiori pe şira spinării: „Aceia care primesc aceste sofisticării se vor trezi, în curând într-o stare în care vrăjmaşul poate vorbi cu ei…” 1™

Cu alte cuvinte, în criza *Alfa* unii adventiştii şi-au îngăduit unele practici care puteau să-i ducă la actualele comunicări din ocultism.

Merită să ne reamintim că în timpul acestei perioade, ea a avertizat în mod deschis că, în bătălia pentru biserică, au intrat în luptă fiinţe supranaturale. „Satana joacă partida vieţii pentru sufletele omeneşti. Îngerii lui se amestecă printre oameni şi-i instruiesc în tainele răutăţii. Aceşti îngeri căzuţi vor atrage discipoli după ei, vor vorbi cu oamenii… conducând sufletele pe cărarea amăgirii”. 171 Satana chema acum forte din lumea întunericului şi în numele unei „noi lumini”, fiinţele umane erau unite fără să-şi dea seama cu puterile răului.

Nimic nu poate fi mai înspăimântător decât gândul că cineva a vorbit cu îngerii căzuţi. Totuşi acesta a fost un pericol real în apostazia *Alfa* şi punctul de intrare se pare că a fost misticismul.

Misticismul înfloreşte cu deosebire în religiile orientale. El poate fi definit în mod simplu ca o căutare după înţelepciunea ascunsă şi ţinta lui este unirea cu divinitatea. Dacă în această definiţie străbat ecourile convorbirii lui Lucifer în Eden, probabil că aţi auzit corect: „În ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu”. 172

Numai aceasta şi ar trebui să fie îndeajuns ca să avertizeze orice AZŞ să se ţină departe de el. Ellen White are multe de spus despre pericolele care nu pot fi separate de poarta de intrare în ocultism.

„Raţionamentele şi *închipuirile* inimii omeneşti subminează inspiraţia Cuvântului lui Dumnezeu, făcând ca adevărurile Bibliei, altfel atât de clare, să fie înconjurate de un nor de misticism... Acesta este unul dintre semnele evidente ale ultimelor zile”. 173

În citatul de mai sus observaţi cuvântul închipuiri. Eu l-am subliniat pentru un motiv. Închipuirea, imaginaţia dacă vreţi, este o cale proeminentă de practicare a meditaţiei mistice. Noi credem în mod normal că misticismul este asociat cu religiile orientale, dar proporţiile lui sunt cu mult mai cuprinzătoare. El s-a ivit chiar şi în unele credinţe aşa-zis creştine sub forma deghizată a unei „meditaţii creştine”.

Şi acum, este timpul să ne reîntoarcem la fascinanta noastră cunoştinţă, Íñigo de Loyola, pe care, la începutul cărţii, l-am văzut întemeind ordinul iezuiţilor. Vă veţi reaminti că pe vremea când Reforma cuprindea Europa, Loyola a pus la cale puternica Contra-Reformă, recuperând mare parte din Europa pentru papalitate. Puterea din spatele disciplinei sale era misticismul.

În tinereţe, Loyola fusese soldat. Rănit grav, într-un fel care l-a făcut să şchiopăteze toată viaţa, el a părăsit armata şi, în cele din urmă, s-a dedicat vieţii religioase, ca preot. Frământat de vina unui trecut care văzuse poate mai multe decât cele ce străbăteau din mărturisirile sale soldăţeşti, el a căutat, în zadar, să-şi liniştească cugetul. Ca şi Martin Luther, care se luptase cu aceeaşi nesiguranţă şi aproape exact în acelaşi timp, el a fost ispitit să se îndoiască că ar mai putea obţine iertarea. În această situaţie, dacă el şi Lüther ar fi avut şansa să se întâlnească, ar fi putut foarte bine să cadă unul în braţele celuilalt.

Acest eveniment n-a avut loc niciodată. În schimb, fiecare a găsit propria lui soluţie şi ele au fost foarte diferite. Luther a descoperit puterea credinţei şi Loyola a rezolvat îndoiala sa prin meditaţie mistică. Curând el a avut „viziuni”. Ceea ce a întâlnit, pe măsură ce practica această artă cabalistică, a fost o forţă din lumea supranaturală. Luther a crezut Cuvântul. Loyola a crezut în viziunile lui. Şi cei doi aveau să se confrunte unul cu altul din părţi opuse, în marea bătălie numită Reformă.174

Întreaga viaţă religioasă a lui Loyola s-a centrat în jurul meditaţiei sale. Se spune că el a crezut că avea descoperiri de la Dumnezeu în fiecare zi şi a început să împărtăşească tehnicile sale şi altor preoţi. Ei, de asemenea, au descoperit o putere ciudată în

misticism, o disciplină care-i făcea capabili să nu ia în seamă lipsa strictului necesar, neplăcerile, chiar şi durerile, din dorinţa fierbinte de a-şi răspândi credinţele lor. Nucleul acesta de preoţi a constituit „mica grupă” a lui Loyola care avea să devină „Ordinul Iezuit”.

El a scris o carte, tipărită încă şi în prezent, intitulată „The Spiritual Exercises of St. Ignatius” (Exerciţiile spirituale ale sfântului Ignaţiu), o serie de meditaţii prin care se presupunea că sufletul este curăţit şi-şi găseşte asemănarea cu Dumnezeu. Ultima ţintă era „asimilarea sufletului de către Dumnezeu” 175, o încercare pur mistică a unirii umanului cu divinul.

Exerciţiile spirituale ale lui Loyola constituie unul dintre primii paşi făcuţi pentru a deveni un iezuit. Un timp îndelungat, adesea de treizeci de zile, i se cere iniţiatului să păstreze tăcere absolută. El îşi petrece ore întregi în meditaţie mistică, sub supravegherea unui duhovnic şi în decurs de o lună, mintea sa începe să accepte noţiunea de supunere absolută. Mulţi au scris despre acest proces, dar cea mai fascinantă descriere pe care am putut-o găsi vine de la Malachi Martin, care şi el a fost iniţiat în „Ordinul Iezuit”. Martin spune că, după ce este supus la rigorile Exerciţiului Spiritual: „fiecare apare din acest regim de mult e săptămâni ca un luptător spiritual, deprins să lupte până la capăt… un serv supus în întregime papei”. 175

Chiar dacă este executată într-un cadru aşa-zis creştin, meditaţia mistică urmează un ritual foarte asemănător formelor orientale. Persoana respectivă păstrează tăcerea şi-şi relaxează corpul în mod treptat. Mintea îi este golită de gândurile în legătură cu lumea din afară şi centrată pe o anumită întâmplare din Biblie. Folosind acest eveniment ca pe un subiect de „meditaţie”, caută apoi să şi-l „închipuie” folosindu-şi imaginaţia. O privelişte este zugrăvită în minte cu culoarea, structura şi chiar starea vremii din acel timp. În acest cadru introduce apoi oamenii închipuindu-şi că sunt personaje din Biblie.

Acum procesul face un salt în întregime bizar. Persoana care se află în „meditaţie” începe să stea de vorbă cu personaj ele pe care şi le-a închipuit. Ea le pune întrebări şi ele îi răspund. Adesea, în acest soi de „meditaţie”, persoana închipuită pretinde a fi Iisus. Asta ne face să punem o întrebare interesantă: dacă „vorbeşte” cu „Iisus”.

atunci primeşte un adevăr egal cu cel din Sfânta Scriptură”?

Aceia care practică această artă pretind că răspunsul este: Da!

Ni se spune că trebuie să medităm. Cum se poate face atunci deosebirea dintre „meditaţia” mistică şi cea adevărată? Eu propun un test foarte simplu: foloseşti mintea conştientă, ca să te gândeşti la adevăruri pe care Biblia le-a descoperit în mod clar? Dacă este aşa, atunci practici meditaţia creştină.

Sau încerci să „creezi” scene pe care Biblia nu le-a descris niciodată în mod deosebit şi în proces, poate că ia parte nu mintea ta conştientă ci ceva din subconştient? În acest caz eşti cu mult mai aproape de Zen (o variantă de Budhism), decât de adventism.

Acum să reflectăm asupra avertismentului Ellenei White cu privire la misticism. „Aceia care primesc aceste sofisticării se vor trezi în curând într-o stare în care vrăjmaşul poate să vorbească cu ei…” 177 Se luptă ea oare cu morile de vânt? Ori este vorba aici de ceva foarte real care trebuie să ne preocupe? Dacă cineva crede că poate să creeze un personaj biblic din imaginaţie, să vorbească cu ea sau cu el şi să primească un adevăr egal cu cel al „Sfintelor Scripturi”, pare evident că a deschis uşa de comunicare cu cineva.

Dar cu cine?

Este oare posibil ca misticismul să fi fost uşa prin care, în 1904, AZŞ au fost provocaţi de fiinţe din lumea întunericului?

Dacă este aşa şi dacă *Alfa* este un model pentru *Omega*, atunci există oare pericolul să putem fi din nou destul de nesăbuiţi ca să ne rătăcim în această anticameră a ocultismului?

Ar fi o lipsă de răspundere să eliminăm această probabilitate. Observaţi că în vremea lui Kellogg, unele dintre cele mai strălucite minţi din biserică au căzut într-o variantă a misticismului. Kellogg a fost unul dintre cei mai înzestraţi medici pe care i-a avut vreodată biserica. El a căzut în cursă fără să bănuiască. La fel s-a întâmplat şi cu lucrătorii mai în vârstă ai bisericii care ar fi trebuit să cunoască problema mai bine. Astăzi noi avem un termen pentru toate acestea: „Era Nouă”. Ellen White a avut un alt termen poate şi mai bun, spiritism. Merită să ne reamintim că spiritismul este unul dintre cele trei forţe ale răului descrise în Apocalipsaca amăgind lumea la sfârşitul vremii. Ar fi o naivitate din partea noastră să vedem că monstrul ar putea să nu caute să intre printre AZŞ.

În caz că această problemă bizară va fi să apară vreodată din nou, ar fi înţelept din partea noastră să ne reamintim apostazia *Alfa* şi să ne gândim la *Omega*. False pretenţii de „reforme” şi „reorganizare”.

Partizanii *Alfei* au pretins că au o solie de reformă pentru biserică. Există un pericol teribil în identificarea greşită a acestui punct pentru că atât Biblia cât şi Spiritul Profetic cheamă la redeşteptare şi reformă. Adventiştii sunt un popor înclinat spre reforme, de aceea, dacă vrăjmaşul vine la ei pe această cale, există posibilitatea ca ei să fie mai uşor înşelaţi. Din fericire, există un test prin care se poate deosebi adevărata reformă de cea falsă. Noua învăţătură îndeamnă la reformă în viaţă, în acord cu adevărurile stabilite? Dacă este aşa, ea este reforma adevărată. Dacă, din contră, ea îndeamnă la abandonarea adevărurilor stabilite, nu este deloc o reformă. Este o încercare de a schimba adventismul.

În „Solii alese", Ellen White avertizează împotriva reformei false şi a chemărilor false pentru „reorganizare".

„Vrăjmaşul sufletelor a căutat să introducă (în biserică) presupunerea că printre AZŞ va avea loc o mare reformaţiune şi că această reformaţiune va consta în renunţarea la doctrinele care stau ca nişte stâlpi ai credinţei noastre şi angajarea într-un proces de reaorganizare… Religia noastră ar fi schimbată… ar fi stabilită o nouă organizare… Nimic nu va fi îngăduit să stea în calea noii mişcări". 178

Atenţie specială acordată tineretului

O persoană tânără este ţinta cea mai ispititoare pentru oricine încearcă să stârnească dorinţa de schimbare. Aşa a fost pe vremea lui Kellogg şi adepţii lui au făcut tot ce le-a stat în putinţă. Ei au antrenat tineretul în vânzarea cărţii sale. Au deschis un colegiu ca să atragă tineretul. S-au folosit de conducători inteligenţi, atractivi şi atenţi, în apelul lor către tineret. Au recrutat neobosiţi tineretul, trimiţând reprezentanţi ca să-i invite la Battle Creek.

Rezultatul a fost văzut în scrisorile îndurerate trimise de părinţi Ellenei White în care-i relatau despre copiii care au renunţat la credinţă. Ar putea să apară această problemă din nou? Ellen White ne dă câteva probe obiective după care să judecăm:

f. La colegiul din Battle Creek, unii „conducători şi profesori" n-au înţeles „adevărata temelie a credinţei noastre". 179

2. După cât se părea, studenţii terminau colegiul din Battle Creek cu prea puţină înţelegere a adevărurilor advente. Ei erau atât de puţin instruiţi în ele, încât „mulţi" aveau nevoie „să înveţe primele principii ale adevărului prezent". 180

3. Nu toţi instructorii de la Battle Creek erau profesori „siguri,

demni de încredere”. Într-adevăr, unii dintre ei aveau să „strice” tineretul cu „relatări greşite” despre Spiritul Profetic şi misiunea bisericii.181

4. În Battle Creek, unii au „respins lumina” care-i privea pe ei şi au devenit apoi „momelile lui Satana care să îndepărteze sufletele de la adevăr”. 182

5. Unii, de fapt, „urau” Spiritul Profetic şi refuzau să-i urmeze sfaturile.183

6. Aceia care „au dărâmat” temelia pusă de Dumnezeu nu trebuie să fie acceptaţi ca profesori”. 184 În altă parte ea atrage atenţia că oricine prezintă teorii care îndepărtează poporul de adevărul Sanctuarului „nu trebuie să fie admişi ca profesori”. 185

7. În cele din urmă a existat proba roadelor. Ea a primit scrisori de la diferiţi părinţi ai căror copii şi-au pierdut credinţa în Campusul de la Battle Creek.186

Dacă ar fi să apară vreodată unul dintre acestea sau o combinaţie a lor, am putea să ne întrebăm dacă nu are loc o repetare a trecutului. Cel puţin, părinţii ar putea să se gândească la avertismentul Ellenei White din apostazia alfa. „Părinţi, ţineţi-vă copiii departe de Battle Creek, chemaţi-i de acolo fără întârziere”. 187

Folosirea tehnicilor manipulative

Manipularea oamenilor este unul dintre cele mai sinistre aspecte ale apostaziei *Alfa*. Au fost folosite tehnici care ar fi în mod vădit sofisticate, chiar şi pentru etaloanele de astăzi şi care pot fi văzute în unele dintre metodele de psihologie larg răspândite de astăzi. Unele dintre cele mai înzestrate minţi din biserică au fost afectate de mecanisme pe care Ellen White le-a identificat ca fiind de origine satanică şi folosirea lor a fost însoţită în mod evident de o foarte puternică prezenţă satanică. Ea a descris „îngeri răi” care au luat „în stăpânire” mintea lui Kellogg, la un moment dat. Alţii păreau „fără putere” ca să scape de acest soi de influenţă o dată ce i s-au supus ei de bunăvoie.

Ellen White ne-a avertizat că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului de probă, se va vedea o repetare a tehnicilor manipulatoare de acest fel. Dar concentrându-ne atenţia asupra ameninţărilor care ar putea veni de la alţii, nu cumva trecem cu vederea o ameninţare chiar şi mai mare pe care, în mod obişnuit, o îngăduim în căminele noastre?

În capitolul 4 am vorbit despre reclamele televizate şi despre felul cum acţionează asupra minţii, schimbând scenele în mod rapid, cu tehnci de obiective sofisticate şi o puternică bandă sonoră concepută să vă antreneze, mai înainte de a avea timp să gândiţi. Acum, gândiţi-vă ce se întâmplă când reclamele se termină şi reîncepe programul nostru favorit. Multe din tehnicile manipulatoare rămân. Pe măsură ce se schimbă unghiurile camerei şi scenele, trebuie să vă acomodaţi la o nouă imagine, cam de douăzeci de ori pe minut. Toate acestea, bineînţeles, sporesc efectul dramei în aşa fel încât actorii de pe ecran, chiar dacă sunt angrenaţi în cele mai obişnuite întâmplări, le interpretează cu un discernământ care, pur şi simplu, nu există în viaţa obişnuită! Asociaţi aceasta cu faptul că oficiile de distribuţie ale televiziunii pot să aleagă ce le place dintre persoanele cele mai frumoase şi mai interesante din lume. Rezultatul? După ce aţi urmărit timp de trei sau patru ore aceste programe, propria voastră viaţă poate să nu vi se mai pară atât de interesantă cum vi s-a părut mai înainte. Familia voastră, munca voastră, soţul sau soţia, nu pot să se ia la întrecere cu intensitatea artificială văzută la televiziune. Dacă nu aveţi un simţ al identităţii neobişnuit de puternic, puteţi să vă simţiţi nesatisfăcuţi cu viaţa voastră proprie şi să doriţi să puteţi să reproduceţi întocmai identitatea actorilor de pe ecran. În felul acesta, televiziunea are capacitatea de a vă jefui de ceva pe care Dumnezeu l-a făcut special la comandă pentru voi: propria, unica voastră identitate.

Poate că acesta este unul dintre motivele pentru care chiar din primele sale momente, adventismul a luat atitudine în legătură cu distracţiile. Pe lângă faptul că Hollywoodul poate să vă răpească mult din timpul vostru şi să vă expună la scene supărătoare, poate să existe ceva şi mai profund care să vă îngrijoreze. Multe filme care înfăţişează viaţa considerabil de romanţată fată de realitate, a eroului sau eroinei, pot să ducă, în cele din urmă, la atacarea înţelesului vostru cu privire la semnificaţia deosebită a propriei voastre vieţi.

Timp de două săptămâni încercaţi ceva. Închideţi televizorul după ce aţi urmărit buletinul de ştiri! Deschideţi Cuvântul lui Dumnezeu. Luaţi o concordanţă bine întocmită, un dicţionar biblic bun şi câteva hărţi reuşite ale Ţării Sfinte, din timpurile biblice. Acum, începeţi să citiţi doar câte un verset, comparând Scriptură cu Scriptură în timp ce dicţionarul biblic şi hărţile vă procură o profunzime în plus în înţelegerea oamenilor şi a locurilor pe care le întâlniţi în Biblie. Apoi

recitiţi părţile din Spiritul Profetic care tratează despre ce aţi studiat în Biblie.

Poate veţi constata că televiziunea nu poate să intre în competiţie.

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu poate deveni astfel o deprindere obişnuită.

O falsă reînsufleţire

Pe măsură ce sfârşitul se apropie, poporul lui Dumnezeu va fi binecuvântat cu revărsarea Duhului Sfânt. Umpluţi de Duh, credincioşii vor da mărturie în faţa întregii lumi într-o ultimă şi puternică demonstraţie a puterii Evangheliei. Mult a aşteptat poporul lui Dumnezeu acest eveniment şi Ellen White îl descrie cu o minunată făgăduinţă găsită în „Marea Luptă", pg.464 (ed. Engl.).

„Mai înainte de revărsarea finală a judecăţilor lui Dumnezeu peste pământ, va avea loc, printre copiii lui Dumnezeu, o aşa de mare reînsufleţire a evlaviei de la început, cum nu s-a mai văzut din timpurile apostolice. Duhul şi puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate peste copiii Săi. În vremea aceea, mulţi se vor despărţi de acele biserici în care dragostea de lume a înlocuit dragostea pentru Dumnezeu şi pentru Cuvântul Său. Mulţi, atât pastori cât şi membrii laici vor accepta cu bucurie acele adevăruri mari pe care Dumnezeu le-a hotărât să fie vestite în acea vreme ca să pregătească un popor pentru a doua venire a

Domnului".

Acest eveniment va vesti ultima mare lucrare a bisericii, o mărturie finală către lume. Dar exact înainte de a avea loc, avertizează Ellen White, Diavolul va încerca să-l întunece printr-o imitaţie.

„Vrăjmaşul sufletelor doreşte să împiedice această lucrare şi, mai înainte să vină vremea pentru o asemenea mişcare, el se va strădui s-o prevină prin introducerea unei imitaţii.

În acele biserici pe care le poate aduce sub puterea lui amăgitoare, el va face să pară că sunt revărsate binecuvântări speciale ale lui Dumnezeu. Acolo se va manifesta ceea ce se va presupune a fi un mare interes religios. Mulţimile vor fi pline de bucurie că Dumnezeu lucrează în mod minunat pentru ele, în timp ce lucrarea este a unui alt spirit. Sub o aparenţă religioasă, Satana va căuta să-şi extindă influenţa peste lumea creştină". (idem)

Apostazia pe care o descrie aici este o falsă reînsufleţire, care se

dă drept lucrarea Duhului Sfânt. Biserici întregi vor crede că au avut parte de o revărsare a Duhului şi va părea a fi „un mare interes religios”. Cum se poate identifica deci o imitaţie atât de iscusită?

Există, desigur, versetul din Isaia 8, 20: „La Lege şi la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi aşa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta”. Oricât de convingător poate ceva să fie, dacă nu ţine sus etalonul Legii lui Dumnezeu este o contrafacere. Dar există şi un alt test. O reînsufleţire falsă se va îndepărta de simplitatea adevărului scriptural şi va folosi metodele lumeşti.

„Am fost instruită că... oamenii vor încerca să introducă reprezentaţii străine în lucrarea lui Dumnezeu”, a declarat Ellen White, şi a atras atenţia că „absolut nimic

7 >)

din ce este teatral nu trebuie introdus în lucrarea noastră”.

„Pastorii de la amvonul sacru nu au dreptul să se comporte ca nişte actori de teatru... Ei nu se află la amvonul sacru în calitate de actori, ci ca învăţători ai adevărurilor solemne”. 188

În altă parte, Ellen White dă o descriere a unei false reînsufleţiri în care oamenii pretind a avea Duhul Sfânt.

„Exact înaintea încheierii timpului de probă”, avertizează ea, Vor fi strigăte, cu tobe, muzică şi dans. Simţurile fiinţelor raţionale vor deveni atât de confuze încât nu vor mai putea să-i ajute să ia hotărâri corecte. Şi aceasta va fi numită lucrarea Duhului Sfânt. Duhul Sfânt nu se descoperă niciodată prin asemenea metode, într-un asemenea vacarm de sunete. Aceasta este o invenţie a lui Satana... un vacarm de sunete zdruncină simţurile... Puterile uneltelor satanice se amestecă cu larmă şi strigăte ca să aibă o petrecere, şi aceasta este denumită lucrarea Duhului Sfânt”. 189

De-a latul peisajului scurs al secolelor, răsună cuvintele tot atât de pline de viaţă ca atunci când au fost rostite pentru prima dată cu peste opt sute de ani înainte de naşterea lui Hristos: „Sunaţi cu trâmbiţa în Sion! Vestiţi un post, chemaţi o adunare de sărbătoare! Strângeţi poporul, ţineţi o adunare sfântă... Preoţii, slujitorii Domnului, să plângă între tindă şi altar şi să zică: Doamne, îndură – Te de poporul Tău...” 190

Pierderea instituţiilor

În apostazia alfa, biserica a pierdut o instituţie importantă, purtătoare de steagân îngrijirea sănătăţii. Ar putea această să se

întâmple din nou? Fiecare adventist care iubeşte această biserică ar trebui să se roage ca să nu mai suferim niciodată, din nou, acest gen de pierdere tragică. Dar ea s-a întâmplat mai înainte şi noi nu putem să nu ţinem seama de lecţiile istoriei.

IV

Până acum am explorat treisprezece factori care au fost evidenţi în criza numită *Alfa*. Fiecare conţine învăţăminte care pot să ne ajute să ne pregătim pentru

Omega. Dar mai există încă una. Chiar aproape de sfârşit, Satana va aduce o ultimă amăgire, în mod deosebit pentru adventişti. El va încerca să ne facă să ne îndoim de darul Spiritului Profetic.

Cea din urmă amăgire a lui Satana i

„Cea din urmă amăgire a lui Satana va consta în a face lipsite de efect mărturiile Spiritului lui Dumnezeu... Va exista o ură, de natură satanică, aprinsă împotriva Mărturiilor”. ’191

Ultima amăgire aruncată asupra AZŞ de către generalul Lucifer va fi un atac împotriva Spiritului Profetic. La fel ca atacul forţelor aliate asupra poziţiilor radarului din Baghdad, aceasta este o lovitură tactică, destinată să ne orbească. Dacă vom lăsa să se întâmple aceasta, sunt şanse ca noi să nu mai reuşim să recunoaştem apostazia *Omega*.

„În cartea „Templul Viu” este prezentată *Alfa* ereziilor teribile. *Omega* îi va urma şi va fi primită de aceia care nu sunt dispuşi să ia în seamă avertismentul dat de Dumnezeu”. 192

Dacă stăm să ne gândim la toate cele întâmplate, nu este, într-adevăr, nimic surprinzător: aici este exact punctul de unde a început apostazia *Alfa*.

n

Oricum am vrea s-o luăm, faptul rămâne acelaşi: criza *Alfa* şi-a avut rădăcinile în neglijarea Spiritului Profetic. Acest dezastru nu s-a întâmplat dintr-odată. El a fost rezultatul anilor de nepăsare care au dus în cele din urmă la o tragică apostazie. Mai înainte chiar ca denominaţia să fie confruntată cu prăbuşirea finală, năucitoare, în datorii şi criză doctrinală, au existat repetate avertismente din partea E.G. White.

„Nici egoism, nici ambiţie personală nu trebuie îngăduite să pătrundă în lucrarea de alegere a locurilor pentru întemeierea sanatoriilor noastre”, i se spusese bisericii în 1902. „Este voinţa lui Dumnezeu ca aceste instituţii să fie stabilite în afara oraşelor”.

Acest sfat a venit în contradicţie directă cu preferinţele unor grupuri foarte puternice din biserică, dar el nu se baza pe un capriciu, ci motivul pentru care fusese dat era legat de obiectivele bisericii referitoare la evanghelismul medical. Înconjuraţi de natură, a spus Ellen White, „pacienţii vor fi mult mai uşor influenţaţi de Duhul lui Dumnezeu… Sufletele lor vor fi înălţate… Alinarea va veni asupra corpului şi minţii. Afară din oraşe este solia mea. Medicii noştri trebuiau să fie de mult deosebit de conştienţi în ce priveşte acest subiect”. 193

Acest sfat, cu totul neobişnuit şi atât de nepotrivit cu grandiosul program de la Battle Creek, a fost înlăturat cu uşurinţă pentru că nu părea să corespundă intereselor de afaceri ale zilei. Dar, în mod ironic, întreţesută în el era o soluţie care avea să fie cap de afiş spre sfârşitul secolului douăzeci, când o Americă, în pragul falimentului, avea să descopere că nu mai poate să-şi permită costul propriilor ei maladii. „Cu cât pacienţii vor sta mai mult pe afară”, a declarat Ellen White, „cu atât mai puţin vor avea nevoie de îngrijiri”. 194

Pentru un avocat care a reprezentat două spitale şi a văzut problemele cu care se confruntă reţeaua modernă de îngrijire a sănătăţii, această frază sare în ochi. Există chiar o expresie a limbajului curent al administraţiei medicale, care oglindeşte noţiunea pe care o descrie Ellen White. Ea se numeşte durata internării. Cu cât mai mult un pacient are nevoie de îngrijire în spital, cu atât mai mare este povara costului pentru sistemul de îngrijire al sănătăţii. Fă în aşa fel ca pacientul să fie eliberat cât mai repede din spital şi sistemul va economisi bani preţioşi. Sub programul federal DRG, eliberează pacienţii cât mai repede posibil şi spitalul pe care îl conduci poate să obţină destul profit ca să-şi menţină activitatea.

Cu alte cuvinte, în 1902, Ellen White a descris răspunsul la o întrebare de trilioane de dolari. Cum să oferi o superioară îngrijire medicală la preţul cel mai mic posibil. Şi adventismul putea să aibă pregătit acest răspuns.

În acelaşi an 1902, chiar atunci când denominaţia hotărâse, împotriva sfatului divin, să se angajeze într-un program de construcţii costisitoare la Battle Creek, ea a dat conducerii spitalului un sfat anume, care merita să fie ascultat.

„Dumnezeu nu doreşte ca servii Săi să se angajeze în acţiuni inutile şi costisitoare, care aduc datorii asupra poporului… Atâta timp

cât cei care pretind a crede adevărul timpului prezent umblă pe calea Domnului... ei se pot aştepta ca Domnul să le dea prosperitate. Dar când ei aleg să rătăcească departe de cărarea strâmtă, îşi aduc ruină asupra lor şi asupra celor care privesc la ei pentru călăuzire". 195

Datorie: ea a atras atenţia împotriva monstrului care avea să pericliteze multe reţele spitaliceşti în viitorul cel turbulent. Pentru aceia care au vrut să-l asculte, sfatul ei a însemnat atunci ce ar însemna astăzi citirea cifrele bursei de valori de mâine. Iosafat a exprimat aceasta într-o frază minunat de simplă: „meredeţi-vă în prorocii Lui şi veţi izbuti".

Scurt timp după a dat încă şi mai multe sfaturi care ar fi putut să evite multe supărări (şi foarte multe suflete pierdute). „Mi s-a arătat în repetate rânduri că nu este înţelept să ridicăm instituţii mamut... Un sanatoriu mamut are nevoie de mulţi salariaţi... şi este extrem de dificil să menţii un înalt nivel de spiritualitate". 196

Trebuie numai să privim la evenimentele ce au urmat la Battle Creek ca să constatăm că ea a avut dreptate. Astăzi, un vizitator al Battle Creek-ului întâlneşte, la intrarea în oraş, o nălucă uriaşă: o clădire enormă, prevăzută cu turnuri, care se întrevede deasupra orizontului, clădirea lui Kellogg, construită cu elan sfidător, exact înainte ca depresiunea să adauge un capitol final tristei apostazii de la Battle Creek. Când o instituţie îşi pierde spiritualitatea, mai curând sau mai târziu, ea este pierdută pentru lucrarea lui Dumnezeu. Această clădire serveşte acum drept spaţiu de birou şi de depozit pentru guvernul federal.

m

Apostazia din Battle Creek este un caz clasic de studiu despre cum progresează respingerea Spiritului Profetic şi unde duce ea în cele din urmă. La început, mărturiile ei au fost întâmpinate cu o indiferenţă binevoitoare: nu era necesar să te contrazici cu femeia, atâta timp cât puteai să nu ţii seamă de ce spunea ea. Dar pe măsură ce criza se adâncea şi unii puteau să vadă problemele create de respingerea Spiritului Profetic, părţile potrivnice au început să se arate. Unii o susţineau pe Ellen White, alţii o atacau. Odată ce s-a întâmplat aceasta, respingerea Spiritului Profetic a luat o întorsătură nouă şi mai agresivă. Au continuat tot felul de intrigi, în efortul de a dovedi că greşeşte. Propriul ei nepot a încercat s-o înşele ca să publice o mărturie falsă. Complotul a dat greş. Kellogg a învinuit-o în repetate

rânduri că presupusele ei viziuni erau alimentate de informaţiile pe care i le procurau alţii. Oameni puternici şi influenţi au început să redacteze ceva ce a fost denumit „Blue book” (Cartea albastră), cu scopul de a o discredita.

Alţii, care n-au îndrăznit să facă aşa ceva pe faţă, au subminat-o pe căi mai ascunse. „Unii au lucrat cu multă abilitate ca să facă, lipsite de efect, mărturiile de avertizare şi mustrare care au rezistat încercării timp de o jumătate de secol. În acelaşi timp ei nu recunosc că ar face aşa ceva”. 197

Observaţi că există o diferenţă între opoziţia directă, pe faţă şi deformarea subtilă care poate face soliile lui Dumnezeu „lipsite de efect”. Ea descrie un paradox. Unii oameni distrugeau cu dibăcie eficacitatea Spiritului Profetic, în timp ce din vârful buzelor pretindeau că le cred.

Lupta a devenit destul de aprinsă ca să ocupe prima pagină a cel puţin unui ziar din Chicago. Reînviind vechiul argument al lui Dudley Canright, duşmanii ei au avansat ideea care ieşea la iveală aproape de fiecare dată când cineva se simţea ameninţat de Spiritul Profetic: nu se putea lua femeia prea în serios, argumentau ei, pentru că era o „plagiatoare”.

IV

Ce se poate spune despre învinuirea de plagiere. Este Ellen White neinspirată pentru că, la fel ca mulţi scriitori biblici, a ales să folosească ideile bine exprimate ale altora? Problema merită un moment de analiză din punct de vedere legal.

Niciun drept de autor nu este absolut. Chiar şi azi, Federal Copyright (Documentul federal de reglementare a drepturilor de autor) prevede, în Secţiunea 107, că în împrejurări specifice, un scriitor poate folosi părţi din materialul care este proprietatea literară a altui scriitor. Principiul legal care reglementează aceasta este denumit doctrina „Fair use” (folosire corectă) şi el merge înapoi până la începuturile legii americane pentru drepturile de autor. De fapt merge înapoi până la mijlocul anilor 1840, când a început să scrie Ellen White.

În anii 1840, când ea a început să-şi însemneze primele ei viziuni, scriitorii, de obicei, copiau mult unul de la altul. Era o obişnuinţă care se constată de repetate ori când citim ziarele şi publicaţiile din acea vreme şi folosirea materialului unui scriitor de

către un altul era recunoscută de tribunale. În 1845, Joseph Story, judecătorul Curţii Supreme a dat o decizie într-un caz în care plagierea era punctul de litigiu. În timpul procedurii de expunere a opiniei sale, el a făcut un rezumat atât de clar ai drepturilor de autor din acea vreme, încât merită să ne oprim un moment asupra lui.

Un scriitor, spune judecătorul Story, „poate că a împrumutat multe din ideile sale de la alţii, dar dacă el a contribuit în mod autentic la perfecţionarea lor, este îndreptăţit să primească drepturi de autor. Fiecare carte de literatură, ştiinţă şi artă împrumută şi trebuie în mod necesar să împrumute... Niciun om nu creează un limbaj nou pentru sine însuşi, cel puţin dacă este un om înţelept... Gândurile fiecărui om sunt, mai mult sau mai puţin, o combinaţie între ceea ce au gândit şi exprimat alţi oameni, deşi ele pot fi modificate, înălţate sau îmbunătăţite prin geniul său propriu sau prin cugetare”. 198

Să fim siguri că am înţeles ceea ce a vrut să spună judecătorul Story. Folosirea lucrării literare a altcuiva este îngăduită atâta timp cât cineva îşi face propriile sale cercetări autentice şi-şi foloseşte propria inventivitate ca să producă ceva nou şi creativ.

Acum să revenim la subiect: folosind teme scrise de alţii mai înainte, a făcut Ellen White îmbunătăţiri autentic creative de felul celor descrise de judecătorul Story? Da-ţi-mi voie să vă dau un exemplu şi puteţi săjudecaţi singuri.

În 1842, un scriitor numit John Harris a publicat o carte despre viaţa lui Hristos, intitulată „The Great Teacher” (Marele învăţător). La pagina 51, el scrie următoarea frază: „El ar fi putut rosti o singură frază care, oferind o cheie a nenumărate enigme şi îngăduind o privire fugară asupra tainei necunoscută mai înainte, avea să adune şi să concentreze cugetările insistente ale fiecărei generaţii succesive, până la sfârşitul vremii”.

Este proza clasică, chinuită, a epocii victoriene. Ellen White a fost acuzată că a folosit această frază în „Fundamentals of Chiistian Education”, pg.23 7 (Bazele educaţiei creştine). Dacă aşa a făcut, atunci observaţi cum a reprodus-o ea:

„El ar fi putut dezvălui taine pe care patriarhii şi profeţii ar fi dorit să le cunoască, pe care curiozitatea omenească ar fi dorit cu nerăbdare să le înţeleagă”.

Este ea mai clară? Există o îmbunătăţire? Este creativă? Dacă este aşa, atunci se potriveşte în mod perfect cu descrierea unei lucrări

bune, găsită în opinia judecătorului Story.

Dar mai există un aspect chiar mai important: este adevărată? Dacă este aşa, atunci cel mai bine este s-o acceptăm întocmai cum acceptăm altă literatură împrumutată, din Biblie. Apocalipsa pare să folosească în mod repetat idei care se pot găsi în cartea apocrifă a lui Enoh. Pavel citează persoane ca Aratus şi Menander şi adaptează unele din ideile lor la Scriptură. Dând Regula de Aur, Iisus a folosit o cugetare rostită prima dată de rabinul Hillel. (El a împrumutat, de asemenea, din izvoare păgâne, pentru a fi potrivite minţii ascultătorilor Săi, când a dat parabola bogatului şi a săracului Lazăr, un fapt ignorat de cei care folosesc această parabolă ca să „dovedească că noi mergem undeva după moarte.") Dacă ne permitem să fim preocupaţi mai degrabă de sursa celor exprimate decât de adevărul lor, în cele din urmă ne vom găsi în situaţia de a ne îndoi chiar şi de „Sfânta Scriptură". Şi vom repeta trista poveste a celor care, în tragedia numită *Alfa* şi-au pierdut cărarea.

V

Mai devreme sau mai târziu, fiecare creştin va trebui să ia atitudine faţă de o problemă care nu poate fi ignorată: este darul profeţiei o caracteristică vitală a bisericii lui Dumnezeu de la sfârşitul vremii?

Biblia este plină de promisiuni că exact înainte de venirea lui Iisus, în biserică se va găsi darul profeţiei. Ioel 2, 28 exprimă aceasta astfel: „După aceea voi turna Duhul

Meu peste orice făptură; fiii şi fiicele voastre vor proroci, bătrânii voştri vor visa visuri şi tinerii voştri vor avea vedenii. Chiar şi peste robi şi roabe voi turna Duhul Meu în zilele acelea". 199

Ioel spune foarte clar, în următoarele două versete, că aceasta este o profeţie pentru timpul din urmă, pentru un popor din vremea sfârşitului:

„Voi face să se vadă semne în ceruri şi pe pământ: sânge, foc şi stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric şi luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată".

Înainte de venirea lui Hristos, spune Ioel, biserica va fi binecuvântată cu darul profeţiei. Cuvintele sale sunt reluate în Fapte 2, 18. Pavel în 1 Corinteni 1, 16 arată că „mărturia lui Hristos" este dată bisericii. „Aşa că nu duceţi lipsă de niciun fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Iisus Hristos". Şi în Apocalipsa 14, 2 scrie clar

că ultima biserică a lui Dumnezeu, cea care înfruntă mânia lui Satana, are atât „Legea lui Dumnezeu" cât şi „mărturia lui Iisus".

Pur şi simplu nu putem să ocolim ideea: o temă mereu repetată în Biblie este asigurarea că la sfârşitul vremii darul profeţiei va fi o parte a bisericii adevărate.

Într-adevăr, acest fapt nu este surprinzător dacă ţinem seama de sistemul stabilit de Dumnezeu de-a lungul istoriei. O reexaminare a istoriei biblice descoperă un fel de a proceda invariabil: de fiecare dată, Dumnezeu a prezis în mod profetic un eveniment viitor de o anumită importanţă. El a ridicat de asemenea un profet care să vestească acel eveniment când era aproape să se întâmple.

În dimineaţa istoriei umane, Dumnezeu a găsit de cuviinţă că trebuie să distrugă pământul prin potop. Mai înainte de a-l trimite, el a folosit darul profeţiei ca să avertizeze lumea de sfârşitul ei. Noe a predicat această solie şi aproape sigur că şi Enoh a făcut la fel. Evenimentul a fost prezis cu 120 de ani mai înainte.

Dar când vremea potopului s-a apropiat, Dumnezeu nu a lăsat lumea fără o ultimă avertizare profetică. În acea vreme Enoh fusese luat la cer, dar Noe a rămas ca profet în viaţă pentru a face un ultim apel.

În Geneza 15, lunga robie a lui Israel în Egipt a fost dezvăluită lui Abraam cu mult înainte de a avea loc. În acelaşi timp însă a venit şi profeţia eliberării lui Israel. Şi când a venit vremea Exodului, Domnul a ridicat un alt profet, în persoana lui Moise.

La rândul lui, Moise a profetizat robia lui Israel dacă vor deveni neascultători. Când ei au greşit înaintea lui Dumnezeu şi robia babiloniană se apropia, Dumnezeu a vorbit din nou poporului Său prin profeţi ca Ieremia. La rândul lui, Ieremia a prezis posibila lor întoarcere la Ierusalim şi când a venit timpul să se întâmple aşa ceva, Dumnezeu 4 ridicat bărbaţi ca Ezra şi Neemia ca să vestească evenimentul şi să ajute la împlinirea lui.

Să ne gândim acum la prima venire a lui Hristos. El fusese prezis prin profeţi, în „Vechiul Testament", de nenumărate ori. Înainte de naşterea Sa, s-au scurs 400 de ani de tăcere, timp în care Israel nu a primit nicio viziune de la Domnul. Dar exact înainte ca Iisus să-şi înceapă lucrarea, a reapărut darul profeţiei, în persoana lui Ioan. Lumii i s-a reamintit începutul unei profeţii împlinite.

Potopul. Robia şi exodul lui Israel. Robia lui Israel în Babilon.

Eliberarea lor din robie. Prima venire a lui Iisus.

De fiecare dată, când o profeţie importantă era aproape să se împlinească, Dumnezeu a ridicat unul sau mai mulţi profeţi ca să vestească evenimentul şi să reamintească poporului că evenimentul era pe punctul de a se întâmpla.

Acum să revenim la întrebarea pe care trebuie să şi-o pună fiecare creştin onest, indiferent de biserica căreia îi aparţine: dacă Dumnezeu a ridicat profeţi, ca să reamintească poporului toate aceste evenimente din trecut, are vreun sens să presupunem că, exact înaintea celui mai măreţ eveniment dintre toate, revenirea lui Iisus, înaintea căreia întreaga lume trebuie să ia o hotărâre, fie pentru viaţă, fie pentru moarte, Dumnezeu îşi va schimba modul Său de a proceda şi va lăsa omenirea fără călăuzire profetică?

O asemenea concluzie nu se potriveşte. Este lipsită de sens.

Nici biblică nu este. Ioel a prezis un timp, aproape de sfârşit, când spiritul profetic va reveni şi printre cei asupra cărora ar putea să vină, el a inclus şi roabele.

Într-o zi de decembrie a anului 1844, un mic grup de femei creştine sincere se rugau împreună. În timp ce se rugau, o tânărăde 17 ani a fost luată subit în viziune dincolo de cortina care, în mod normal, ascunde supranaturalul de ochii noştri. Fără învăţătură şi cu o sănătate şubredă, ea a fost totuşi instruită să împărtăşească şi altora adevărurile descoperite ei. Nu este deci de mirare că ea a fost profund tulburată de misiunea ce i se încredinţase.

Chiar şi mai târziu în viaţă, când scria cărţile clasice ca „Marea luptă” şi „Hristos, Lumina lumii”, ea se simţea încă nevrednică de lucrarea pe care i se ceruse s-o îndeplinească. „Eu sunt doar un biet scriitor”, avea să spună ea în scrisoarea 69 din 1894, „şi nu pot să redau întocmai cu vocea sau cu pana, măreţele şi profundele taine ale lui Dumnezeu”. Aşa că, atunci când şi-a început viaţa sa de servire, ea a reamintit Domnului cât de slab fusese pregătită ca să devină un scriitor. Drept răspuns, a relatat ea mai târziu, Dumnezeu i-a spus să facă ceea ce fiecare scriitor tânăr ar trebui să facă: citeşte şi nu înceta să citeşti. Erau multe cele pe care putea să le înveţe din felul cum scriitorii afirmaţi foloseau limbajul şi, în unele din ideile lor, ea putea să descopere adevăruri bine exprimate, pe care, la rândul ei, putea să le folosească pentru ca să redea şi mai clar adevărurile pe care trebuia să le împărtăşească şi altora.

Uneori ceilalţi scriitori nu aveau dreptate. Când se întâmpla aşa ceva, Domnul îi spunea. Duhul Lui o ajuta să reţină adevărul şi să dea la o parte eroarea.

Cel puţin, aceasta este relatarea prezentată de W.C. White şi D.E. Robinson, în pg.6 a broşurii lor, „Scurte declaraţii", şi dacă noi îi ascultăm pe cei ce o critică, simţul elementar de nepărtinire ne sugerează că trebuie să ascultăm şi ce spune ea. Acum se pune întrebarea: este credibilă explicaţia ei?

Din fericire pentru noi, există o posibilitate de a determina aceasta cu precizie ştiinţifică. Unul din subiectele despre care ea a scris este cel al sănătăţii. Atunci când a început să scrie, medicina se îndepărtase doar cu un singur pas de evul întunecat. Sângerarea era încă practicată, după teoria că boala rezultă din prea multă „vitalitate". Pruncii bolnavi erau trataţi cu loţiuni periculoase, cum ar fi „vinul antimonial", un amestec de alcool şi o otravă greţoasă care-l făcea pe copil să vomite. Cu trupurile lor mici şi firave, puţini copii puteau să supravieţuiască pierderii de lichid prin vomă şi dezechilibrului mineral. Rezultatul poate fi văzut în multe din cimitirele secolului nouăsprezece, unde micuţele pietre de mormânt, împodobite cu miei sculptaţi, dezvăluie o mortalitate infantilă epidemică.

În acea vreme, îmbâcsită de ignoranţă medicală, Ellen White a recomandat principii pe care epidemiologii moderni le studiază cu interes mereu crescând: un stil de viaţă care poate să elimine în mod automat colesterolul din dietă, să reducă aportul de grăsimi saturate. Acesta îi dă adventistului atent o reducere de şapte ori a riscului de moarte prin boli de inimă, îi oferă o reducere a riscului faţă de toate felurile de cancer, îi permite o durată medie de viaţă cu 6, 2 ani în plus.

Dacă atunci când a scris, în anii 1860, Duhul Sfânt nu i-a arătat ce informaţii să folosească şi ce să înlăture, atunci cum a ştiut ea toate acestea?

VI

E trist totuşi că, atunci când Dumnezeu a lucrat în timpul vieţii ei cu evidentă putere supranaturală, conţinutul soliei ei a fost mult prea adesea neluat în seamă. Această desconsiderare a fost cea care a adus biserica în criza numită *Alfa*, care a costat pierderea unei mari instituţii medicale şi distrugerea prin foc a Casei de Editură, a vârât biserica într-o criză financiară şi apoi într-o erezie doctrinală mortală. Aceasta a fost cauza care a costat pierderea unei ocazii de aur pentru

încheierea lucrării şi a condamnat lumea la o lungă călătorie de coşmar.

S-ar putea ca atacurile împotriva Spiritului Profetic să fie o parte a crizei viitoare, pentru biserică? Da, după cele spuse de Ellen White, hotărât că da.

„Cea din urmă mare amăgire a lui Satana va fi de a face lipsite de efect mărturiile Duhului lui Dumnezeu… Satana va lucra cu multă dibăcie, pe diferite căi şi prin diferite mijloace ca să zdruncine încrederea poporului rămăşiţei lui Dumnezeu în adevărata mărturie. Va exista o ură aprinsă, de natură satanică, împotriva Mărturiilor”. 200

Încercarea va veni peste fiecare suflet i

Era ora unu dimineaţa şi Ellen White stătea ridicată în pat şi, folosind obişnuita ei scândură drept pupitru, scria atât de repede pe cât putea să-şi mişte pana pe hârtie. Ca să-şi ducă la îndeplinire munca ei, ea se scula de obicei înainte de a se lumina de ziuă, dar în această dimineaţă, exact la o oră după miezul nopţii, ea a simţit o stare de urgenţă rar încercată până atunci. Poporul lui Dumnezeu se îndrepta către o mare zguduire, o ciocnire puternică cu eroarea în care mulţi aveau să-şi piardă direcţia şi, mai înainte ca aceasta să se întâmple, ea fusese obligată să le dea un ultim şi clar avertisment.

Totul începuse devreme, în noaptea aceea, cu un vis impresionant, interpretat de ea ca fiind o solie divină, iar noi o putem reda cel mai bine folosind propriile ei cuvinte:

„Cu puţin timp înainte de a trimite mărturiile cu privire la eforturile vrăjmaşului de a submina temelia credinţei noastre, prin răspândirea de teorii amăgitoare, am citit despre o întâmplare cu un vapor care, navigând prin ceaţă, a întâlnit un gheţar plutitor. Câteva nopţi am dormit foarte puţin. Mă simţeam apăsată ca un car sub povara snopilor. Într-o noapte, mi-a fost prezentată înaintea ochilor o scenă deosebit de clară. Un vapor se afla pe apă, prins într-o ceaţă foarte groasă. Deodată, marinarul de veghe a strigat: un gheţar plutitor în faţa noastră! Acolo, cu mult mai mare decât vasul, se înălţa un munte de gheaţă. O voce plină de autoritate a strigat: Mergeţi în întâmpinarea lui! Nu era permisă nicio clipă de şovăire. Era timpul să se acţioneze rapid. Maşinistul a dat drumul din plin la aburi şi cârmaciul a îndreptat vaporul direct către gheţar. A fost un şoc înspăimântător şi muntele de gheaţă s-a spart în multe bucăţi care cădeau pe punte cu zgomot ca de tunet. Pasagerii au fost zguduiţi cu

violenţă de forţa ciocnirii, dar nimeni nu şi-a pierdut viaţa. Vasul a fost vătămat, dar nu atât încât să nu poată fi reparat. El s-a desprins din contact tremurând de la proră la pupa ca o fiinţă vie. Apoi a plecat mai departe pe drumul lui.

Ei bine, eu am ştiut înţelesul acestei imagini. Îmi primisem ordinele. Auzisem cuvintele rostite de Căpetenia noastră: Ieşiţi-i în întâmpinare! Am ştiut care era datoria mea. În zilele următoare, am lucrat de dimineaţa devreme şi până târziu în noapte ca să pregătesc pentru poporul nostru instrucţiunile date mie cu privire la rătăcirile ce urmau să vină printre noi". 201

Pentru un timp, Ellen White fusese nedumerită, întrebându-se ce să facă oare în legătură cu noile idei greşite pe care Kellogg se străduia să le infiltreze în biserică. Pentru ea, biserica era cea mai mare comoară a lui Dumnezeu de pe pământ. Adesea aceasta se abătuse de la drumul drept şi, de multe ori, ea trimisese solii importante către conducerea ei, rugându-se pentru reformă. Totuşi devotamentul ei nu se clintise niciodată. Dar acum, când Kellogg agita spiritele, părea că a ieşi în întâmpinarea provocării putea să provoace o dezbinare şi, în consecinţă, o îngrozitoare pierdere de talente, resurse materiale şi suflete. Era, pentru ea, o hotărâre foarte greu de luat.

Timp de mai multe luni, ea aşteptase sperând că ceva, din cele spuse de ea, mai putea atinge o coardă sensibilă din inima lui Kellogg şi el încă mai putea fi salvat pentru cauza lui Dumnezeu. Dar acum fusese dat un semnal, aprobat de Dumnezeu, prin care putea să afle când nu mai putea fi amânată confruntarea. Aceasta avea să aibă loc „când conducătorii din Battle Creek s-au ridicat pe faţă împotriva „Mărturiilor", când Spiritul Profetic a fost atacat direct.

Odată, cu altă ocazie, Domnul făcuse faţă aceleiaşi probleme în legătură cu poporul Său ales. Timp de cincisprezece secole El se îngrijise cu iubire de Israel, dându-le ocazie după ocazie pentru a îndeplini gloriosul vis pe care El l-a avut pentru ei: să fie un popor sfânt, sănătos şi fericit, aşezat de El la răscrucea civilizaţiei, care să dea mărturie lumii întregi.

Şi totuşi, într-o zi, de pe Muntele Măslinilor, a exclamat că, în cele din urmă, ocazia fusese pierdută. „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci şi ucizi cu pietre pe cei trimişi la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum îşi strânge găina puii sub aripi şi n-aţi vrut: Iată că vi se lasă casa pustie". 202

Israel găsise multe căi prin care să se depărteze de idealul lui Dumnezeu pentru ei. Observaţi însă că în acea tristă zi, pe Muntele Măslinilor, Iisus a citat doar un singur păcat: respingerea profeţilor Săi.

Într-o zi, la Battle Creek a fost trecută aceeaşi misterioasă limită. Au fost iniţiate atacuri directe împotriva Spiritului Profetic care este, în definitiv, unul din aspectele definitorii ale bisericii rămăşiţei. Când s-au întâmplat acestea, cerul a trimis Ellenei White o solie, învăluită în simbolismul unui vapor de cursă lungă, pe cale de a se lovi de un gheţar. „Fraţilor", a scris ea, „acum trebuie să facem faţă problemei. Ieşiţi-i în întâmpinare cu toată tăria şi puterea lui Dumnezeu". Concluzia a fost acceptată. Biserica a mers să înfrunte vrăjmaşul şi, potrivit cuvintelor Ellenei White, inspirate de cele întâmplate pe vremea lui Ghedeon, „ulcioarele au fost sparte şi lumina a ieşit la iveală cu raze limpezi". 203

În felul acesta, biserica a suferit o teribilă zguduire în vremea apostaziei lui Kellogg. Asemenea unui vas pus în pericol de un gheţar, în cele din urmă, nu i-a mai rămas decât o singură posibilitate: o ciocnire frontală. Şocul a fost ameţitor. Poporul a fost zguduit. Vaporul a fost vătămat, „dar nu atât încât să nu poată fi reparat". Biserica a supravieţuit.

Ideea unei mari zguduiri, în care unii membri să fie pierduţi pentru cauza lui Dumnezeu, este o prezicere la care AZŞ au cugetat timp de multe decenii. Undeva, cândva, biserica va fi din nou zguduită. Şi pe măsură ce omenirea este cuprinsă tot mai mult de întuneric, prevestind evidenta apropiere a revenirii Domnului, este esenţial să ne gândim la toate aspectele. Zguduirea este, pe undeva, aproape şi ea va pricinui pierderi de suflete. Cum îi vom recunoaşte începutul? Şi când va veni, ce va trebui să facem?

Unul dintre aspectele zguduirii, cel mai uşor de recunoscut, va fi cauza care o va produce. Această criză va fi determinată de o doctrină falsă şi cei care vor fi expuşi riscului în cea mai mare măsură vor fi cei care au neglijat să studieze. „Când vine zguduirea, prin introducerea de teorii false... cititorii superficiali, ancoraţi pe nimic, vor fi ca nisipul mişcător". 204

Erorile încrustate în acest eveniment vor amăgi, după cât s-ar părea, chiar şi pe cei mai inteligenţi şi mai buni. Într-adevăr, unele dintre cele mai strălucitoare minţi din adventism se vor îndepărta în timpul încordării produsă de această grea încercare. „Nu este departe

timpul când va veni încercarea asupra fiecărui suflet... Multe stele, pe care le-am admirat pentru strălucirea lor, vor pieri în întuneric. Pleava, ca un nor, va fi dusă departe de vânt, chiar din locurile unde vedeam doar grâu curat". 205

Ellen White atrage atenţia asupra apropierii unui timp de „nedumerire şi confuzie. Apărând ca un înger de lumină, Satana va înşela dacă va fi cu putinţă chiar şi pe cei aleşi... Fiecare vânt de doctrină va sufla". hi acea vreme, nici geniul, nici talentul nu vor putea să contracareze subtilităţile erorii şi ea subliniază aceasta într-o declaraţie plină de nuanţe tragice: „În ultima mare lucrare vor fi angajaţi puţini oameni de mare însemnătate". 206

Toate acestea ne lasă nedumeriţi. Dintre toate generaţiile din istoria lumii, noi suntem cei mai pe deplin binecuvântaţi cu adevăr. Niciodată n-a fost Biblia mai uşor de înţeles. În computerul personal pe care îl folosesc ca să pregătesc această carte, am trei versiuni ale Bibliei, concordata Strong, Vine, Englishman, un dicţionar biblic şi câteva dintre cele mai bune hărţi biblice pe care le-am văzut vreodată. Din două trei apăsări pe clape pot să obţin informaţii care cu doar câţiva ani mai înainte mi-ar fi luat ore întregi ca să le strâng. În acelaşi mic computer am peste o sută de titluri din Spiritul Profetic disponibile pentru o cercetare imediată oriunde s-ar întâmpla să fie. Informat? Niciodată oamenii nu au avut atât de mult adevăr la îndemână.

Şi totuşi, aceleaşi surse, Biblia şi Spiritul Profetic, prezic o vreme când stele pe care le-am admirat vor pieri şi eroarea va fi capabilă să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi. Cum ar putea eroarea să vină atât de dibaci împachetată încât să zăpăcească minţile unor asemenea personale?

Ellen White ne dă un răspuns, într-o mărturie pe care am cercetat-o deja în această carte. Merită să o revedem. „Vrăjmaşul sufletelor a căutat să introducă ipoteza că printre AZŞ trebuie să aibă loc o mare reformă şi că această reformă ar consta în renunţarea la doctrinele care sunt stâlpii de bază ai credinţei noastre... Principiile adevărului pe care Dumnezeu, în înţelepciunea Sa le-a dat bisericii rămăşiţei, ar fi înlăturate. Religia noastră ar fi schimbată... Ar fi stabilită o nouă organizaţie. Ar fi scrise cărţi ale noii ordini. Ar fi introdus un sistem de filosofie intelectuală. Întemeietorii acestui sistem ar merge în oraşe şi ar face o lucrare extraordinară. Sabatul,

bineînţeles, ar fi tratat cu uşurinţă…” 207

Poate că în aceste ultime afirmaţii găsim răspunsul la o întrebare dificilă: cum ar putea să fie amăgiţi, într-un aşa de mare număr, chiar şi adventiştii cu ştiinţă de carte, din vremea sfârşitului. Filosofie intelectuală. Vrăjmaşul nu atacă adventismul cu stângăcie, prin asalturi grosolane, care ar putea să înspăimânte chiar şi pe adventiştii de ocazie întorşi la Apocalipsa 13. Această tactică este adaptată anume pentru adventiştii cu diplome universitare, posesori de garaje cu trei maşini. Ea apare învăluită în intelectualism filosofic, o abordare plănuită în mod special pentru persoane inteligente, bine educate şi pentru a-şi însuşi merite deosebite, afectează chiar preocuparea pentru relele sociale, când merg în oraşe ca să facă o „lucrare extraordinară”. Dar în aceste oraşe aflate în pragul veşniciei, „lucrarea extraordinară” include puţine referinţe cu privire la Sabat, pentru că Sabatul începe să fie „tratat cu uşurinţă”.

Ne-am putea întreba cum ar putea să facă „o lucrarea extraordinară” în oraşe, un fel de lucrare misionară externă, umanitară, şi în acelaşi timp să trateze Sabatul cu uşurinţă. Ni s-a spus că, ajutând pe alţii, înseamnă a folosi cum se cuvine orele de Sabat. Salvarea unui bou căzut într-o fântână era considerată, chiar şi de cei mai legalişti dintre farisei, ca fiind permisă în ziua de Sabat. Totuşi avertismentul Ellenei White cu privire la o neglijentă sfinţire a Sabatului urmează imediat după descrierea unui anumit fel de lucrare în oraşe, legând astfel cele două idei.

Este oare cu putinţă să devii tot mai nepăsător faţă de standarde, chiar şi în timp ce încerci „să ajuţi” pe alţii? Sigur, Iisus a vindecat pe bolnavi în Sabat. Dar vindecarea este o lucrare profund spirituală. Iar boul căzut într-o fântână este o urgenţă. Una este să remorchezi un automobilist aflat în pană, în zi de Sabat, ca să-l ajuţi, şi cu totul alta să mergi într-un oraş şi să predai, la o clasă de Sabat, lecţii de mecanică auto sau să faci o lucrare de rutină, cum ar fi zugrăvirea casei. Dacă la vremea sfârşitului vom merge să le spunem chiar şi celor săraci că noi mai degrabă vom înfrunta sentinţa de moarte decât să lucrăm în zi de Sabat, cum vor reacţiona ei când îşi vor aduce aminte că atunci când „dădeam mărturie” executam în Sabat lucrări obişnuite fără nicio remuşcare? Am lucrat pentru săraci, procurând reprezentări legale gratuite într-un oraş şi servind în consiliul de administraţie ca asistent legal şi pot să vă spun din proprie experienţă că cei săraci nu

sunt aşa de simpli cum ne place nouă să gândim despre ei. Ei poate duc lipsă de bani, dar nu sunt lipsiţi de inteligenţă. De fapt, adesea ei au o minte foarte isteaţă, destul de isteaţă ca să ne observe nestatorniciile, chiar dacă noi devenim prea surmenaţi ca să ne dăm seama singuri.

Ar fi oare posibil ca într-o ambianţă de neglijare a standardelor, ocazionată poate de învăţătura că „oricum, legea nu poate fi întru totul respectată", oamenii să devină atât de năuciţi încât chiar şi în „lucrarea lor misionară externă" să nu-şi mai dea seama ce se cuvine a face în zi de Sabat? Ellen White pare să sugereze că aşa va fi.

Există idei filosofice formulate cu iscusinţă de secole, de cugetări pe care puţini adventişti sunt pregătiţi să le interpreteze corect. Kellogg s-a izbit de una din ele şi sunt indicii că el nu a fost niciodată conştient de ce a dat peste el. Până la sfârşit, el a susţinut că a fost un creştin credincios care a avut doar o înţelegere mai clară a naturii lui Dumnezeu; şi multe din ideile lui, privite superficial, erau de-a dreptul cuceritoare. O întreagă generaţie de conducători adventişti, cugetători, a fost înşelată de noţiunea fascinantă că însuşi Dumnezeu în persoană ar putea să fie tot atât de aproape ca şi lumea materială din jurul nostru şi că Duhul Sfânt a intrat în mod fizic în noi prin aerul proaspăt şi curat respirat după principiile reformei sanitare.

Depărtându-se de claritatea literală a Cuvântului lui Dumnezeu şi întorcându-se spre speculaţii filosofice, Dr. Kellogg a dovedit că problema depăşea chiar şi creierul său deosebit de înzestrat. Din acest motiv, dacă cineva ar vrea, într-adevăr, să saboteze adventismul, ar introduce probabil unele forme de speculaţii filosofice, care, la un nivel ce nu poate fi recunoscut de mulţi, ar fi cu totul nepotrivite cu adevărul adventist.

În zorile vieţii omeneşti, o femeie cu un creier alcătuit de mâna lui Dumnezeu s-a confruntat cu această problemă, în Eden. Ea a făcut greşeala de a cocheta cu argumentele filosofice azvârlite ei de mintea unui înger decăzut şi chiar şi inteligenţa ei nemaipomenită a eşuat să le interpreteze cum se cuvenea. Iisus nu şi-a pierdut vremea cu Lucifer în pustie şi singurul răspuns dat Diavolului a fost citat din „Sf. Scriptură".

De-a lungul veacurilor, umanitatea s-a jucat cu această ispită. Cain a vrut să rescrie mecanismul salvării ca să-l facă mai potrivit cu viaţa şi munca sa, primii babilonieni au cultivat îndoiala şi au hotărât că mintea şi corpurile lor erau capabile să urce până la cer. Grecii au

îndrăgit aceste speculaţii, la fel şi romanii şi curând după primul secol, fascinaţia filosofiei i-a copleşit chiar şi pe cei ce îşi ziceau că sunt creştini. Eu cred că ispita de a folosi raţiunea dincolo de limitele hotărâte ei este o parte din ceea ce Biblia numeşte „Babilon".

La vremea sfârşitului, confruntaţi cu evenimentele supranaturale pe care nimeni nu va putea să şi le explice, noi va trebui să nu ne încredem nici în simţurile noastre şi să depindem numai de credinţă. Această atitudine ar fi salvat-o pe Eva. În schimb, confruntată cu o evidenţă aparent ştiinţifică, pe care nu şi-o putea explica, ea a făcut greşeala să abandoneze credinţa simplă în ceea ce Dumnezeu îi spusese atât de desluşit. Ea a încercat să „reinterpreteze" Cuvântul şi acesta, mă tem, este pericolul scos în relief de avertismentele date bisericii de Ellen White cu privire la vremea sfârşitului.

Aceasta explică totul. De ce cad cei mai inteligenţi şi cei mai de seamă. De ce devenim confuzi cu privire la adevăruri atât de clare ca Sanctuarul şi Sabatul şi de ce s-a dezvoltat o asemenea rezistenţă faţă de Ellen White. Noi nu putem s-o „reinterpretăm" pretinzând că ea a vorbit doar pentru o vreme îndepărtată. Ce a avut ea de spus a fost clar şi (asemenea tuturor scrierilor profetice), uneori, aceasta ustură.

Ustură, taie drept prin justificările noastre, lăsându-ne fără o apărare psihologică faţă de cel mai fundamental adevăr din Scriptură: răscumpărarea este ieşirea din păcat.

IV

Ce descrie Ellen White este uluitor. Abandonarea doctrinelor de bază. Înlăturarea adevărului stabilit. O „schimbare" în religia noastră. Înlocuirea adventismului istoric cu filosofia intelectuală. Părăsirea pe tăcute a Sabatului. Nimic nu este lăsat la voia întâmplării, nici chiar felul cum sunt difuzate în biserică. „Cărţi despre nouă ordine" sunt răspândite peste tot în adventism, o cale bine aleasă ca să reprezinte campania mediocră de a cuceri încrederea unei majorităţi. Bineînţeles, „apar" persoane cu autoritate dând la iveală o grindină de argumente ca să-i convingă pe adventişti că a venit vremea să se introducă ceva „nou". Şi toate sunt, în mod evident, executate cu tărie neclintită pentru că „nimic nu este îngăduit să stea în calea acestei noi mişcări".

Oricât de mult am dori, nu putem să alungăm toate acestea din minte socotindu-le doar un simplu accident. Aici nu este vorba de mersul la întâmplare al istoriei şi de ciocnirea ei din întâmplare cu adventismul. Toate acestea sunt plănuite. Cineva sau ceva încearcă să

ia în stăpânire biserica. Şi aşa cum îl descrie Ellen White, planul îşi concentrează atacul asupra celor mai inteligenţi şi mai de seamă. Şi acum, cea mai ciudată coincidenţă dintre toate: acest plan, dezvăluit de mult timp de Ellen White, este aproape identic cu un plan pe care l-am citit într-o carte scrisă recent, destinat să desfiinţeze Reforma şi să reunească toată creştinătatea sub „protecţia" papei.

La începutul acestei cărţi l-am văzut pe papa Paul al III-lea confruntat cu opoziţia neînduplecată a Reformei. Pe măsură ce asista la micşorarea lumii sale catolice, el simţea cu disperare nevoia de o forţă capabilă să-i împiedice pe reformatori, care scoseseră o mare parte din Europa de sub stăpânirea sa. Şi, într-o zi de septembrie 1540, el a găsit această forţă într-o mână de oameni, îngenuncheaţi în faţa lui, care i-au promis să meargă oriunde le va porunci, în orice clipă şi fără să pună întrebări. În acest fel s-a născut Ordinul Iezuit.

Trebuie să mărturisesc că am fost mult timp captivat de acest grup special de preoţi care ţin la credinţa lor şi care (de obicei, dar nu întotdeauna) trăiesc o viaţă atât de disciplinată. Îi cunosc mai bine decât mulţi alţii. Deşi nu am urmat cursurile unei universităţi iezuite, mulţi dintre colegii mei erau educaţi de iezuiţi. Ei constituiau o concurenţă formidabilă.

Şi trebuie să admit, am o oarecare afecţiune pentru ei, nu fiindcă aş fi de acord cu ei, ci pentru că respect disciplina şi competenţa. Nu mergpână acolo încât să emit presupunerea atât de des auzită că ei s-ar afla pretutindeni în biserica noastră. A introduce oameni într-o organizaţie poate fi ceva riscant (deşi Maladii Martin spune că iezuiţii au făcut cu siguranţă aşa ceva în trecut). În schimb, sunt gata să presupun că, nu numai adventismul, ci toată lumea protestantă va fi confruntată cu o idee.

Când văd o carte, scrisă de un iezuit, care se ocupă cu problemele sfârşitului vremii, fac tot ce pot ca s-o citesc. În mormanul de cărţi studiate la universitatea mea catolică am găsit o asemenea carte.208 Deşi este epuizată, am fost atât de captivat de ea, încât am căutat-o peste tot până ce, în New York, am găsit un exemplar pentru biblioteca mea personală. Autorii ei au fost iezuiţi europeni. Unul dintre ei a fost atât de renumit încât numele său, Karl Rahner, era un nume familiar în cercurile teologice. Cartea este intitulată „Unity of the Churches, an Actual Possibility" (Unitatea bisericilor, o posibilitate actuală) şi conţine un plan pentru aducerea bisericilor protestante

înapoi sub umbrela Romei. Amănuntele merită să vă răpească o parte din timpul vostru.

Când sunt recapitulate, cele opt „teze" ale cărţii dezvăluie, într-adevăr un plan în mai multe etape.

Mai întâi, Rahner a recunoscut că mulţi protestanţi pot fi cu totul sceptici în ce priveşte reunirea cu Roma. Din acest motiv trebuie să fie folosită o anumită strategie pentru a le învinge rezistenţa. Şi planul lui Rahner este foarte iscusit. Mai înainte de a afişa în mod publicideea, caută să curtezi, pe tăcute, pe intelectualii de frunte din bisericile pe care vrei să le influenţezi.

„În baza calificării lor teologice", declară Rahner, aceşti fruntaşi ai bisericii „pot decide în favoarea unităţii bisericii". 209 Observaţi planul: hotărârea de unificare va fi luată în mod confidenţial doar de câţiva conducători.

După aceea, el se aşteaptă ca aceştia să lucreze cu prudenţă ca să introducă ideea printre enoriaşii lor, folosind, bineînţeles, termenii şi ideile pe care ei ştiu că membrii bisericii lor vor fi mai dispuşi să le primească. Nimeni nu poate să vorbească limbajul unei biserici mai bine decât unul din membrii ei. Cu blândeţe, la început, dar în mod perseverent, ei pot să menţină ideea înaintea comunităţii lor, în întruniri, în publicaţii, în schimbări subtile de terminologie şi accentuări. În lumea manipulată de azi, o asemenea metodă este denumită un „model schimbat".

Planul lui Rahner are şi ceva intrigă politică. Odată ce intelectualii de frunte, dintr-o anumită biserică, s-au hotărât pentru unire, ei trebuie să-şi pregătească temele lor cu grijă. Aşa cum arată Rahner, ei pot să lucreze cu „zel printre membrii bisericii, „210 „asigurându-şi suportul membrilor lor", mai înainte de a supune problema la vot". 211

În al doilea rând, Rahner credea că schimbarea poate fi înfăptuită mult mai uşor astăzi decât chiar cu puţini ani în urmă. El era convins că protestanţii sunt, ca să folosim termenul său, aşa de „liberali" încât sunt indiferenţi faţă de doctrină, atâta timp cât le sunt prezentate câteva idei creştine familiare.212 Mai mult, „congregaţiile obişnuite din bisericile protestante practică, de fapt, faţă de conducătorii bisericilor lor, un fel de ascultare care se aseamănă cu cea din biserica romano-catolică. De aceea pericolul unei rebeliuni nu trebuie supraestimat..." 213

Convertire? Dacă intelectualii din conducere pot fi câştigaţi, sunt şanse ca cei mai mulţi protestanţi să-şi urmeze orbeşte conducătorul. Cu altă ocazie, Rahner a spus că membrii de rând protestanţi sunt „pasivi” şi „deci este de aşteptat ca ei să-şi urmeze conducătorii în unirea cu Roma”. 214

În al treilea rând, pe măsură ce ideea unificării a câştigat teren printre credinţele creştine, ar putea fi formată o uniune ecumenică a bisericilor. Aceasta ar putea să fie independentă, au spus unii protestanţi, aşa că planul are o manieră foarte vicleană de a risipi îngrijorarea. Denominaţiunile individuale s-ar menţine. Organizaţiile bisericilor s-ar păstra neatinse. Deci s-ar părea că avem încă toate denominaţiunile pe care le-am avut mai înainte. Dar în „Thesis IVA” a cărţii este limpede că de la fiecare se aşteaptă să recunoască conducerea papală. Toate bisericile partenere recunosc semnificaţia şi dreptul, în calitate de urmaş al SF. Petru, pe care îl are papa de la Roma, de a fi garantul concret al unităţii bisericilor…” 215

Cu alte cuvinte, toate aceste denominaţiuni, aparent independente, ar accepta pe papa ca garant al unităţii bisericilor.

Ca să grăbească acest proces ecumenic, cartea sugerează multe schimburi între biserici. Pastori din diferite denominaţiuni ar schimba amvoanele. Un pastor baptist ar putea predica într-o duminică la o biserică prezbiteriană, în timp ce colegul prezbiterian ar vorbi la metodişti. Dacă planul ar câştiga vreodată teren în adventism, am putea să vedem pastori de la alte denominaţiuni predicând destul de des de la amvoanele adventiste.

Tehnica schimbului de amvoane are ca scop principal să promoveze ecumenismul. Expune poporul la alte credinţe şi barierele se vor topi. Clericul de la altă biserică, cel care a ocupat amvonul în acea duminică dimineaţa, devine dintr-odată o fiinţă umană, reală, în carne şi oase, înzestrată cu un exuberant simţ al umorului, care a băut cafea cu tine la masa socială de după serviciul divin. Puţin câte puţin şi oamenii încep, în mod inevitabil, să se întrebe: „la urma urmei, chiar cât de importantă este doctrina? În definitiv, de ce să nu ne unim doar pe baza ideii că noi toţi îl iubim pe Iisus?

Şi aceasta ar putea fi chiar momeala care ar putea să-i prindă şi pe unii adventişti. Dragostea este un cuvânt atrăgător. Ea este însăşi baza Evangheliei: „pentru că atât de mult aiubit Dumnezeu lumea…” Dar iubirea, asemenea multor cuvinte omeneşti, este fragilă. Ea poate

fi denaturată ca să acopere unele surprinzătoare raţionamente omeneşti. În primii mei ani de practică generală ca avocat, când am lucrat un timp în procese de relaţii familiale, am văzut familii distruse (şi copii suferind) din cauza unei noi „iubiri” a tatălui.

Din punct de vedere teologic, termenul este aproape inatacabil. Foloseşte-l cu dibăcie şi sfârşeşti cu argumentul: cealaltă persoană nu are „dragoste”. Din această cauză, mulţi creştini au uitat că ultima expresie a dragostei sunt: Cele Zece Porunci. Primele patru se referă la felul în care îţi arăţi dragostea faţă de Dumnezeu, ultimele şase sunt dragostea exprimată pentru aproapele tău.

Dar se întâmplă ca Cele Zece Porunci să fie chiar puncte de doctrină. Una dintre ele, porunca a patra, va fi problema doctrinală care la vremea sfârşitului va arăta dacă noi îl iubim într-adevăr pe Dumnezeu mai mult decât posibilitatea de a cumpăra sau a vinde.

Şi totuşi, planul de a reuni creştinătatea, alcătuit de cei doi iezuiţi cu o precizie matematică, conţine un algoritm (înaintarea pas cu pas pentru rezolvarea unei probleme sau atingerea unui scop) ascuns, pe care chiar şi unii adventişti pot să nu-l recunoască. El se prezintă sub forma unei întrebări: de ce să lăsăm ca problemele „de doctrină” să ne despartă de ceilalţi creştini?

Toate acestea duc spre alt pas în proiectul lui Rahner: abolirea doctrinei ca fiind o sursă de controversă. În planul său, nici unui membru al unei biserici din această uniune nu-i va fi permis să respingă dogma altui membru. Totul va fi pe faţă, nerespins de nimeni.

Observaţi două aspecte semnificative ale planului iezuit:

1. El afirmă că cei mai mulţi protestanţi sunt acum atât de „liberali” încât îi vor urma pe cugetătorii care-i conduc în noua uniune.

2. Aceiaşi conducători îşi vor pregăti temeinic partea ce li se cuvine, atrăgând şi pregătind cu grijă o majoritate care să-i susţină.

Planul coincide foarte bine cu obiectivele lui Vatican II. în „Post Conciliar Documenta ale lui Vatican II „pg.515 se întrezăreşte bine scopul urmărit. „Când vor fi depăşite obstacolele care stau în calea unei comuniuni eclesiastice, unitatea tuturor creştinilor poate fi, în cele din urmă refăcută, *oficiind o taină a împărtăşaniei*”.

Am subliniat ultimele cuvinte pentru că ele dezvăluie cu câtă convingere se presupune că protestantismul se va alătura Romei. Punctul central indiscutabil al slujbei oficiate în bisericile catolice este împărtăşania. Roma întrezăreşte posibilitatea ca „toţi creştinii” să

participe din nou la jertfa liturghiei.

Dar de ce este liturghia romano-catolică o asemenea problemă din perspectiva protestantă? Pentru că ea pune un preot, un om, să „controleze" pe Hristos. Când preotul ridică ostia (azima de împărtăşanie) el „jertfeşte" din nou pe Hristos, o greşeală simbolică pe care Moise a plătit-o cu pierderea dreptului de a intra în ţara promisă. În felul acesta, orice destindere în deosebirea dintre serviciul de comuniune catolic şi cel protestant conţine în ea seminţele de distrugere ale protestantismului.

Cum poate cineva să observe că o mişcare de felul acesta acţionează pe tăcute în biserica protestantă? Un indiciu ar putea să fie subtilele schimbări în serviciul de comuniune, cu apariţia tainică a unor termeni sau tehnici catolice.

Convinge gânditorii de frunte ai protestantismului. Aşteaptă să găsească membrii liberali şi supuşi. Formează o uniune ecumenică în care pastorii să schimbe amvoanele între ei. Fii îngăduitor cu doctrina oricărei alte biserici. Şi recunoaşte pe papa ca garant al unităţii. Acesta este, pe scurt, planul.

Acum comparaţi toate acestea cu „Mărturii pentru predicatori", pg.474, unde Elien White descrie un plan de a distruge adventismul:

„Noi trebuie să facem uz de toată înţelepciunea şi iscusinţa noastră pentru a înşela şi prinde în capcană pe aceia care sfinţesc adevăratul Sabat... Prin aceia care au doar o fermă de evlavie, dar nu-i cunosc puterea, noi putem să-i câştigăm pe mulţi care altfel ne-ar putea face un mare rău... Cei din această clasă, care sunt capabili şi inteligenţi ne vor servi ca momeli pentru a-i atrage şi pe alţii în capcanele noastre. Voi avea pe pământ, ca agenţi ai mei, oameni care propagă o doctrină falsă, amestecată cu exact atâta adevăr cât este necesar pentru amăgirea sufletelor..."

Observaţi grupul spre care se ţinteşte: aceia care „sunt capabili şi inteligenţi". Pentru ce sunt aleşi ei? Pentru că sunt elita intelectuală şi se află deja în biserică, unde se bucură de multă încredere. „Mulţi nu se vor feri de influenţa lor pentru că ei pretind că sunt de aceeaşi credinţă cu ei".

Rezultatul? „îi vom face să tragă concluzia că pretenţiile lui Hristos sunt mai puţin stricte decât au crezut ei odată şi că, dacă vor face ce face toată lumea, vor putea să exercite o influenţă şi mai mare asupra celor din lume. În felul acesta, ei se vor despărţi de Hristos... şi

peste puţină vreme vor fi gata să-şi bată joc de zelul şi dăruirea lor de la început”.

Acesta este un plan de a distruge adventismul. Va reuşi el? Răspunsul îngrozitor este că va fi foarte aproape de reuşită! Ellen White avertizează fără menajamente că „Biserica poate să dea impresia că este gata să cadă”.

Dar ea adaugă o făgăduinţă: „dar nu va cădea. Ea se va menţine, în timp ce păcătoşii din Sion vor fi cernuţi… va fi o încercare teribilă, dar cu toate acestea, trebuie să se întâmple”. 216

Observaţi că în vremea zguduirii, nu cei drepţi vor fi cei care, în cele din urmă, vor părăsi biserica. De aceea, orice chemare de a părăsi adventismul pentru ceva „mai curat” este o greşeală. Biserica nu va cădea. De ce? Pentru că ea este încă biserica lui Dumnezeu şi în ea există încă oameni credincioşi, devotaţi soliei advente! Rămăşiţa, care îşi purifică sufletele prin ascultare de adevăr, adună tărie din suferinţele îndurate, arătând frumuseţea sfinţeniei în mijlocul apostaziei ce o înconjură.217

VI

Ce trebuie să facă cineva când izbucneşte furtuna? Trebuie un adventist să se simtă, personal, îndeajuns de îngrijorat ca să acţioneze? Şi dacă da, atunci cum?

Pe 25 iulie 1904, în toiul crizei provocate de Kellogg, Ellen White a petrecut orele dinainte de ivirea zorilor într-o suferinţă extraordinară. „Am simţit că mă părăsea puterea”, a spus ea. „Am avut o mare durere în tot corpul… Fiecare nerv şi muşchi mă durea”. Pentru o clipă, s-a gândit să trezească familia, apoi a renunţat. „Ei nu pot să mă ajute”, şi-a spus ea cu voce tare, apoi s-a rugat pentru ajutor, îndată a venit alinarea durerii şi împreună cu ea a venit şi o solie pentru adventism, care ne spune ce să facem când adevărul este în pericol. Ea poate fi găsită în „Mărturii speciale”, seria B, nr. 2, începând cu pg.5, şi ar trebui să fie citită de fiecare adventist.

Ellen White începe cu puternica chemare de trezire din Isaia 58. „Strigă în gura mare, nu te opri! înalţă-ţi glasul ca o trâmbiţă şi vesteşte poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!” Apoi ea dă câteva sfaturi surprinzător de sincere cu privire la ce trebuie să facem cu fărădelegea, care ameninţă adevărurile adventismului.

„În lucrarea Sa de pe pământ, Hristos a văzut cum, prin nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu în ce priveşte neprihănirea şi

doctrinele adevărate, răul ar putea să fie făcut foarte greu de deosebit de adevăr. Uneori, El se uita la puterea amăgitoare a lui Satana şi vedea că fărădelegea lucrătorilor răi trebuie să fie întâmpinată... Vom păstra noi oare tăcerea, de teamă să nu le rănim sensibilităţile? Este oare drept pentru aceia care sunt în legătură cu asemenea persoane să le trateze ca şi cum ar fi în perfectă armonie cu ei, fără să facă nicio deosebire între cei ce-l slujesc lui Dumnezeu şi cei ce nu-I slujesc? Deşi ei pot fi slujbaşi ori misionari medicali, ei au dezonorat pe Hristos înaintea celor credincioşi şi necredincioşi. Este necesară mustrarea directă pentru a preveni căderea altora în capcană".

Pentru Ellen White, care recomanda tact şi compasiune, care îndemna pe oameni să fie gata să moară pentru cineva mai înainte de a încerca să-l dojenească, limbajul pare neobişnuit de tare. Dar e limpede că va veni un timp când dragostea va trebui să fie exprimată într-o manieră neobişnuit de sinceră, când viitorul bisericii atârnă în balanţă şi poporul va trebui să aleagă, pur şi simplu, de partea cui să fie.

„Întotdeauna va exista un conflict între bine şi rău", a spus ea. „Dacă problema ar fi înţeleasă cum trebuie şi urmărită cu mare atenţie, servii lui Dumnezeu ar simţi în permanenţă povara răspunderii de a zădărnici eforturile celor care... sunt vrăjiţi de momelile înşelătoare ale lui Satana". 218

În mijlocul apostaziei *Alfa*, cu instituţiile corupte şi tineretul expus influenţelor care aveau să aducă Ellenei White scrisori îndurerate de la părinţii lor, ea a scris sfaturi care se pot aplica în egală măsură şi apostaziei *Omega*. Din tonul ei se simte că vine o vreme când fiecare trebuie să stea pe picioarele lui proprii, fără să se teamă de consecinţe.

„Agenţii vrăjmaşului lucrează fără încetare ca să biruiască adevărul", a strigat ea. „Unde sunt păzitorii credincioşi ai turmei Domnului? Unde sunt străjerii Lui? Se află ei în turnul de veghe ca să dea semnalul de primejdie ori îngăduie ca pericolul să treacă nebăgat în seamă?" 219

„Vor tăcea oare oamenii din instituţiile noastre îngăduind astfel să fie răspândite erezii perfide spre distrugerea sufletelor? Ideile vrăjmaşului sunt răspândite pretutindeni, seminţele discordiei, îndoielii şi necredincioşiei sunt aruncate în toate părţile. Misionarii noştri medicali nu vor ridica oare bariere împotriva acestui rău?"

„Îngerii lui Dumnezeu, care sunt neîntrecuţi în putere, aşteaptă să-i chemăm în ajutor ca să nu piară credinţa noastră din cauza înverşunării conflictului.

„Solia mea către voi este aceasta: Nu mai staţi să ascultaţi cum se perverteşte adevărul, fără a protesta". 220

Ce ar trebui să facă deci AZŞ când se simt îngrijoraţi în legătură cu bunăstarea bisericii pe care o iubesc?

Regula de bază dintre toate este să rămână în biserică. Aşa cum este ea, slăbită şi plină de defecte, având mereu nevoie să fie avertizată şi sfătuită, biserica este totuşi obiectul supremei griji a lui Hristos! („Mărturii" vol.7 pg. 16) Chiar şi Dr. Kellogg, după mult timp de la ruptura sa cu biserica, a sfătuit un fost student să rămână cu denominaţia. A fost unul dintre cele mai bune sfaturi pe care le-a dat Kellogg vreodată.

Odată, în timp ce zburam pe deasupra Californiei de Sud, am dat peste o furtună severă provocată de vânturile care se schimbaseră pe neaşteptate. Când am încercat să aterizez, avionul a început să joace ca un cal sălbatic la un rodeo (spectacol de acrobaţii executat de cow-boy). Am potrivit puterea motorului, am coborât mecanismul de aterizare şi am urmărit cu teamă indicatorul vertical de viteză, pe măsură ce rafalele de vânt ne ridicau şi ne coborau. Ca să menţin controlul asupra avionului, am folosit toate trucurile învăţate în anii mei de zbor. Şi m-am rugat. Doar un singur lucru n-am făcut. N-am putut să-l fac. Nu am deschis uşa şi n-am ieşit din avion. Oricât de agitată era cursa, avionul era singurul loc sub cer în care doream să fiu şi tot aşa trebuie să fie şi cu biserica.

Am început această carte cu o întrebare pe care doresc s-o repet: Unde altundeva, în lume, putem să mai găsim o organizaţie care păstrează Sabatul, are solia timpului de judecată, proclamă Legea, aşteaptă revenirea lui Hristos pe pământ, a primit darul profeţiei şi, ca răsplată, are o solie a reformei sanitare care ne garantează peste şase ani de viaţă în plus?

Rămâi în biserică. D.M. Canright a dat acest sfat pe patul său de moarte, în împrejurări demne de milă. El părăsise adventismul, visând să devină un om renumit, dar nu a fost în stare să păstreze nicio slujbă semnificativă. „Ştiu că mor ca un om pierdut", a recunoscut el cu tristeţe înaintea fratelui său şi dacă stăm să ne gândim, există aici o dublă tragedie. Nu numai că a pierdut viaţa veşnică, dar s-a lipsit şi de

bucuria de a-şi folosi remarcabilele talente într-o biserică în care numărul membrilor a crescut de şapte ori, în timpul apostaziei lui.

În al doilea rând, noi trebuie să apărăm adevărul numai în felurile pe care le aprobă Hristos. „Dintre toate popoarele de pe pământ, reformatorii trebuie să fie cei mai generoşi, cei mai blânzi, cei mai binevoitori. În vieţile lor trebuie să se vadă adevărata evlavie a faptelor altruiste. Lucrătorul care dezvăluie lipsă de amabilitate, care se arată nerăbdător fată de neştiinţa şi rătăcirea altora, care vorbeşte răstit şi acţionează nechibzuit, poate să închidă uşa unor inimi la care niciodată nu va mai putea să ajungă”. (Gospel Workers, pg.570) Ştiu din experienţă că este uşor, în timp ce încercăm să apărăm adevărul, să spunem lucruri într-o manieră pe care s-o regretăm mai târziu.

În al treilea rând, noi trebuie să prezentăm preocupările noastre înaintea conducătorilor cu răspundere şi bisericii într-un mod politicos şi creştinesc. Dacă nu reuşim să le vorbim, cum pot ei să ştie ce este în cugetele noastre?

În cele din urmă, pot veni momente când ne simţim disperaţi, când principiile sunt în joc şi îngrijorările noastre par să fie neluate în seamă. În acel moment, avem cea mai puternică opţiune dintre toate: rugăciunea de mijlocire.

În Daniel 9, îl vedem pe bătrânul profet revăzând scrierile lui Ieremia şi înţelegând că timpul profetic şi-a urmat cursul. Venise vremea ca poporul lui Dumnezeu să meargă acasă. La fel ca acum, istoria a început să coopereze cu profeţia.

Babilonienii fuseseră înlocuiţi de perşi, care erau doritori să lase pe Israel să reclădească templul

Dumnezeului nevăzut. Profeţia era gata, perşii erau gata. Dar poporul lui Dumnezeu nu era gata! Viaţa devenise uşoară în Babilon şi puţini mai doreau să plece.

În timp ce urmărea cu atenţie slăbiciunile poporului său, Daniel a făcut singurul lucru pe care-l putea face: s-a angajat într-o rugăciune de mijlocire. Şi, în loc să fie mulţumit de starea lui, el s-a inclus şi pe sine în biserica sa păcătoasă! Este demn de remarcat că numai după această intervenţie, asemenea lui Hristos, a primit el, în cele din urmă, cheia care deschidea profeţia celor 2300 de ani.

Rugăciunea de mijlocire. Ezechiel 9 descrie pe credincioşii adevăraţi ai lui Dumnezeu angajându-se la aceasta, în vreme de apostazie şi pericol. Şi ea este cea care face deosebirea între cei ce sunt

sigilaţi şi cei ce nu sunt sigilaţi.

Rămâi în biserică. Când te simţi îngrijorat, spune-le fraţilor într-o manieră convingătoare, creştinească. Şi continuă s-o susţii cu prezenţa, timpul şi mijloacele tale.

vri

Cum poate cineva să recunoască apariţia problemelor care merită acest gen de curaj şi convingere? învăţăturile desprinse din apostazia *Alfa* ne aduc în minte câteva idei. Pe măsură ce priveşti viitorul, în biserica pe care o iubeşti, pune-ţi din când în când unele întrebări definitorii.

Suntem noi încă pe deplin lămuriţi cu privire la solia adventă? Ce auzim la serviciile divine de Sâmbătă dimineaţa? Este solia asemenea unui sunet clar de trâmbiţă care ne reaminteşte că Iisus vine în curând şi că este vremea ca poporul să se pregătească pentru venirea Lui?

Este încă Legea lui Dumnezeu o parte a Evangheliei noastre? Ori suntem puşi în dificultate de ultima contradicţie că: Legea – care ne va deosebi de întreaga lume la vremea sfârşitului – nu poate fi ţinută?

Mai avem încă un simţ al respectului atunci când intrăm în biserică să ne închinăm lui Dumnezeu? „Mi s-a arătat ordinea, ordinea perfectă a cerului", a scris Ellen White în „Mărturii" vol. I pg.146, „şi am fost plină de încântare pe măsură ce ascultam muzica perfectă de acolo... Era o melodie cerească, divină, în timp ce pe faţa fiecăruia se reflecta chipul lui Iisus strălucind de o slavă de nedescris". Ne formăm cumva deprinderi care nu se potrivesc cu acea ambianţă?

Este încă Spiritul Profetic crezut şi predicat? Ellen White a fost acuzată că a spus că scrierile sale ar trebui să nu mai fie folosite niciodată de la amvon. Am fost informat că nu se cunoaşte că ar exista o asemenea declaraţie.

1 3

Şi când se ridică probleme de doctrină, este acceptat Spiritul Profetic ca o sursă de autoritate ori unele persoane născocesc motive ca să-l evite?

Suntem încă pe deplin lămuriţi cu privire la 1844, Sanctuarul şi judecata de cercetare şi auzim aceste adevăruri spuse în predici însufleţite de puterea „Sfintelor Scripturi" şi ale Duhului Sfânt?

În ce direcţie merg conferinţele, campusurile şi instituţiile noastre? Se simte claritatea soliei ori există o subtilă dar neînduplecată

tendinţă către cu totul altceva? Este lucrarea sănătoasă? Ori dă semne care trădează oboseala: biserici tot mai mici, şcoli care se închid, regres în zonele în care mai înainte progresam?

Cine sunt „cugetătorii care ne conduc" şi ce spun ei?

Şi ce putem spune despre literatura publicată de editurile noastre? Ellen White a prezis „cărţi ale unei noi ordini". Există vreun semn în legătură cu ele? Este încă tendinţa literaturii adventiste tot atât de lipsită de echivoc cu privire la adevărurile noastre?

Sunt oare instituţiile noastre tot atât de hotărât adventiste, cu o identitate ce nu se poate confunda?

Vin copiii noştri acasă, de la şcoală sau colegiu, lămuriţi în convingerile lor şi instruiţi în „Sf. Scripturi"?

Dacă sunteţi student (elev), ce auziţi în orele de clasă, în special în orele de religie?

În cele din urmă, puneţi-vă singuri unele întrebări.

Îţi petreci tot atât de mult timp studiind „Cuvântul" cât îţi petreci în faţa televizorului?

Trăieşti într-adevăr adevărurile care-i fac pe adventişti atât de fără asemănare ori la fel cu fraţii din vremea lui Kelloggâţi permiţi uneori luxul unui compromis, gândind că o greşeală nu poate fi aşa de gravă dacă o menţinem „mică?"

Susţii lucrarea lui Dumnezeu cu timpul, energia şi mijloacele tale? Sau îţi este mai uşor să-ţi îngădui unele plăceri care pot însă să necesite resurse de care este mare nevoie pentru a duce solia adventă mai departe?

Vrei cu adevărat să vină Iisus? Şi eşti într-adevăr pregătit să-L primeşti? VIII

„Fiul omului, te pun păzitor peste casa lui Israel. Când vei auzi un cuvânt care va ieşi din gura Mea, să-i înştiinţezi din partea Mea! Când voi zice celui rău: Vei muri negreşit! dacă nu-l vei înştiinţa şi nu-i vei spune... acel om rău va muri prin nelegiuirea lui, dar îi voi cere sângeledin mâna ta!" Ezechiel 3, 17 – 18.

„A sta în apărarea adevărului şi a neprihănirii când cei mai mulţi ne părăsesc, a ne lupta de partea Domnului, când luptătorii sunt puţini, aceasta va fi încercarea noastră". 221

Epilog

Ca un ciclon pustiitor i

Era anul 1914. De-a lungul oraşului Battle Creek, învăluit în praf

strălucitor în lumina soarelui de început de vară, numai amintirile mai puteau să readucă în minte ce fusese şi ce ar fi putut să fie. La întretăierea dintre Washington Street şi Main Street, puţine semne mai puteau să arate că acolo fusese cândva Casa de Editură Review and Herald, ori că, odată, aici fusese sediul Conferinţei Generale. Colegiul din Battle Creek, redeschis cu aşa de mari speranţe de Dr. Kellogg, fusese închis, dovedindu-se un eşec deprimant. Adventiştii erau acum relativ puţini şi vechii locuitori puteau să-şi reamintească pădurea de afişe „De vânzare” care apăruse, pe măsură ce colonia se destrăma. „Lumea va cunoaşte motivul”, avertizase Ellen White, şi acum D.M. Canright publica o nouă ediţie a cărţii sale „Renunţarea la A.Z.S”. Şi, în mod inconştient, el asigura împlinirea prezicerilor ei.

„Judecând cinstit, Battle Creek, Michigan, constituie, un bun exemplu despre eşecul adventismului… Când m-am retras în 1887, existau aici aproape două mii de păzitori ai Sabatului, toţi uniţi între ei. Eu am predicat de mult ori în marele tabernacol în care fiecare scaun, jos şi la galerie, era ocupat. În colegiu, am predat unei clase de aproape două sute de elevi, toţi tineri şi tinere care se pregăteau să lucreze fie ca pastori, fie ca lucrători biblici. Acum, în 1914, colegiul este închis şi pierdut pentru lucrare, sanatoriul s-a răsculat împotriva denominaţiunii şi aproape toată conducerea, doctori, asistente şi ajutoare respectă duminica, casele de editură au ars până la temelii şi ce a mai rămas a fost mutat în altă parte, biserica s-a micşorat rămânând cam patru sau cinci sute de persoane şi tabernacolul este în cea mai mare parte gol, o povară pentru bugetul lor micşorat… Un mare număr dintre ei s-au lepădat de credinţă, nu mai cred în nimic şi nu mai participă la nicio biserică. A fost întocmai ca un ciclon pustiitor”. 222

Trecuseră patrusprezece ani de la acea strălucitoare dimineaţă de 1 ianuarie a începutului unui nou secol, când lumea era pregătită şi solia adventă avusese ocazia să se răspândească precum razele soarelui. Acum, ziua era pe sfârşite, ultimele ei umbre erau pe cale de a fi grăbite, cu un pistol, de im tânăr naţionalist sârb de 19 ani. În oraşul Sarajevo Bosnia, un şofer a făcut o întoarcere greşită şi a mers cu limuzina sa deschisă pe o stradă aglomerată. În spatele lui, adăpostiţi de o umbrelă solară, împotriva soarelui arzător de vară, stătea o pereche imperială a cărei viaţă fusese o clasică poveste de dragoste şi pentru care această zi era a patrusprezecea aniversare. Pentru un

moment, şoferul a şovăit, apoi a încercat să întoarcă maşina şi în timp ce făcea aşa, au răsunat două detunături. Arhiducele Franz Ferdinand şi soţia sa s-au prăbuşit pe loc, iar pentru adventişti, lunga zi a ocaziei s-a terminat.

Prima împuşcătură a primului război mondial fusese trasă. De acum înainte, biserica avea să lucreze într-o lume care cobora în întuneric.

n

Odată, exact cu doisprezece ani mai înainte, fraţii fuseseră confruntaţi cu o hotărâre. Aveau ei să urmeze sfatul Spiritului Profetic în mod categoric, sau aveau să caute să împace lucrurile făcând unele compromisuri aparent lipsite de importanţă?

Într-adevăr, atunci, în 1902, au părut lipsite de importanţă, dar cât de mult s-au schimbat lucrurile. Atât de multe lumini s-au stins. J.H. Kellogg, conducător al lucrării medicale, ale cărui taxe la şcoala medicală fuseseră plătite, în mare parte, de James şi Ellen White; Albion Ballenger care hotărâse să reformeze adevărul despre Sanctuar folosind tratatele teologice în locul Spiritului Profetic; fraţii A.T. Jones şi E.J. Waggoner, care călătoriseră şi predicaseră cu Ellen White, fratele George Tenney, editor, pastor, misionar, fratele L. McCoy, capelan la Sanatoriul din Battle Creek, la care se adăugaseră, arăta cu grabă Canright, „multe persoane în funcţii importante ca directori de întreprinderi, profesori de colegiu, doctori ete. Toţi aceştia sunt acum în afara bisericii şi întreaga lor influenţă este împotriva ei”. 223

Pierderea fusese copleşitoare şi acum, asemenea persistentei coloane de fum de cărbune de la incendiul Casei de Editură, rămânea obsedanta întrebare care plutea asupra bisericii: Cum a putut să se întâmple aşa ceva? Ce a putut să producă o aşa de masivă apostazie printre cele mai strălucite minţi ale denominaţiunii?

Răspunsul era dezarmant de simplu şi ironia era că biserica îl avusese tot timpul. În zilele încă liniştite ale anului 1898, Ellen White atrăsăse destul de lămurit atenţia asupra a ceea ce putea să se întâmple.

Niciodată în istoria bisericii nu va exista vreun moment în care lucrătorii lui Dumnezeu să poată încrucişa braţele şi să stea liniştiţi spunând: Totul este în pace şi în siguranţă... Toate pot să meargă înainte dând impresia că sunt în plin progres, dar Satana este deosebit de treaz, studiază şi se sfătuieşte cu îngerii săi cei răi cu privire la altă

metodă de atac prin care să reuşească. Lupta va deveni din ce în ce mai înverşunată din partea lui Satana… Se vor lupta inteligenţe cu inteligenţe, se vor întocmi planuri contra planuri, principiile de origine divină se vor împotrivi principiilor lui Satana. Adevărul în diferitele lui faze, va fi în conflict cu minciuna, în aspectele ei mereu diferite şi forme mereu crescânde, iar Satana, dacă va fi posibil, va înşela chiar şi pe cei aleşi". 224

Aici, dacă cineva şi-aluat timp să gândească, întreaga istorie a crizei a fost prezentată cu cinci ani mai înainte de a fi tipărită cartea lui Kellogg. Satana însuşi a condus acest atac. Lupta a avut loc la un nivel supranatural, la care, fără intervenţia unui ajutor supranatural, chiar şi cele mai strălucite minţi aveau să fie risipite, asemenea frunzelor în faţa vântului de toamnă. Kellogg, Jones, Waggoner, McCoy, toţi ieşiseră în întâmpinarea vrăjmaşului după ce au decis, în diferite feluri, să înlocuiască mai întâi avertismentele solului lui Dumnezeu cu propria lor judecată, lipsindu-se astfel de singura apărare cu adevărat importantă. La un moment dat, în decursul evenimentelor, ei au devenit nemaipomenit de convinşi că au dreptate, că sosise timpul să scape de „cadavrul unor profeţii moarte" şi, în timp ce se lepădau de adventism, ei înălţau rugăciuni pioase înaintea lui Dumnezeu ca să le binecuvânteze plecarea.

Şi de partea cealaltă a văii timpului răsunau cuvintele Ellenei White din 1903, cuvinte rostite înainte de a fi prea târziu pentru cei mai mulţi dintre ei: „Satana are aliaţii săi printre oameni. Şi îngerii răi vor apărea înaintea oamenilor sub înfăţişare omenească şi vor prezenta înaintea lor imagini atât de strălucitoare despre ceea ce ei vor fi capabili să facă, dacă vor lua aminte la sugestiile lor, încât ei îşi vor schimba adesea căinţa în nesupunere… Păcatul a întunecat puterea de judecată şi iadul triumfă. O, când vor înceta oare oamenii să se mai încreadă în fiinţele omeneşti?"225

Îngeri răi, sub înfăţişare omenească. Nu era nicio speranţă de a supravieţui, în faţa unei asemenea provocări, numai cu puteri omeneşti. Omenirea nu a avut niciun răspuns la argumentele minţii unui înger în care amintirile paradisului se transformaseră în mod grotesc într-o înşelăciune atât de puternică, încât a provocat căderea unei treimi din îngerii cerului. Nici educaţia cea mai aleasă sau experienţa nu poate să-l facă pe om capabil să reziste în faţa unei asemenea capcane şi, în ce-l priveşte pe Kellogg, el a mers de-a dreptul

în ea, în timp ce clopotele sunau şi luminile semnalizau de pe paginile soliilor Ellenei White, pentru el.

Pe Kellogg, l-a avertizat că a fost „hipnotizat” de forţele lui Satana, declaraţie de care el şi-a bătut ioc, considerând-o ceva absurd. Cu toate aceste avertizări, Kellogg a mers mai departe, însoţit de un grup, mereu în creştere, de susţinători ale căror cugete fuseseră liniştite de asigurările date de doctor că mărturiile Ellenei White nu erau întotdeauna demne de încredere. Astfel, în cele din urmă, ei au ajuns la o tragică împlinire a unei alte preziceri ale ei: „Dacă li se îngăduie, îngerii cei răi vor prelucra minţile oamenilor până ce nu vor mai avea propria lor judecată sau voinţă... Aşa va fi cu doctorii sau cu pastorii care continuă să se unească cu cel care a avut lumină şi a primit avertizări, dar nu le-a luat în seamă”. 228

Istoria Dr. Kellogg se sfârşeşte cu un trist semn de întrebare. Cu toată suferinţa provocată de apostazia *Alfa*, se pare că Ellen White nu şi-a pierdut niciodată interesul personal pentru el. Mai târziu, un medic adventist şi-a amintit ce i-a spus ea: „Dr. Kellogg este poate pierdut. Nădăjduiesc să nu fie. Dar dacă este pierdut, să-l lăsăm să se ducă, cu mâna noastră pe umărul lui”. Mult timp după aceea, s-a întâmplat să-l vadă pe Kelloggân sala de mese a unui spital adventist. Amintindu-şi de ragămintea Ellenei White, s-a dus spre bătrânul doctor, i-a pus mâna pe umăr şi i-a spus: „Dr. Kellogg nu vrei să vii cu noi?” Kellogg a rămas tăcut şi gânditor, pentru moment, apoi se spune că a răspuns: „Poate că nu sunt chiar aşa de departe de voi pe cât credeţi”.

Î

Totuşi o altă relatare dezvăluie un episod şi mai trist. Nu de mult am primit un telefon de la un medic adventist pensionar, care fusese instruit de Dr. Miller în China. El mi-a istorisit o povestire pe care a auzit-o personal de la Dr. Miller.

Miller fusese cândva student al lui Kellogg. Cu ocazia unei vizite în America el era încă supărat din cauza unor neînţelegeri cu fraţii, când s-a întâmplat să-l întâlnească pe bătrânul său profesor.

„Dr. Miller”, a spus Kellogg, „am auzit că ai primit o mică mustrare din partea fraţilor. Dă-mi voie să-ţi dau un sfat. Ia-o aşa cum e. Nu te revolta şi orice-ai face să nu părăseşti niciodată biserica. Eu n-aş putea să mă mai întorc acum, dacă mi s-ar cere, dar tu să nu o părăseşti niciodată. Şi nu renunţa la Spiritul Profetic”.

Gândul că oameni ca Dr. Kellogg părăsesc biserica şi intră într-o noapte, după care nu va mai urma nicio dimineaţă, este tragic. El a ţinut-o trează pe Ellen White noapte după noapte, timp în care, măsurând podeaua camerei ei pu pasul, se ruga lui Dumnezeu g-o ajute să găsească o cale ca să-i întoarcă înapoi. Pentru că ei se aflau în faţa unei pierderi cu mai multe aspecte. Nu numai că aveau să-şi rişte sufletele, ci aveau să se lipsească şi de cea mai bună perspectivă pe care putea s-o ofere această lume: aceea de a lua parte la ultima lucrare organizată a lui Dumnezeu de pe acest pământ.

Biserica avea să supravieţuiască – avea, de fapt, să crească în mod rapid, în ciuda dezertării lor. Dar ei aveau să se lipsească de bucuria de a lua parte la acest progres şi astfel au riscat nu numai cerul, dar şi realizările lor de pe acest pământ.

m

Aceeaşi tristă învăţătură se desprinde şi din viaţa lui Albion Ballenger. Într-o seară, în timpul unei întruniri de evanghelizare în Londra, el încercase să prezinte subiectul Sanctuarului. Teribil de descurajat de felul cum a predicat, el a declarat solemn că „niciodată nu voi mai predica până nu voi şti ce să predic”. Şi atunci el a făcut o greşeală fatală: „Nu voi lua ce-mi trebuie din cărţile noastre”, a declarat el, „dacă fraţii noştri au putut să le obţină din izvoare originale, de ce n-aş putea şi eu?”

Fratele Ballenger a făcut aceeaşi greşeală pe care Dr. Kellogg o făcuse deja: presupunerea că, în toate, nu era cu adevărat nimic altceva decât o judecată omenească, în care cercetarea unui om era tot atât de bună ca şi a altuia. Şi ca să-şi dovedească punctul său de vedere (poate mai mult lui însuşi) el a refuzat să se mai folosească de materialele denominaţionale. „Voi cerceta cărţile şi comentariile şi toate acele surse diferite”, a declarat el şi spunând aşa, a pornit imediat drept în întuneric. Pentru că doctrina adventistă nu avea să fie găsită în „cărţi sau comentarii”, din afară şi nicăieri altundeva, cu excepţia aceleiaşi surse de la care a fost cerută de acel cerc de bărbaţi şi femei plecaţi împreună în rugăciune, care au cercetat subiectul în nopţile reci de toamnă ale anului 1844 şi în mijlocul căruia se afla acelaşi sol special care, acum, îl avertiza pe Ballenger să se întoarcă din calea lui mai înainte de a fi prea târziu.

El a ales să nu ţină seama de acea rugăminte şi nu e de mirare că a sfârşit cu ceea ce Ellen White a numit „grămezi” de texte interpretate

greşit, adunate şi spicuite din „cărţi şi comentarii”, ale unor oameni care nu aveau nici cea mai mică idee despre Sanctuarul ceresc. La fel ca Kellogg, el a părăsit credinţa adventă („alungat de la crucea lui Hristos”, s-a plâns el) şi în Riverside, California – doar la puţine mile de noua şcoală medicală de importanţă vitală pentru adventism – el şi-a petrecut ultimii săi ani publicând atacuri împotriva adevărului advent.227

Ca un ciclon pustiitor. Canright se referise prin acele cuvinte la biserica lui Dumnezeu, dar cât de clar au descris ele vieţile acelora care au părăsit-o. O întreagă galaxie de lumini adventiste s-au dus, fiecare în felul lui, fiecare legat de ceilalţi prin tragedia comună a respingerii trimisului lui Dumnezeu, într-o vreme când tehnicile satanice erau folosite împotriva minţii omeneşti. Biserica şi lumea intrau într-o epocă nouă. Acum, greşeala de a păşi dincolo de protecţia specială a lui Dumnezeu avea să-i expună la primejdii din ce în ce mai mari.

IV

Anul 1914. Timp de patrusprezece ani, poporul lui Dumnezeu trăise sub lumina soarelui din ultima vară a pământului. Acum, cerul se întuneca pentru prima furtună de toamnă. De-a latul câmpiilor lipsite de apărare ale Belgiei, huruitul artileriei grele în mişcare, un nor târâtor de praf şi o linie fără de sfârşit de uniforme gri, trădează sosirea armatei a 2-a a generalului Karl von Bülow. În Berlin, trupe pline de voioşie defilează pentru ultima dată. O tânără, îmbrăcată cu o bluză albă cu volănaşe, pătrunde în rândurile lor şi dă mâna cu un soldat şi merge în rând cu ei. Câţiva paşi mai *în* spate, un om de afaceri, bine îmbrăcat, face acelaşi lucru, purtând arma unui soldat. Feţe surâzătoare se îndreaptă neştiut spre acea teribilă noapte a Marnei şi Verdunului, spre un coşmar nemaivăzut vreodată până atunci, cu excepţia unei micuţe doamne care, cu ani în urmă, rugase biserica sa să acţioneze mai înainte de a fi prea târziu.

Curând va fi moarte şi distrugere, criminalitatea va creşte şi vor avea loc mişcări primejdioase, pline de cruzime, împotriva celor bogaţi, care s-au considerat mai presus de cei săraci. Toţi aceia care sunt lipsiţi de protecţia specială a lui Dumnezeu nu se vor afla în siguranţă în niciun loc şi în nicio poziţie… Lăsaţi mijloacele şi lucrătorii să se răspândească pretutindeni”. 228

Cândva a fost o lumină, o clipă de aur plină de ocazii pentru poporul lui Dumnezeu, pierdută din cauză că un vrăjmaş abil a reuşit

să abată atenţia de la singura solie care trebuia, într-adevăr, să fie vestită. Şi din această tragedie iese în evidenţă o întrebare care zăboveşte încă deasupra adventismului: „Vom îngădui să se întâmple din nou aşa ceva?”

„Potrivirea cu lumea este cea care face ca poporul nostru să-şi piardă direcţia. Pervertirea principiilor adevărate nu s-a făcut dintr-odată. Îngerul lui Dumnezeu mi-a arătat această situaţie în simboluri. Părea ca şi cum un hoţ s-ar fi strecurat pe furiş, din ceânce mai aproape, însuşindu-şi în mod treptat dar sigur identitatea lucrării lui Dumnezeu, făcându-i pe fraţii noştri să se potrivească metodelor lumeşti.

*Domnul aşteaptă de la noi să facem eforturi şi mai stărui*toare *ca să ne eliberăm de spiritul lumesc care a pătruns printre noi… Domnul cere să se facă o reformă. În orice loc în care credincioşii au adoptat principii lumeşti, El doreşte să se ridice un glas de avertizare*”.

O cuvântare ţinută dimineaţa, devreme, înaintea

Consiliului Misionar Medical al Uniunii Pacifice la ST. Helena, California, în 7 Iulie, 1902.

The Upward Look, pg.202

Index

1 Malachi Martin, The Jesuits (New York: Simon & Schuster, 1987), p.164. (Italics supplied.)

2 Ibid., p.160.

3 Ibid., p.28. (Italics supplied.)

4 EuenG. White, Testimoniesforthelhiirch, Vol.6, P.22; vol.8, P.50.

5 Milton Hook, Flames Overbattle Creek (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1977), p.98.

6 Ellen G. White, Evangehsm (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1946) p.695. (Italics supplied.)

7 Testimonies for the Church, vol.6, p.450.

8 Evangehsm, p.696.

9 Medical Missionary Conference Bulletin, October, 1895.

10 Ellen G. White, Special Testimonies, Series A, No. II, p.21.

11 Medical Missionary Conference Bulletin, May, 1899.

12 Medical Missionary Conference Bulletin, February, 1906. (Italics supplied.)

13 General Conference Bulletin, April 18, 1901, pp.316, 317.

14 Ellen G. White letter 3, 1900.
15 Ellen G. White, Special Testimonies, Series B, No.6, p.3.
16 Testimonies, Vol.8, p.50
17 Testimonies, Vol.8, pp.190 – 191.
18 Special Testimonies, Series B, No.6, p.5.19 Ibid., p.9
20 Testimonies, Vol.8, p.190
21 Special Testimonies, Series B, No.6, p.26.
22 Genesis 19: 20
23 2 Chronicles 20: 20. (Italics supplied.)
24 Testimonies. Vol.2, p.629; Vol.8, p.89. (Italics supplied.)
25 Special Testimonies Series B, No.6, p.26.
26 The Battle Creek Sanitarium Food Ideea, Voii, No. l, Nov.15, 1902.
27 G. CBuletin, 2 d Quarter, 1901, p.497.
28 JH. Kellogg, The Linving, Temple (Battle Creek, Mich: Good Health Pubhshing Company, 1903), p.52.
29 Ellen G. White Estate Document File 15 C, W.A. Spicer, „How the Spirit of Prophecy Met a Crisis”, p.21.
30 Ellen G. White manuscript 44, 1905
31 Ellen G. White letter 233, 1904.
32 DIVLC – amight, Seventh-Day Adventism Renounced (New York: Fleming HUeveU Co., 1889), p.117.33 Ibid., p.413.
34 Ellen G. White Estate Document File 351, letter dated July 5, 1970.
35 Document File 15 C, Spicer, „How the Spirit of Prophecy Met a Crisis”, p.29.
36 Testimonies, vol.8, p.97.
37 Quoted în a letter from BPP – airchild to A.L. White, December4, 1965.
38 Testimonies, vol.8, p.96.
39 Special Testimonies, Series B, No.6, p.56
40 Special Testimonies, Series B, No.7, p.30. (Italics supplied.)
41 Ibid., pp.30, 31. (Emphases supplied.)
42 Special Testimonies, Series A. No. II, p.6. (Italics supplied.)
43 Ellen G. White, G.C. Tenney, June 29, 1906.
45 A.G. Daniells, The Abiding Gift of Prophecy (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pubhshing Assn., 1936) p.336.
46 Daniells, op. cit., pp.336, 337.

47 Revelation 14: 12 (Italics supplied.) See also Revelation 12: 17.

48 Ellen G. White, The Great Controversy (Mountain View, Calif: Pacific Press Pub. Assn., 1888), p.425.

49 Great Controversy, p.425. (Italics supplied.):

50 Testimonies, vol.2, p.355. (Itahes supplied.)

51 Ellen G. White, Testimony Treasures (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1949), vol. I, p.245.

52 Revelation 14: 7

53 Ellen G. White, Patriarchs and Prophets (Mountain View, Calif.: Patific Press Pub. Assn., 1958), pp.88, 89. (Itahes supplied.)

54 Patriarchs and Prophets, p.89. (Itahes supphed.)

55 Testimonies, vol.9, p.21.

56 Ellen G. White, Chirst. s Obiect Lessons (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1900), p.331.

57 The Great Controversy, p.489. (Itahes suppued.)

58 Ibid.

59 The Great Controversy, p.490.

60 Ellen G. White letter 211, 1903.

61 Special Testimonies, Series B, No.2, pp.22, 23.

62 Ellen G. White, Education (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1903), p.271.

63 Daniells, op. cit., p.336 „64 Ibid.

65 Letter, Ellen G. White to S.H. Haskell, Nov.28, 1903.

66 Daniells, op. cit., p.341.

67 Special Testimonies, Series B, No.7, p.33.

68 Special Testimoniesc, Series B, No.7, pp.33, 34. (Emphases supplied.)

69 Ibid., pp.33, 34.

70 Ibid., p.34. (Itahes supplied.)

71 Special Testimoniesc, Series B, No.2, pp.21, 22.

72 L.H. Christian, The Fruitage of Spiritual Gifts (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1947), pp.291, 292, Quot-ingellen G. White în Review and Herald, January 21, 1904, p.9. If one cares to explore this sorry story further, some data can be found în White Estate File 236. It is also alluded to în L.E. Froom. s book, Movement of Destiny, pp.526 – 530.

73 Ellen G. White manuscript 20, 1906. (Itahes supplied.)

74 Ibid. (Itahes supplied.)

75 Special Testimonies, Series B, No.7, p.35.

76 Ellen G. White, Messages to Young People (Nashviile, Tenn: Southern Publishing Assn., 1930), p.222. (Itahes supplied.)

77 Ellen G. White manuscript 125, 1907: EUen G. White, The Upward Look (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 199. (Itahes supplied.)

78 Special Testimonies, Series B, No.7, p.63.

79 Luke 19: 40.

80 Author note

81 Special Testimonies, Series B, No.7, p.35.

82 Ellen G. White, Fundamentals of Christian Education (Nash-ville, Tenn: Southern Pub. Assn., 1923), p.350.

83 Selected Messages, book în pp. 386, 387

84 Selected Messages, Vol.3, p.412. (Itahes supphed.)

85 Ellen G. White letter 244, 1907; see Ellen G. White, Selected Messages Washington, D.C.: Review and Herald Pub Assn., 1958 Vol.2, p.3S2. (Emphases supplied.)

86 Special Testimonies, Series B, No.7, p.30. (Itahes supphed.)

87 Ellen G. White manuscript 94, 1903. (Emphases supphed.)

88 Letter, Ellen G. White to Bin. Daniells and Prescott and their associates, October 30, 1905, J JI. N. Tindall Collection.

89 Ibid.

90 Signs of the Times, November 6, 1884; Selected Messages, Vol.2, p.351. (Itahes supphed.)

91 Ellen G. White letter 259, 1904. (Itahes supplied.)

92 Special Testimonies. Series B. No.6, p.41. (Itahes supphed.)

93 Selected Messages, book 1, p.197.

94 Ellen G. White manuscript 145, 1905. (Itahes supphed.)

95 Battle Creek Letters, p.128. (Italics supphed.) Also found în J.H.N. Tindall Collection as a letter from E.G. White to Bin. Daniells and Prescott and their Associates, October 30, 1905.

96 For an excellent discussion on the subject, see HLloyd Leno, „Music, How it Affects the Whole Man", Ministry, November, 1973.

97 See Louis Torres, „What. s Wrong with Rock? Inside Report, March, 1994 (Published by Amazing Facts.)

98 Selected Mesages, Book II, pp.35 – 37. (Itahes supphed.)

99 Ellen G. White manuscript 145, 1905. (Emphases supphed.)

100 Letter, A. GDaniells to W.C. White, March 16, 1905).
101 Ibid.
102 Ibid. (Itahes supphed.)
103 Ellen G. White manuscript 44, 1890.
104 Ellen G. White manuscript 29 a, 1890.
105 Author. s note, personal interview with Grace Jacoues, granddaughter of Ellen White, who related the story as she had heard it in the White household.
106 Ibid.
107 Ellen G. White manuscript 19 a, 1891.
108 Arthur L. White, Ellen G. White, vol.3 (Hagerstown, Mary-land: Review and Herald Publishing Association, 1984) p.480.
109 Ibid.
110 The Great Controversy, p.409.
111 Ibid., pp.420, 421. (Italics supplied.) 112 Ibid., p.422.
113 Francis D. Nichol, The Midnight Cry (Washington, D.C.: Review and Herdd Publishing Association, 1944), pp.460 – 461.114 The Midnight Cry, pp. 263, 264; see also Hiram Edson manuscript, „Life and Experience", vol. 8 and voi. 9
115 Author note
116 Exodus 12: 41.
117 Mark 1: 14.
118 Revelation 14: 7.
119 Author note
120 Ibid.
121 Ellen G. White, The Spirit of Prophecy (Battle Creek, Mich.: Review and Herald Pub. Co, 1870), Vol. l, p.123.
122 Genesis 35: 2, 4.
123 Exodus 33: 5, 6. (Italics supplied.)
124 lPeter 3: 3, 4.
125 Revelation 14: 7.
126 Spirit of Prophecy, Vo. IV, pp.260, 261 127 Author note
128 Ellen G. White manuscript 59, 1905. (Italics supplied.)
129 AF\Ballenger, „The Nine Theses", pp.1, 4.
130 Ellen G. White manuscript 62, 1905.
131 Ellen G. White manuscript 145, 1905, (Italics supplied.)
132 Testimonies, Vol.5, p.81.
133 Letter, Ellen G. White to Bin. Daniells and Prescott and their

asociates, October 30, 1905, J.H.N. Tindae collection.

134 Selected Messages, Book 1, p.200.

135 Special Testimonies, Series B, No.2, p.53.136 Eccl. 1: 9.

137 Special Testimonies, Series B, No.2, p.16: see also Selected Messages, book 1, p.197.

138 Author note

139 Selected Messages, book I, p.200.

140 Special Testimonies, Series B, No.7, pp.39 – 40. (Italics supplied.)

141 Selected Messages, book I, p.195.

142 Ellen G. White letter 138, 1902.

143 Ellen G. White letter 328, 1906. (Italics supplied.)

144 Special Testimonies, Seriesb, No.7, p.31. (Italics supplied.)

145 Special Testimonies, Series A, No. II, p.5. (Italics supplied.)

146 Letter, Ellen G. White to Dr. WHR – iley, Aug.3, 1904.

147 Selected Messages, book 1, p.161.

148 Ellen G. White, Counsels to Writers and Editors (Nashville, Tenn: Southern PubAssn., 1946) pp.49, 50.

149 Ibid., p.31

150 Advent Review and Sabbath Herald, May 25, 1905. (Italics supplied.) Also see Ellen G. White, Counsels to Writers and Editors (Nashville, Tenn.: Southern Pub. Assn., 1946), p.53.

151 Matthew 24: 26.

152 The Great Controversy, p.369.

153 Ibid., p.370.

154 Ellen G. White, This Day With Gos (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1979), p.299. (Italics supplied.)

155 The Fruitage of Spiritual Gift, pp.291, 292.

156 Matthew 5: 14, 16. (Italics supplied.)

157 Ellen G. White, Testimonies to Ministers (Mountain View, Cal: Pacific Press Pub. Assn., 1923), p.474. (Italics supplied.)

158 Special testimonies, Series B, No.7, p.15.

159 Letter, AGD – aniells to W.C. White, March 16, 1905.

160 Ellen G. White letter 328, 1906. (Emphases supplied.)

161 Special Testimonies, Series B, No.6, p.42.

162 Special Testimonies, Series B, No.7, p.31.

163 Special Testimonies, Series B, No. II, pp.9, 10 n

164 Letter, Ellen G. White to Brethren Daniells and Prescott and

their associates, October 30, 1905, J.H.N. Tindall Collection.

165 Selected Messages, book 1, p.205.166. Ibid. p.195.

167 Testimonies, Vol. l, p.578. (Italics supplied.)

168 Selected Messages, book 1, p.161; see also Lomalinda Messages, p.150.

169 Genesis 3: 1

170 Special Testimonies, Series B, No.2, pp.51 – 52. (Italics supplied.)

171 Ellen G. White manuscript 145, 1905. (Italics supplied.)

172 Genesisă: 5

173 Selected Messages, Book 1, p.15. (Italics supphed.)

174J.H. MerleD. Aubigné., D.D., History of the Reformation.

(Glasgow: William Collins, 1846), vol.3, pp.103 – 105. (Author. s personal library.)

175 The Spiritual Exercises of Stignatius (New York: Image Books, 1989), from the introduction by Robert W. Gleason, S.J., pp.14, 15.

176 Martin, The Jesuits, p.160. (Italics supplied.)

177 Special Testimonies, Seriesb, No.2, p.52. (Itahes supphed.)

178 Selected Messages, Book 1, p.204, 205; see also Battle Creek Letters, p.81. (ItaHcs supplied.)

179 Special Testimonies, Series B, No.2, p.2 lv 180 Ibid.

181 Ibid., p.22.

182 Special Testimonies, Series B, No.7, p.34.

183 Ibid.

184 Ibid., p.41.

185 Elen G. White manuscript 125, 1907; see also Ellen G. White, The Upward Look (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1982) p.199.

186 Ellen G. White, manuscript 20, 1906.

187 Ibid.

188 Ellen G. White, Evangelism (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1946), pp.137, 640.

189 Selected Messages, Book 2, p.36. (Itahes supphed.)

190 Joel 2: 15 – 17.

191 Selected Messages, Book 1, p.48.

192 Special Testimonies, Series B, No.2, p.50; see also Selected Messages, book 1, p.200. (Italics supplied.)

193 Testimonies, Vol.7, pp.81 – 83.
194 Ibid., p.82. (ItaHcs supphed.)
195 Testimonies, vol.7, pp.90 – 91. (Itahes supphed.)
196 Testimonies, vol.7, pp.102, 103. (Itahes supplied.)
197 Special Testimonies, Series B, No.7, p.31.
198 Federal Cases, Circuit and District Courts of the United States, Case No.4436, Cited as 8 Federeal Cases 615. (Itahes supphed.) Rehearingdenied, 8 Federal Cases 626, Case No.4437.
199 Joel 2: 28, 29. (Italics supphed.)
200 Selected Messages, book 1, p.48.
201 Special Testimonies, Series B, No.2, pp.55 – 56. See also Selected Messages, Book 1, pp.205 – 206.
202 Matthew 23: 37 – 38.
203 Ellen G. White letter 328, 1906.
204 Ellen G. White, Testimonies to Ministers (Mountain View, Calif.: Pacific Press Pub. Assn., 1923), p.112. (Itahes supphed.)
205 Testimonies, vol.5, p.81.
206 Testimonies, vol.5, p.80.
207 Special Testimonies, Series B, No.2, pp. 54 – 55. (Italics supplied.)
208 Heinrich Fries, Karl Rahner, Einigung der Kirchen – reale Moghehkeit (Freiburg im Bresgau, Germany: Verlag Herder, 1983).
209 Heinrich Fries and Karl Rahner, Unity of the Churches, An Actual Possibility, trans by Ruth CL. Gritsch and Eric W. Gritsch (New York: Paulist Press, 1985), p.54.
210 Ibid.
211 George Anderson, James Crumley, eds., Promoting Unity: Themes în Lutheran-Catholic Dialogue (Minneapolis: Ausburg Press, 1989), pp.53 – 54.
212 Unity of the Churches, p.54.
213 Ibid.
214 Promoting Unity, pp.53 – 54.
215 Unity of the Churches, p.59.
216 Ellen G. White letter to G.I. Butler and S. NHaskell. December 8, 1886; see The Upward Look (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1982), p.356. (Itahes supplied.)
217 Ibid.
218 Special Testimonies, Series B, No.2, p. U. (Itahes supplied.)

219 Ibid. (Italics supplied.)

220 Special Testimonies, Series B, No.2, pp.13015. (Emphases supplied.)

221 Testimonies, vol.5, p.136.

222 Canright, Senth-Day Adventism Renounced, p.411. (Itahes supplied.)

223 Ibid., p.412. (Italics supplied.)

224 Special Testimonies, Seriesă, No. II, p.5. (Italics supplied.)

225 Special Testimonies, Series B, No.7, pp.21, 22. (Italics supplied.)

226 Special Testimonies, Series B, No.6, pp.42, 43. (Italics supplied.)

227 For early information on Ballenger see Document File 178, E.E. Andross, „Bible Study NOU”, July 13, 1911, pp.13, 14.

228 Testimonies, vol.8, p.50. (Italics supplied.)

„”:

Puţini adventişti nu au reuşit să observe brusca schimbare a evenimentelor de pe pământ, care ne apropie de o lume în mod evident gata pentru revenirea lui Iisus. Dar în toate acestea există o ironie: *noi am fost aici mai înainte – cu mult înainte*. Nu este prima dată când adventismul ajunge faţă-n faţă cu un potenţial sfârşit al lumii. Aşa ceva s-a mai întâmplat şi la începutul secolului XX, dar când poporul lui Dumnezeu s-a aflat în faţa acestui moment unic, el a căzut dezastruos într-o masivă apostazie pe care Ellen White a numit-o „*ALFA* unei crize teribile”.

În mijlocul acestei grele încercări ea a scris o avertizare pentru adventiştii din generaţia viitoare. Totul se va întâmpla din nou. Biserica lui Dumnezeu va avea de înfruntat o altă apostazie, de proporţii teribile. Ea a numit-o *OMEGA* şi a „tremurat” pentru poporul nostru.

ALFA – misticism şi manipulare, subtile forme de hipnoză, erezii doctrinare, presiuni politice pentru a prelua controlul bisericii, a publicaţiilor ei, a sistemului ei educaţional…

OMEGA???

Dacă vrei să fii pregătit citeşte această carte!

PROTEIOS